

GEORGII BUCHANANI

Bibls. Old T. Psalms

PARAPHRASIS *K*

PSALMORUM DAVIDIS

P O E T I C A.

L O N D I N I:

Ex Ædibus ALEXANDRI GRANT, Bridges-Street,
prostat apud DAVIDEM GOODSMAN, Strand.

M, DCC, LXXV.

МАЛ

Hydranthus scoropae Babin.

GEORGI BUCHANAN

AMMA-AMMA

 BY APPOINTMENT TO HER MAJESTY THE QUEEN
 PRINTED BY J. JOHNSON, ST. PAUL'S CHURCH-YARD.

Q. Now, you're going to tell me that the person who was in the car was the person who was in the car, is that right?

A D

M A R I A M,

Illustrissimam SCOTORUM Reginam,

GEORGII BUCHANANI

EPIGRAMMA.

NYMPHA, Caledoniæ quæ nunc feliciter oræ
Missa per innumeros sceptrâ tueris avos;

Quæ sortem antevenis meritis, virtutibus annos,

Sexum animis, morum nobilitate genus :

Accipe (sed facilis) cultu donata Latino

Carmina, fatidici nobile Regis opus.

Illa quidem, Cirrhâ procul et Permesside lymphâ,

Penè sub Arctoi sidere nata poli :

Non tamen ausus eram malè natum exponere fœtum,

Ne mihi displiceant quæ placuere tibi.

Nam quod ab ingenio domini sperare nequibant,

Debebunt genio forsitan illa tuo.

P A R A-

CE A

И. А. Я. А.

PARAPHRASIS
P S A L M O R U M
D A V I D I S
P O E T I C A.

LIBER PRIMUS.

PSAL. I. CARM. GEN. I.

FELIX ille animi, quem non de tramite recto
Impia sacrilegæ flexit contagio turbæ ;
Non iter erroris tenuit, fessorve cathedræ
Pestiferæ facilem dedit irrisoribus aurem :
Sed vitæ rimatur iter melioris, & altâ
Mente Dei leges noctesque diesque revolvit.
Ille, velut riguæ quæ margine confita ripæ est
Arbor, erit, quam non violento Sirius æstu
Exurit, non torret hiems : sed prodiga læto
Proventu beat agricolam ; nec, flore caduco
Arridens, blandâ dominum spe lactat inanem.
Non ita divini gens nescia fœderis, exlex,
Contemptrixque poli : subito sed turbine rapti
Pulveris instar erunt, volucris quem concita gyro
Aura levis torquet vacuo ludibria cœlo.
Ergo, ubi veridicus iudex in nube serenâ

A

Dicere

Dicere jus veniet, scelerisque coarguet orbem,
 Non coram impietas mœstos attollere vultus,
 Nec misera audebit justæ se adjungere turbæ.
 Nam pater æthereus justorum & fraude carentium
 Novit iter, sensumque tenet; curvosque secuta
 Impietas fraudum anfractus scelerata peribit.

P S A L. II. CARM. GEN. 2.

QUID trepidæ gentes vano fremuere tumultu?
 Minisque populi sæviunt inanibus?
 Et cum principibus magni coïere tyranni,
 Dominumque Christumque Domini adversum truces?
 Vincula quin horum fortes dirumpimus, aiunt,
 Et lora nostris demimus cervicibus?
 At pater æthereus, rerum cui summa potestas,
 Ridebit impotentium irritas minas.
 Tum justâ accensus miseros affabitur irâ,
 Et per furorem cæca consilia suum
 Turbabit: Cingamque meum diademate Regem,
 Inquit, Sionis jura sanctis collibus
 Qui dabit, et latè fundet mea jussa per orbem.
 Deinde allocutus Dominus est me; Filius
 Tu meus es, genui te hodiè: me posce, daboque
 Omnes ut hæres gentium fines regas,
 Quà circumfusus tellus se porrigit undis,
 Regasque sceptro sempiternum ferreo;
 Cumque voles, tumidosque premas, frangasque rebelles,
 Ut ficta fragili vasa franguntur luto.
 At vos, in populos quibus est permissa potestas,
 Et jus ab alta sede plebi dicitis,
 Errorum tenebras depellite, discite verum;
 Servite Domino cum tremore; gaudiis

Et

Et timor et Domini accedat reverentia vestris.

Ut missum ab illo filium amplectamini ;

In vos ne justæ vindictam exerceat iræ,

De calle recti devios. Nam, quum brevi
Sæviet injustos contra justa ira, scietis

Quàm sint beati spes in illo qui locant.

PSAL III. CARM. GEN. 3.

HEU quanta numero viribusque factio
Me vexat odiis impiis !

Quàm perditorum firma conspiratio

Conjurat in meum caput !

Et asseverant spem salutis in Deo

Supereffe jam nullam mihi :

Quum tu sub umbra præliantem me tui

Tam sæpe scuti texeris ;

Quum laudis auctor sis meæ, quum gloriâ

Meum corones verticem.

Quum nocte Dominus invocantem me suo

De monte sancto exaudiat,

Curis solutus et recumbo et dormio,

Resurgo liber à metu.

Domino excubante, nec meum formidine

Pectus movebunt agmina

Numerosa, nec si sæva feritas omnium

Conjuret in me gentium.

Tu, Domine, in aciem ductor, ut me liberes,

Prodibis ; hostium omnium

Malasque franges, impiorum et conteres

Dentes potenti dexterâ.

At tu, salutis una spes, populum tuum

Bonitate solitâ amplectere.

P S A L. IV. CARM. GEN. 4.

O PATER, ô hominum divûmque æterna potestas,
 Sincera mihi conscie mentis,
 Qui mihi consiliique inopi, incertoque salutis,
 Imploranti rebus in arctis,
 Tutum pandis iter, latumque educis in æquor ;
 Nunc obfesso fraude malignâ
 Da mihi te facilem, et justis bonus annue votis,
 Non durâ placabilis aure.
 O hominum cæcæ mentes, quo me usque relicto
 Intenti mendacibus umbris,
 Sollicita in vanas torquetis pectora curas ?
 Tandem credite vera monenti :
 Quem Deus electum miro dignatur honore,
 Per discrimina cuncta tuetur :
 Me Dominus clamantem ad se, auxiliumque rogantem,
 Mitis et exorabilis audit.
 Ergo Dei, miseri, nunc saltem agnoscite numen,
 Et vitiis abstinete pravis ;
 Vobiscum in tacito per noctem expendite lecto
 Longi dicta ac facta diei.
 Non pecudum fibris Domino, sed mente litatur
 Innocuâ : si admoveris aris
 Hanc, poteris sperare animi securus ab alto
 Dextrâ munera larga benignâ.
 Poscit opes modò degeneres pars maxima vulgi ;
 Hæc animos vota una fatigant :
 At tu me placido tantum bonus adspice vultu ;
 Aura tui jucunda favoris
 Me super irradiet : sat amico te mihi felix.
 Alter frugibus horrea stipet,

Impleat

PSALMUS V.

5

Impleat et multas generoso nectare cellas,
 Et congesto gaudeat auro:
 Ast ego curarum vacuus de nocte recumbam,
 Et sine sollicitudine somnos
 Accipiam: tu securam mihi robore mentem,
 Tu certâ spe pectora firmas.

PSAL. V. CARM. GEN. 5.

OPOTENS rerum Deus, aure leni
 Mitis exaudi mea verba, mentis
 Mente non durâ tetricusque tristes
 Percipe questus.

Adspice attentus, mihi quanta tendat
 Vox latus; quando mihi Rex Deusque
 Solus es, solum veneror precorque
 Rebus in arctis.

Manè clamantem Deus æquus audi:
 Nam tuum castâ prece, non inanem
 Spem fovens, nomen jubar ante Eoum
 Manè ciebo.

Tu Deus, latus pietate verâ,
 Impii ritûs scelus execraris;
 Nec frui pravi studiosa mens te
 Speret amico.

Vis tuos vultus metuit nefasque;
 Hostis es fraudum et cupidæ cruoris
 Cædis; audacem simulare linguam
 Falsâ recides.

At tuâ fretus bonitate sacrum
 Limen accedam, tua templa inibo;
 Ritè adorabo tua sancta castis
 Numina votis.

Tu

Tu mihi, ut casses fugiam dolosos
 Hostium, lumen, Deus, æquitatis
 Dux tuæ præfer, dubioque cæcos
 Dirige gressus.

Hostium verum fugit ora ; pectus
 Incolit fraus spurcitiefque ; guttur
 Tetrius putri est quod hiat recludens
 Funera busto :

Lingua adulatrix tacito veneno
 Blandiens cæcos meditatur ictus.
 O Deus, rerum ô pater alme, gentem
 Perde nefandam :

Redde conatus, pater alme, vanos ;
 Quique te linquunt, scelerum suorum
 Sentiant pœnas meritas, ab ima
 Stirpe recisi.

Sed tuâ semper bonitate tuti
 Gaudeant, qui spem posuere in tmo
 Te sibi certam impavidi, tuumque
 Nomen adorant.

Namque tu rectos animique puros
 Largâ opum dextrâ recreas benignus,
 Et tui, tanquam clypeo, favoris
 Protegis umbrâ.

P S A L. VI. CARM. GEN. 3.

DUM fervet ira, Domine, dum mens æstuat,
 Ne me merentem corripe ;
 Dum sævientis flagrat in cursu furor,
 Exigere pœnas abstine.
 O parce, parce : languor ægrum conficit :
 Manum salutare admove.

Corpus, solutis ossium compagibus,
Energie vires deferunt ;
Mentemque graviter mœror angit turbidam :
Quo me usque miserum negliges ?
Quo me usque linques ? jam revertè, ac libera
Ægrum inferûm de faucibus.
Ubi sæva duram mors manum injectit semel,
Quis ampliùs meminit tui ?
Quis mortis altâ subrutus caligine
Nomen celebrabit tuum ?
De nocte pectus anxium suspiriis
Pulsans, gemenisque, lacrymis
Lavo cubile ; strata fletuum madent
Rorata largis imbribus.
Caligat acies luminum, doloribus
Hebetata longis ; hostium
Interque risus et dolos emarcuit
Color vigorque corporis.
At tu sceleribus turba gaudens impiis,
Faceffe, spem pone irritam :
Lamenta Dominus et meorum fletuum
Placatus audiit sonum.
Dominus benignus supplicem me exaudiit,
Orationique annuit :
Subitus ut hostes obruat pudor meos,
Vultusque confundat rubor ;
Tristi repentè ut palleant infamiâ,
Fugamque turpem mœreant.

P S A L. VII. CARM. GEN. 6.

IN te salutis spem posui meæ,
Servator orbis : faucibus hostium

Me

Me libera, qui mente favâ
Interitum mihi moliuntur.
Si nemo vindex asserat : ut leo
Imbelle crudus dilaniat pecus,
Sic me ferus discerpet hostis,
Innocui sitiens cruoris.
Si verus index me meritò arguit,
Nec falsa mendax crimina texuit ;
Si damna tranquillo creavi ;
Promerito malè ni peperci :
Me persequatur dum capiat sequens,
Captumque sternat, stratum et humi pede
Conculcet, et sceptri superbum
Proterat abjiciatque fastum.
Exurge, justas te furor impius
Meorum in iras excitet hostium :
Exurge, promissamque redde
Perfidiaë Deus ultionem.
Exurge, terris luceat omnibus
Augusta majestas tua ; te suum
Accurrat agnoscatque regem
Concilium populi, patremque.
O qui potenti sceptrâ tenens manu,
Gentes per omnes crimina vindicas,
Me vindica, si ritè poenas
Ore pio innocuoque posco.
O juste judex, cordis in intimo
Quem nil recessu præterit abditum,
Frange impios ausus malorum ;
Fulci animos refoveque justos.
Securus hostes nil metuo, Deo
Custode ; quem simplex animi juvat

Candor :

PSALMUS VIII.

Candor : pios servat, malisque
Exitium affiduè minatur.
Si perstet hostis, jam gladium tenet,
Jam tendit arcum promptus, et arripit
Ferale telum, et igne sævo
Lethiferas acuit sagittas.
En, qui nefandum parturiit scelus,
Concepit ærumnam, pariet velut
Quæ vana per somnum inquietas
Ludificant simulacra mentes.
Fodit dolosam, ut me caperet, scrobem ;
Incautus in fossam ipse suam ruît ;
In verticem ipsius recurret
Pernicies, recidentque fraudes.
Ergo expeditus fraudibus et metu,
Rerum parentis justitiam canam,
Nomenque sanctum ; gratiasque
Lætus agam, repetamque laudes.

PSAL. VIII. CARM. GEN. 7.

GENTIS humanæ Pater atque custos,
Quàm sancta majestas tui
Nominis terras stupefecit omnes,
Sol quas recurrens adspicit !
Et super cœli radiantis orbes
Tua magnitudo se exulit.
Quàm piâ mundum tueare curâ,
Lactentis ævi infantia
Prodit ; ut linguas temerè obstrepentûm
Tibi refutes hostium :
Hostium, quorum vomit os furorem
In te, sititque sanguinem.

Luce quum cœlos vitreâ serenos,
 Pollentis opera dexteræ,
 Cerno ; quum lunam, nitidasque stellas
 Per te creatas conspicio :
 Quantulus, mecum tacitus revolve,
 Homo est, ut ejus sis memor !
 Quantula humanæ est sobolis propago,
 Dignere ut illam visere !
 Hunc Deo æqualem prope reddidisti ;
 Ornâsti honore et gloriâ :
 Et tuæ dextræ super universa
 Opera creâsti principem :
 Cuncta vitalis quibus haustus auræ est,
 Illi dedisti sub pedes.
 Huic boves parent et oves, pecusque
 Quodcunque campis pascitur ;
 Quique pennarum celeri volatu
 Metitur ales aëra ;
 Quique pinnarum celeri natatu
 Piscis pererrat æquora.
 Gentis humanæ pater atque custos,
 Quàm sancta majestas tui
 Nominis terras stupefecit omnes,
 Sol quas recurrens adspicit !

P S A L. IX. CARM. GEN. 8.

RERUM certa salus, te cano, gratias
 Exsolvo meritas ex animo tibi :
 Et miranda futuris
 Pandam facta nepotibus.
 Tutus præsidio nil metuum tuo :
 Lætus læta canam sed tibi carmina ;

PSALMUS IX.

11

Te laudabo supremi

Æternum ætheris arbitrum.

Spes hostis temerè elatus in improbas
Conversus trepidâ terga dedit fugâ,

Et virtute potentis

Dextrâ pectus abiit tuæ.

Tu vindex cupidos exitii mei

Perdis ; tu trepido præsidium es reo ;

Tu litem mihi iudex

Ex alto dirimis throno :

Tu gentis valido robore barbaræ

Compescis furias ; destruis impios,

Ut nec nomina seris

Narret fama nepotibus.

En, hostis tumidæ quò recidunt minæ !

En, qui sternit humi funditus oppida,

Et prostrata perennis

Condit nube silentii !

At rerum Dominus perpetuus thronum

Fixit perpetuum justitiæ sibi ;

Orbem ut legibus æquis,

Ut justè populos regat.

Quum vis incubuit foeta superbiâ

Infreni, miseris præsidium pates ;

Tuti pandis asyli

Arcem rebus in asperis.

In te uno meritò spem solidam locant,

Qui novere tuum nomen, et ultimo

Ut discrimine amicos

Nunquam destituas tuos.

Ergo arcis meritâ laude Sioniæ

Custodem Dominum pangite ; consilii

B 2

Decreta

Decreta ardua gentes
Latè ferte per exteras.
Vindex innocuì sanguinis expetit
Pœnas ; vi tenues nec finit opprimi
Impunè ; applicat aurem
Clamantùm querimoniis.
Afflictas bonus ô res propiùs meas
Contemplare, odiis quem petit improbis
Vis hostilis ; et atræ
Mortis faucibus eripe :
Ut, quàm mole Sion crescit in æthera
Latè conspicuâ, laudibus efferam
Te, latusque salutem
Acceptam referam tibi.
Demersit meritò fraus sua perfidas
Gentes exitio : quæis alios plagis
Irretire parabant,
Hæfere impliciti pedes.
O miranda Dei judicis æquitas !
Fraudis fraude suâ prenditur artifex.
O res pectoris altis
Condenda in penetralibus !
Sic est ; interitu devorat impios
Improvisa dies ; inmemores Dei
Gentes mors inopina
Æternis tenebris premit.
At confisa Deo nuda modestia
Æternam Domini non animo excidet,
Nec lato miserorum
Spes frustrabitur exitu.
Rerum surge parens, neu sine ut impotens
Adversus tenues crescat homunculus ;

Et juris preme frenis
 Gentes arbiter impias.
 Circumfistè tuæ mole potentiæ,
 Terroremque feris mentibus ingere :
 Agnoscat malè firmam
 Sortem gens hominum suam.

PSAL. X. CARM. GEN. 3.

QUonam usque custos gentis humanæ tuos
 In rebus arctis negliges ?
 Quonam aberis usque, dum pios tyrannide
 Premit arroganter impius ?
 O si scelestum vergat in caput scelus,
 Suisque pereat artibus.
 Dum mentis explet per nefas libidinem,
 Sic gloriatur impius ;
 Sic gaudet in se, sempiternum ceu decus
 Rectis parârit artibus.
 Æqui atque iniqui negligit discrimina
 Infrenis arrogantia,
 Suæque plaudit suaviter prudentiæ,
 Nullum esse quod putet Deum.
 Felicitatis somnio indulget suæ,
 Quòd cuncta cedant prosperè ;
 Nec te futurum cogitat vel judicem,
 Vel perpetrati vindicem.
 Hostes minoris æstimat nihilo suos,
 Sic ipse secum computans,
 Incommodi expers ad senectam usque ultimam
 Securus ævum transigam ;
 Non cura lætis ulla sese gaudiis,
 Non ægritudo interferet.

Os execranda despuit convicia,
Spumatque probris et dolis ;
Bonis labores continenter pestilens
Lingua et dolores parturit.
Circa viarum compita insidias locat,
Ut innocentem clam involet ;
Intentus oculis intuetur acribus
In transeuntes pauperes.
Qualis cruentus subter alta delitet
Spelæa conditus leo ;
Sic, e latebris corde trepido palpitans,
Infirmioribus imminet ;
Et occupatos multinodis nexibus
Nassæ involutos attrahit,
Malisque subigit ; et tenebris occulit
Crudelitatem callidus :
Ah, strage quantâ transeuntes perculit,
Grassatus istis artibus !
Sic deinde secum colligit malè credulus,
Hæc prorsus ignorat Deus ;
Avertit ora rebus humanis sua,
Fandi et nefandi negligens.
Exurge, Domine, tolle in altum dexteram,
Librata fige vulnera ;
Ope destitutos ne pios silentio
Oblivioso defere.
Tene impiorum pervicax vefania
Sic audeat contemnere ?
Secreta secum corde tacito ut murmuret,
Humana non curat Deus.
Cernis profectò cuncta, cernis ; et tuam
Scelestinus in manum cadet ;

Ut

Ut te labores et dolores pauperum
 Non præterire intelligat :
 Tibi relictus est inops atque innocens ;
 Tu tutor orbos protegis.
 Tu frange vires impii, violentiam
 Tu mentis improbæ doma ;
 A stirpe cæsa donec impietas simul
 Eliminetur et impius.
 Tum firma Dominus seculorum in secula
 Sceptra obtinebis imperi,
 Gentisque terræ finibus procul tuæ
 Exterminabis impias.
 Hæc vota duris obruti laboribus,
 Has supplices fundunt preces ;
 Animosque stimulis incitati talibus,
 Te lacrymantes postulant ;
 Pupillum et inopem ut vindices potentium
 Ab impotenti audacia ;
 Homo ut feroces spiritus ponat, suæ
 Infirmitatis confcius.

PSAL. XI. CARM. GEN. 6.

QUUM spe salutis non dubiâ fruar,
 Deoque fidam, vos mihi dicitis,
 Faceffe rupes in remotas,
 Antevolans pavidas volucres.
 Intendit arcum, en aspicias, impius,
 Nervo sagittas admovet, ut petat
 Incogitantes e latebris
 Innocuos animique rectos.
 At tu potenti, Rex bone, dexterâ
 Domas rebelles, et facis irrita

Decreta

Decreta vesani furoris

Contra humiles malè nil merentes.

Æterna cœli templa colens Deus,

Et lucido astrorum in folio sedens,

Humana per terras acutis

Facta oculis speculatur omnes.

Non iustus illum, non latet impius

Cuncta intuentem; sed studio ad nefas

Pronos maligno iustus orbis

Ex animo moderator odit.

Super scelestos retia depluet;

Ignes remisso sulphure flammeos

Ad impios eliminandos

Fulmineæ rapiunt procellæ.

Iustosque iustus iustitiæ parens

Amore sancto amplectitur unicè,

Et fraudis ignaram ante vultus

Affiduè videt æquitatem.

P S A L. XII. CARM. GEN. 9.

AFFER opem, servator opem fer; pulsa recessit
Intemerata fides:

Nuda fides hominum fugit commercia; vana

Cum socio loquitur

Quisque suo, blandâ exercens mendacia linguâ,

Corde scelus meditans.

Ora Deus fraudum dulci medicata veneno

Conterat, et penitus

Grandiloquam ex ima linguam radice revellat;

Quique pudore carent,

Dicere nec metuunt; Falsa ad perjuriam linguas

Fortiter intrepidi

Affuescamus,

Affuescamus, et os agè confirmemus ad omne
 Flagitium : neque enim
 Oris frena mei, linguæve repagula quenquam.
 Me nisi habere puto.
 At Dominus planctus miserorum, et dura ferentûm
 Aure trahens gemitus,
 Surgam, ait, atque inopem, tutâ ut respiret in arce,
 Insidiisque procul,
 Securum statuam. Hæc Dominus : quod ab ore fideli
 Cunque fluit Domini,
 Auro purius est, auro quod fusile fecit.
 Septima flamma coquens,
 Dum fax in fumos exploratore camino
 Crassa abit et cineres.
 Polliciti memor ergo malæ mala toxica linguæ,
 Sancte parens, inlibe ;
 Pestiferâ de gente hominum nos, optime custos,
 Assere perpetuò.
 Nam latè impietas grassatur libera, passim
 Omnia plena malis,
 Quum penes injustos jus est, et jussâ malorum
 Sunt metuenda bonis.

P S A L. XIII. CARM. GEN. IO.

QUOUSQUE rector unice,
 Me destitutum negliges ?

An sempiternâ me obrutum
 Oblivione deseres ?

Quousque vultum amabilem
 Iratus abscondes mihi ?
 Quousque curæ turbidæ
 Mentis quietem distrahent ?

Quousque cor cruciabitur
 Mœroris æstu fluctuans ?
 Quousque, me prostrato, aget
 Hostis triumphos insolens ?

Regnator orbis adspice ;
 Opem fer, et lucem tuam
 Infunde, ne mors lumina
 Somno perenni sopiat :

Ne jactet hostis arrogans
 Me viribus fractum suis ;
 Ne me perosi perfidi
 Meo dolore gaudeant.

Tu me salutis recreas
 Spe, largus auxili : tuum,
 Salute partâ, laudibus,
 Rex magne, nomen efferam.

PSAL. XIV. CARM. GEN. II.

SECUM infania callide,
 Indulgens vitiis, sic loquitur ; Deum
 Formido sibi credula
 Commenta est hominum, quum temerario
 Casu fors ferat omnia.

Ergo flagitiis se penitus dedit
 Secura impietas Dei ;
 Nec quisquam ex animo recta sequi studet.

De templo æthereo Deus
 Ad curas hominum lumina verterat,
 Si quis non stolidè improbus
 Ad cultum revocet pectora numinis :

Omnes in scelera omnia
 Conjurâsse putes ; fœda, nefaria,

Detestandaque

Detestandaque perpetrant ;
 Nec cuiquam est studium recta capeßere.
 Nam quî recta capeßerent ?
 Quem sanis aditum consiliis darent,
 Quorum nequitia et scelus
 Infecere animos ? qui populum meum,
 Ceu prædam fera, devorant ;
 Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
 Ast illos gelido metu
 Horror concutiet, iustitiæ Deus
 Quum patronus opem feret
 Infonti : increpitans talibus impios ;
 Vobis ludibrio fuit
 Infontûm pietas : vos inopum pium
 Rîsistis studium, preces,
 Spes lentas, trepidas sollicitudines :
 At, cui fidit inops, Deus
 Spes et vota bonos ducet ad exitus.
 O si mittat opem suis
 Speratam Deus e rupe Sionia :
 Nam quum vincula ruperit,
 Exsolvetque suos, pectore libero
 Gaudebunt Abrahamidæ,
 Et iustâ Ifacidæ lætitiâ frement.

P S A L. XV. CARM. GEN. 6.

SANCTÆ Sionis templa quis incolet,
 Rex magne, tecum ? quem statues tuum
 Sanctum super montem, ut malorum
 Liber agat placidam quietem ?
 Quem fraudis expers simplicitas juvat,
 Urgetque rectum propositi tenax ;

Nec mente sævus grata blandam
 Edocuit simulare linguam :
 Nec ore mendax exitiabilis
 Concinnat artes ; nec mala proximis
 Excogitat ; nec dulcem amicum
 Opprobriis maculat pudendis.
 Qui fastuosum despicit impium,
 Dei timentem suspicit et pium :
 Tenaxque promissi, fidemque
 Indocilis temerare pactam.
 Qui non egenos fœnore perdidit,
 Non innocentes munere prodidit.
 In monte sancto, hæc qui peregit,
 Perpetuâ requie fruetur.

P S A L. XVI. CARM. GEN. 12.

ORERUM fator, et salus
 Humani generis certa, periculis,
 Qui te respicit unum, famulum instantibus eripe.
 Te servus Dominum libens
 Agnosco, et populis prædico : sed tibi,
 Omni ex parte beato, officiis nil opus est meis.
 Ergo illuc animum appuli,
 Ut gentem studio prosequerer pio,
 Quam tu ex omnibus unam populis sorte receperas.
 Ast illi immemores tui
 Defecere : novos quisque sibi deos
 Effinxere, colentes animi ludicra somnia.
 Horum sanguineas dapes
 Non libabo, epulas respuo ; nomina
 Testis nunquam adhibebo, aut fidei fœdera fanciens.
 At fortis populum meæ

Defendet

Defendet Domini perpetuus favor,
 Mercedemque laborum cumulatam dabit affatim.
 O pulchra agricolatio !
 O præclara mei fors patrimonii !
 Ut florum undique ridens animum pascit amœnitas !
 Immortalis honor Deo
 Æterno, monitu cujus ago dies,
 Arcanisque per umbram stimulor pectora motibus.
 Quicquid molior, aut gero,
 Præsentem Dominum conspicio : is mihi
 Semper dexter adhæret, stabili ne movear gradu.
 Pulsat pectora gaudio
 Cor læto trepidum ; lingua tuas avet
 Laudes promere ; corpus tacitè spes bona recreat.
 Nam nec degere tartari
 Permittes animam sub tenebris meam,
 Aut ut putre cadaver resolutum in cineres fluat.
 Tu vitæ referas viam ;
 De vultu fluvii lætitiæ tuo
 Manant ; tu tribuis munificâ gaudia dexterâ.

PSAL. XVII. CARM. GEN. 5.

A EQUUS exaudi, bone rector orbis,
 Æqua poscentem : tibi quas profundit
 Lingua non mendax, cape non iniquâ
 Aure querelas.
 Ad tuum læsus fugio tribunal,
 Et fidem appello ; mihi cognitorem
 Te peto ; oppressos oculis benignis
 Adspice justos.
 Sæpe per solas tacitæ tenebras
 Noctis arcanos mihi cogitatus

Cautus inspexti, trepidoque corda
Turbida motu.

Sæpe, ceu flammis, animum probâsti
Casibus duris, neque comperisti
Conscium fraudis scelerumque, fonti
Sæva minantem.

Os fuit concors animo, sonusque
Sensui: legum monitis tuarum
Pectus innixum scelera impiosque
Horruit ausus.

Hâc viâ gressus rege per tuarum
Orbitam legum, dubio vacillent
Ne pedes lapsu, instabilesque turbent
Lubrica plantas.

Te voco, duris ad opem periclis
Sæpe tentatam fugio, precantis
Admove attentam miseris benignus
Questibus aurem.

Tu bonus fulci tibi qui salutem
Spemque committunt: tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refrena
Vindice dextrâ.

Me velut pupillam oculi tenellam
Providus muni; procul impiorum
Impetu, alarum trepidum tuarum
Conde sub umbra.

Nam meæ vitæ manus impiorum
Imminet: vallant opibus, superbis
Intonant linguis, mala dira sævâ
Voce minantur.

Obsident cunctos aditus viarum;
Commoda observant loca, destinantque

Ad meam cædem, facinusque patrant
Mentibus absens.

Qualis in prædam leo fertur irâ
Fervidus, qualis catulus leonis
Lacte depulsus speculatur alto
Abditus antro.

Surge, conatus pater anteverte
Impios, stratoque in humum tyranno,
Me tuo, quo nunc furit ille sævus,
Eripe ferro.

Neu sine ut me vi premat impotentum
Divitum fastus; quibus una cura est,
Dum licet, blandæ illecebras caducas
Carpere vitæ.

His opes terris penitus refoffis
De penu fundis locuplete, ventri
Sufficis fruges, hilarasque multâ
Prole penates.

Puritas vitæ mihi te tueri
Corporis vinculis tribuet soluto:
Illa lux verè faciet me ab omni
Parte beatum:

Lux voluptatum cumulata cunctis
Gaudiis, quum se sine nube menti
Pura majestas dabit intuendam
Lumine puro.

P S A L. XVIII. CARM. GEN. I.

TE, Deus alme, colam; te toto pectore amabo,
Sancte parens; mea vis, mea sola potentia, turris,
Præsidium, spes, et rebus solamen in arctis.
Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa salutis

Anchora

Anchora, tu statio tuti placidissima portûs.
Nam simul atque tuas in laudes ora resolvo,
Te venerans, pacemque petens, inimica faceffunt
Arma; falus, placidisque comes pax advolat alis.

Jam me lethiferis mors circumvolverat atra
Cassibus, obsessum jam me torrentibus orcus
Impediebat aquis; stygiâ jam compede vinctus
Hærebam, laqueoque pedem retinente trahebar.
Hic ego deprensus, supplexque humilisque vocavi.
Voce Deum, et dubiis clamavi ad sidera rebus.

Ille super folio residens flammantis olympi
Audiit orantem: postquam pervenit in altum
Clamor, et attentas advertit questibus aures;
Protinus e vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, montesque cavâ compage solutâ
Nutârunt, penitusque imis fremuere cavernis.
Fumeus afflatu de naribus æstus anhelò
Undabat; rapidæ contorto vertice flammæ
Ore fluunt, vivâque animant attacta favillâ.
Utque suum Dominum terræ demittat in orbem,
Leniter inclinât jussu fastigia cælum;
Succedunt pedibus fuscæ caliginis umbræ.
Ille vehens curru volucris, cui flammeus ales
Lora tenens levibus ventorum adremigat alis;
Se circum furvo nebularum involvit amictu,
Prætenditque cavis piceas in nubibus undas.
Acribus ex oculis vibratæ spicula flammæ
Discutiunt tristes claro fulgore tenebras.
Inde ruit crepitans lapidosæ grandinis imber,
Discursantque vagæ sinuosa volumina flammæ.
At verò ut sancto sermone silentia rupit,
Protinus horrifico tonitru cælum omne remugit,
Grandinis

Grandinis et crebrâ tellus crepitante procellâ
Pulsa sonat, ruptisque micant e nubibus ignes ;
Flammiferæque volant magnum per inane sagittæ,
Fulguraque ingeminant : laticum concussa lacunas.
Pandit hiâns tellus, et fontibus ora relaxat,
Succutiturque pavens, et fundamenta revelat ;
Et reserat chaos. Æterni sic vox tonat oris,
Sic formidandæ grave spiritus infremit iræ.

Ille salutiferam porrexit ab æthere dextram,
Et me de rapidis pereuntem sustulit undis :
Hostibus eripuit validis, et acerba potentum
In me odia elusit : quum me studiosa nocendi
Temporibus duris cæcâ fraus arte petebat,
Auxilium tulit, et rebus patefecit in arctis.
Latum iter, electumque a morte reduxit amicum.
Scilicet immunem sceleris mentemque manumque
Adspexit Deus, et merito dignatus honore est.
Quippe nec impietas, nec pravi credulus error
Avertère meos recto de tramite gressus.
Ante oculos mihi lex Domini, mihi iussâ verenda
Semper erant animo præsentia ; simplice vero
Gaudebam, fraudisque illo sub teste voluntas
Liberâ, flagitium, et scelerum vitaverat artes.
Ergo mihi integræ fructum hunc decerpere vitæ
Munificus dedit ; et, qui conspicit omnia, justus
Arbiter innocuam cumulavit munere vitam.

Quisque suis sibi te conformat moribus : erga
Innocuum innocuus ; te sentit amicus amicum ;
Inque bonos bonus es ; malè cautas cautior artes
Artibus eludis : duro in discrimine servas
Res humilis populi afflictas, oculique superbos
Dejicis elati fastus. Tu plebis ab imæ

Cœtibus ereptum celebri me in luce reponis ;
 Illustrasque meas claro splendore tenebras.
 Te duce perrumpo florentes ære phalanges,
 Altaque turrigeri supero fastigia muri.
 Scilicet, ut sanctus Deus est, sua signa secutis
 Sancta salutiferæ pandit compendia vitæ.
 Illius æterno quicumque effluxit ab ore
 Sermo repurgato flammis sincerior auro est :
 Ille suo clypeo fidâ spe pectora fulta
 Protegit, adversisque vetat succumbere rebus.

Dicite, qui colitis picti ludibria trunci,
 Aut ebur in varias aut saxa excisa figuras ;
 Ecquis in æthereo rerum moderatur olympo
 Frena alius Dominus ? quis terræ temperat orbem
 Alter, et invictâ quæ vult facit omnia dextrâ ?
 Ille Deus vivâ mihi vi corroborat artus,
 Ostenditque viam maculosâ labe carentem.
 Me pedibus fecit celeri contendere cervo,
 Et procul a sævis subduxit in alta periclis ;
 Et tractare manu duro in discrimine belli
 Arma dedit facili, solidoque ex ære rigentem
 Flectere, et inflexam confringere viribus arcum.
 Ille salutiferi totum munimine scuti.
 Me tegit, et dextrâ nutantem fulcit et auget
 Largus opis ; perque insidiis obseffa viarum
 Pandit iter tutum, prohibetque per invia plantas
 Offenso titubare gradu. Te persequor hostes
 Auspice, disiectos comprehendo ; nec antè revertor
 Quàm cecidere animi fractâ virtute minaces,
 Affusique cadant pedibus, ne surgere possint
 Rursus, et antiquas armis reparare ruinas.
 Tu mihi diffundis vivum per membra vigorem,

Et validos crudo distendis robore nervos ;
 Tu bellare doces ; tu me quicumque laceffit
 Sternis humi, trepidosque fugâ mihi disjicis hostes :
 Clamantes nemo exaudit. Dominum precē poscunt
 Auxilium : averſam negat implorantibus aurem.
 Hos ego, ceu verſat boreæ violentia nubem
 Pulveream, impello, et turbatis fervidus inſto ;
 Et pedibus premo, ceu cœnum deforme lutofis
 Conteritur triviis. Tu me, ſine nomine plebis
 Contemptu ereptum, populos frenare ſuperbos
 Imperio facis ; et famulas mihi tendere dextras
 Per longinqua jubes ignotas oppida gentes,
 Attonitas famæ novitate, et nomine tantum
 Audito : et blandis verba aſſentantia linguis
 Fingunt, nec tutis ſatis audent credere muris.
 Laus, honor, imperium Domino, qui robore cinctum
 Me tegit, incolumemque rapit de morte propinquâ :
 Qui mihi perfidiam ſclerataſque ultricibus armis
 Frangere dat, populoſque facit parere volentes ;
 Securumque vetat belli trepidare tumultus :
 Qui mihi præſidio eſt, populi quum ſæva rebellis
 Ira furit, mentis que malæ ſclerata retundit
 Conſilia. Ergo feram latè tua facta per urbes
 Finitimas ; ſemperque meo celebrabere cantu,
 Sancte parens, regem qui dura per omnia tutum
 Eſſe jubes, cumulaſque opibus plenoque favore
 Ipſum, et perpetuum ſobolem amplectêris in ævum.

P S A L. XIX. CARM. GEN. 6.

INSANIENTIS gens ſapientiæ
 Addicta mentem erroribus impiis,

Tot luce flammæ coruscum
 Cerne oculis animoque cælum :
 Hinc disce, prudens quàm fuit artifex
 Qui templa olympi fornice flammæo
 Suspendit, et terræ capacem
 Et pelagi sinuavit arcum.
 Dies tenebras, et tenebræ diem
 Semper prementes perpetuâ vice,
 Non fortuito res caducas
 Ire monent per inane lapsu :
 Sed tota concors fabrica personat
 Dei tuentis cuncta potentiam,
 Non voce quæ paucorum ad aures
 Perveniat strepitu maligno.
 Nam nec remotis barbara finibus
 Gens ulla terras incolit ultimas,
 Quæ nesciat certâ meantis
 Lege poli stabilem tenorem.
 Quis nocte clarâ lumine flammeo
 Semper micantes non stupeat globos ?
 Aut manè castris prodeuntem
 Quum rutilo videt axe solem ?
 Sive ille Eois fluctibus exerit
 Vultus decoros, sponsus uti novus
 Auro refulgens, gemmeâque
 Tempora conspicuus coronâ :
 Seu quum fugacem præcipitans diem
 Curru citato tempora dividit,
 Artusque viresque impetumque
 Centimano similis giganti.
 Abusque Eoo cardine ad ultimam
 Metam occidentis sidera permeans

Obliqua

PSALMUS XIX.

29

Obliqua, vitali calore
 Cuncta creatque fovetque alitque.
 Sed ordo rerum et conspicuus decor
 Non sic tumentum lumina detinent,
 Divina ut arcanis habenis
 Lex animos ad honesta flectit.
 Promissa fraudis nescia lubricæ
 Splendore veri pectora roborant.
 Hæc plectitur culpa æquitate, ut
 Pœna juvet recreetque damnum.
 Puro recludunt lumine lumina
 Præcepta: puro religio nitet
 Verenda cultu, quam nec annis
 Cuncta domans minuit vetustas.
 Decreta fas et conscia veritas
 Astant tabellis servat aheneis,
 Jucundiora melle, et auro
 Et nitidis potiora gemmis.
 Signata claustris pectoris intimi
 Servus tuetur jugiter hæc tuus;
 Non inscius custodientem
 Quam maneat numerosa merces.
 Errata mentis quis meminît vagæ?
 Quæ deprehendet vis sapientiæ?
 Ergo repurga quas refudit
 Clam maculas sinuosus error:
 Fac regna cordis ne sibi vindicet
 Vis impotentis dira superbiæ;
 Sic me malorum e maximorum
 Compedibus facîle explicabis.
 Quæ lingua fundit verba, quod in sinu
 Secum volutat mens tacito, accipe
 Placatus,

Placatus, ô nostræ salutis

Arx, Dominus, Deus et Redemptor.

PSAL. XX. CARM. GEN. 2.

CUNCTA licet ferro latè populetur et igni
 Infana gentis barbaræ crudelitas,
 Tu ne cede malis, sed contrà andentior ito;
 Moderator orbis audiet preces tuas :
 Utque bonus dubiis Iacobum ad sidera rebus
 Cum voce palmas proferentem exaudiit ;
 Annuet oranti, et te majestate verendi
 Nominis ab hoste sospitem tuebitur :
 Ex adyto sacro arcanis tibi viribus artus
 Firmabit, animum de Sione fulciet :
 Vota secundabit, memori tua munera mente
 Servabit : omnis perlitabit victima ;
 Protinus in cineres depasta holocausta resolvat
 In astra volvens flamma lucem splendidam.
 Ille aderit cœptis, casusque in prospera vertet,
 Eventa finget omnia ex sententia.
 Jam tibi plaudemus reduci, auctoremque salutis
 Patrium canemus patrio ritu Deum :
 Cuncta Deo grates fora, compita, templa sonabunt ;
 Nomenque sanctum prosequuntur laudibus :
 Annuet ille pio quæcunque rogabitur ore,
 Lætumque precibus exitum iustis dabit.
 Quin (scio, nec fallax animum mihi decipit omen)
 Regem reducet sospitem Dominus suum ;
 Mittet opem, sancti referans sacraria cœli,
 Et præpotenti proteget te dexterâ.
 Gloria sit Syriæ, turmas numerare curules,
 Axesque curvis asperare falcibus ;

Fidat

Fidat equis, latèque vagis discurfet habenis,
 Sonante Perfes arva findens unguâ :
 Hi currus et equos jactent ; nos rebus in arctis
 Dei potentis nomen invocabimus.
 Illis nec currus, nec vis præstabit equorum,
 Ne scindat uncis vultur artus unguibus :
 Nos humiles favor æthereus penitusque jacentes
 Tollet, fuoque sustinebit numine.
 Tu fervator opem fer : tu si respicis, arma
 Nec socia cupimus, nec timemus hostica.
 Respiciet, populique fui Rex optimus, omni
 Vocatus horâ, facilis audiet preces.

PSAL. XXI. CARM. GEN. 3.

QUOD hoste victo Rex triumphat gaudio,
 Curis solutus anxiis,
 Tibi id fatetur, Rex beate cœlitum,
 Debere : tu laboribus
 Vires ferendis, tu dedisti e prælio
 Redire duro sospitem.
 Nullam repulsam, voce quum te supplice
 Rogaret, unquam adhuc tulit :
 Nil in latebris pectoris reconditis
 Spe concupivit irritâ.
 Et vota supra, et ante vota, hunc omnibus
 Vitæ beâsti commodis :
 Gemmis coronam ferre et auro splendidam
 Sacro dedisti vertici.
 Vitam poposcit ; mortis illi est addita
 Immunis immortalitas.
 Tu claritatis auctor illi es, inclytâ
 Per te refulget gloriâ.

Felicitatis

Felicitatis ei favor dedit tuus
Exemplar ut sit posteris ;
Mensura voti ut matribus sit, quum bene
Blandis precantur liberis.
Tu nempe spes et anchora es fiducia ;
Tu portus in rebus malis :
Te fretus uno firmus omnem perferet
Sortis procellam turbidæ.
Tu perduelles comprehendens, tu manu
Pœnas reposces vindice.
Ceu flamma clausis æstuans fornacibus
Antiqua silvæ brachia
Vorat ; furoris sic tui nefarios
Afflatus hostes hauriet.
A stirpe totam demetes propaginæ
Semenque gentis impiæ.
Te namque contra moliuntur abditam
Fraudem scelusque perfidi ;
Et mente pravâ vota versant irrita,
Et spes inanes concoquant.
Te persequente, pallidi in fugam ruent,
Inhonestâ tergo vulnera
Ferent ; in ora, fata dum vitant fugâ,
Rursus sagittas diriges.
O, qui potenti frena rerum dexterâ
Versas perennis arbiter,
Exurge, vires fac tuas ut hostium
Agnoscat insolentia :
Tum te piorum turba festis cantibus
Orbis parentem concinet,
Votis tuorum supplicum placabilem,
Malisque formidabilem.

PSAL. XXII. CARM. GEN. 3.

CUR me relinquis, ô Deus ? Deus meus,
Cur me relinquis ? irrita

Heu verba fundo : luce seu terras dies

Retegit, vocantem me dies

Frustra intuetur ; five nox silentibus

Terram tenebris obruit,

Nox me vocantem nulla non audit, meo

Nox nulla questu non sonat.

Tu sanctus ille civitatis incola es

Sanctæ ; Ifaci nepotibus

Tu carmen es ; tu fida spes majoribus

Nostreis ; salutem qui suam

Tibi credidere, à te salutis compotes

Abiere ; salvi gratias

Egere, duris qui tuam in malis opem

Petiere ; qui tuam in fidem

Se dedidere, non tulere dedecus,

Non hostium ludibria.

At vermis ego sum, non homo ; sum fabula

Vulgi, infimorum opprobrium :

Nam turba nostris obvia illudit malis,

Nutatque, niçtatque, et caput

Motat, labella exporrigit ; ludibria

Verbis acerbat asperis,

En ille Domino carus, en fiducia

Securus ille numinis :

Nunc fervet illum, nunc periculis eruat,

Quem tanto amore amplectitur.

O Domine, tu me protinus suscepas

Alvo parentis editum ;

De te pependi spe, parentis pendulus
Infans adhuc ad ubera.
Abusque partu tu Deus meus ; tuus
Ex matris alvo me favor
Est persecutus : ultimo in discrimine
Jam ne recede longius ;
Discrimen instat ultimum, mortis metu
Cessere amici territi.
Tauri efferati, tauri obesi me undique
Circumdedere ; faucibus
Hiant leonum more rugientium,
Quos incitat spes et fames.
Rivi cruoris corpus omne perluunt
Exangue, laxat artuum
Compago nexus ; pectus intra liquitur,
Ut sole cera, cor metu.
Exarueret testæ ad instar coctilis
Defecta membra viribus ;
Rigens adhæsit lingua siccis faucibus ;
Jam sto sepulchri ad aggerem.
Me rabidi ab omni parte latratu canes
Urgent, petuntque dentibus :
Mihi pessimorum sæva conspiratio
Manusque fodit et pedes :
Et ossa numerant, ossa tralucentia
Per corporis tenfi cutem.
Tormenta postquam cuncta consumpsit furor,
Animus adhuc irâ tumens
Se pascit, oculos satiat, et fruitur meis
Læto in malis spectaculo.
Partiti amictus sunt meos, tunicæ meæ
Fecere fortes arbitras.

Tu Domine, faltem ne recede, ne malis
 In ultimis me defere :
 Tu robur unus, tu mea es potentia ;
 Accurre, festinus meæ
 Succurre vitæ, destitutum ab omnibus
 Defende : sævorum hostium
 Ferrum cruentum pelle ; vim ravidam canum
 Inhibe ; leonum spumeos
 Compesce rictus ; cornua unicornium
 Confringe ; serva supplicem.
 Tum morte victâ sospes auxilio tuo,
 Narrabo fratribus tuum
 Nomen ; piorum prædicabo cœtibus
 Robur, fidem, constantiam.
 O mente purâ qui Deum colitis, Deum
 Laudate puris cantibus :
 Semen Jacobi, magnitudinem Dei
 Celebrate festis laudibus :
 Erga fideles numinis clementiam
 Agnosce, proles Isaci.
 Non sprevit inopis ille solitudinem,
 Non pauperum fastidio
 Avertit ora ; me vocantem exaudiit,
 Vitæque dulci reddidit.
 Ergo per oras ultimas mundi tuas
 Sonabo laudes ; gentibus
 Te prædicabo ; vota te timentium
 Præsente solvam ecclesiâ.
 Edet modesta turba fraudis nescia
 Vocata sacras ad dapes,
 Epulisque functa, ac satura dulci nectare,
 Laudabit auctorem Deum ;

Deum sonabit, qui vigore flammeo
 In corda se quærentium
 Se tantus infert, mortis ut procul metu
 Perennè viva gaudeant.
 Ergo excitata tam novo spectaculo
 Tellus ab oris ultimis,
 Quàcunque colitur, colla sub Domini jugum
 Submittet; illi servient,
 Pronæque Domino supplicabunt omnium
 Omnes familiæ gentium.
 Nam sempiterno jure Domino competit
 Regnum triformis machinæ:
 Ille universis imperabit gentibus.
 Rerum potentes illius
 Mensæ accubabunt, et sacri convivii
 Dapibus referti sub jugum
 Cedent volentes: flectet illi poplitem
 Pauper sepulchri in limine,
 Qui membra fessis artubus languentia
 Fugiente vitâ vix trahit.
 Illumque longâ posterì propagine
 Colent; suisque posteris
 Per longa deinceps nunciabunt secula
 In me favorem numinis.
 Hoc semen illi serviet, gens illius
 In posterum hæc censebitur.

P S A L. XXIII. CARM. GEN. 13.

QUID frustra rabidi me petitis canes?
 Livor, propositum cur premis improbum?
 Sicut pastor ovem, me Dominus regit;
 Nil dêrit penitus mihi.

Per campi viridis mitia pabula,
 Quæ veris teneri pingit amœnitas,
 Nunc pascor placidè, nunc saturum latus
 Fessus molliter explico.

Puræ rivus aquæ leniter astrepens
 Membris restituit robora languidis,
 Et blando recreat fomite spiritus
 Solis sub face torrida.

Sæctus quum peteret mens vaga devios,
 Errorum teneras illecebras sequens,
 Retraxit miserans denuò me bonus
 Pastor justitiæ in viam.

Nec si per trepidas lætificâ manu
 Intentet tenebras mors mihi vulnera,
 Formidem duce te pergere; me pedo
 Securum facies tuo.

Tu mensas epulis accumulas, merum
 Tu plenis pateris sufficis, et caput
 Unguento exhilaras: conficit æmulos,
 Dum spectant, dolor anxius.

Me nunquam bonitas destituet tua,
 Profususque bonis perpetuò favor;
 Et non sollicitæ longa domi tuæ
 Vitæ tempora transigam.

P S A L. XXIV. CARM. GEN. 2.

TOTA quidem Domini terra est, et quicquid ubique
 Vel parca celat, vel benigna sufficit;
 Quicque colunt montesque feros, camposque feraces,
 Urbesque sanctis temperatas legibus.
 Ille super pelagus solidum connexuit orbem,
 Stabilis ut undas inter instabiles foret,

Et

Et toties rapidis pulsatus fluctibus, omnes
 Compagē firmā sustineret impetus.
 Cuncta igitur Domini meritò sunt ; sed tamen unam
 Sedem sibi ille dedicavit propriam.
 Ecquis eò scandet ? cuive hæc permissa potestas,
 Loco ut beatum sistat in sancto gradum ?
 Cui manus et mens est insons, nec vana volutat
 Animo, nec ulli damna perjurus dedit.
 Huic Dominus donabit opes ; hunc numine dextro
 A vi procacique eruet calumnia.
 Hæc vera est pietas, hâc itur ad æthera, veri
 Sic intueri numinis vultum licet.
 Eia aditus referate, fores agè pandite, portæ,
 Portæ perennes sempiternæ regiæ ;
 Clausura revellite, limina pandite, magnus ut intret
 Rex ille, multâ clarus ille gloriâ.
 Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes ?
 Quis iste multâ est inclytus Rex gloriâ ?
 Ille potens latè Dominus dextrâque opibusque,
 Belloque multâ nobilis victoriâ.
 Eia aditus referate, fores agè pandite, portæ,
 Portæ perennes sempiternæ regiæ ;
 Clausura revellite, limina pandite, magnus ut intret
 Rex ille, multâ clarus ille gloriâ.
 Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes ?
 Quis iste multâ est inclytus Rex gloriâ ?
 Ille potens armis numerosoque agmine ductor,
 Hic ille multâ est inclytus Rex gloriâ.

P S A L. XXV. CARM. GEN. 14.

HIC fidat armis, plebe se clientium
 Defendat alter, militumque copiis :

A te,

A te, creator orbis, uno spes mea
Pendet, malisque in rebus unum respicit.
Tu, sancte genitor, effice insolentibus
Ne spes inanes risui sint hostibus.
Sic me pudore liberabis; nec rubor
Confundet ora ceteris, in te suæ
Qui collocârunt anchoram fiducia.
Frustratur illos spes, et irritæ spei
Pudor dolorque torqueat, qui fordium
Amore sese fordibus contaminant,
Bonosque nullâ provocati injuriâ
Vexare gaudent. Mihi per anfractus vagos
Vitæ, salebras inter et tenebras, iter
Ostende rectum; et erutum sequacibus
Erroris undis, prævio lucis tuæ
Splendore deduc veritatis in viam.
Te nempe ab uno pendeo spe, te Deum
Unum et salutis columnen agnosco meæ.
Si torta vitiis fortè morum regula
Deflexit, error si fefellit lubricus,
Fracta illecebris si voluptatis malis
Incauta vitiis se juvenia polluit:
Benignitatis tu tuæ memor tamen,
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frenans habenis, usque ab incunabulis
Orbis, paternâ es usus indulgentiâ)
Miserere; nostris quod negares moribus,
Tuæ negare non potes clementiæ.
Nec denegabis, nec precantes bonæ bonus
Vacuos repelles, nec viam poscentibus
Rectam aberis unquam recti et æqui regula.
Tu mitis animi amplecteris modestiam,
Docesque recti et improbi discrimina.

Tu

Tu dux comesque tuta per compendia
 Ducis carentem fraude mansuetudinem :
 Peccata bonns et facilis obliuisceris ;
 Promissa solvis liberali dexterâ :
 Minuitque pœnas mitis indulgentia,
 Fidesque dictis stabilis erga omnes adest
 Qui pacta sacri fœderis non negligunt.
 Hanc ut nepotum secla mansuetudinem
 Noscant, tuique nominis se gloria
 Latè per omnes fundat orbis angulos,
 Ignosce nostris mitis erratis parens,
 Quæ multa inussit ægritudo, et impotens
 Amor, regique contumax ira et dolor,
 Errorque veri non acutus arbiter.

O ter beatum, mente qui purâ Deum
 Veneratur ; illi, qualecunque amplectitur
 Vitæ institutum, dux adest semper Deus,
 Rectorque, et omnes actiones prosperat.
 Securus animus anxio procul metu
 Cunctis fruetur affluenter copiis ;
 Stirpisque series longa firmabit domum,
 Genusque multâ floridum propagine
 Opes paternas ad nepotes transferet.
 Quin et piorum mentibus mysteria,
 Contempta pravis, impiè sapientibus
 Occulta, Dominus luce proferet suâ ;
 Et sacrosancti fœderis scientiam,
 Quæ sola vitæ dux beatæ et regula est,
 Docebit. Ergo, Rex beate cœlitum,
 Te mente solum quæro, nusquam lumina
 Abs te reflecto ; tu pedes solus meos
 Hostis dolosis erues è retibus.

O sancte

O sancte custos hominum, amico lumine
 In me intueri, et destitutum ab omnibus
 Inopemque sanctâ me tuere dexterâ:
 Curisque, mentem quæ perurunt plurimæ,
 Novisque semper differunt doloribus,
 Exolve: pœnis usque et usque immanibus
 Exercitato, et obruto laboribus,
 Ignosce: culpas mitis obliviscere.
 Heu quanta vis me factionis impiæ
 Persequitur armis! quanta me crudelitas
 Inexpiato quærit odio perdere!
 Tu me periculis libera: tu protege
 Ejus salutem ab hostium ludibrio,
 Omnem salutis qui locavit spem suæ
 In te, nec aliis fudit opibus quam suæ
 Integritatique et tuæ clementiæ.
 Gens quæ tuarum jussa legum amplectitur,
 Fac undequaque tuta sit te vindice.

P S A L. XXVI. CARM. GEN. 15.

ME vi tyrannus persequitur palam,
 Me clam malignâ fraude calumnia:
 Te, qui latebras pectoris inspicis,
 Appello, rerum conditor optime.

Mens fraudis expers, et manus innocens,
 A vique pura et flagitio; in Deo
 Spes fixa, fortis qui violentiâ
 Me sævientis non finet opprimi.

Renesque flammis et penetralia
 Scrutare cordis, cæcæque sensuum
 Arcana, fuscum ceu calidis focis
 Explorat aurum callidus artifex:

F

Mentem

Mentem videbis munificentiae
 Quæ dona nunquam non meminit tuæ ;
 Actæque leges puriter ad tuas
 Vitæ carentem flexibus orbitam.

Procul faceſſat, nec ſocium ſibi
 Me vana ſperet lingua : procul domo
 Noſtrâ recedat, qui didicit ſuos
 Fucare ſenſus pectore ſubdolo.

Odi ſceleſtûm concilia, impios
 Cœtus veneno pejus abominor ;
 Quorum reſultant pectora gaudio,
 Quum perpetrârunt facta nefaria.

Sed mente pravi non ſibi conſciâ,
 Lotusque puris fontibus, ad tuas
 Aras adibo, lætus et offeram
 Lætæ choreæ dux tibi victimas.

Te noſtra pangent tympana, te lyra ;
 Te vox, canoro conſona tympano
 Lyræque, cœtuque in celebri tua
 Miranda pandet facta nepotibus.

Tectumque, nomen quo canitur tuum,
 Ædemque, numen quâ colitur tuum,
 Mens ardet : abſentem retrahunt tuæ
 Quæ templa celant pignora gloriæ.

Hæc oſſa tellus ne ſine ut obruat
 Inter cruentos barbara barbaros ;
 Qui fraudulentâ mente coquant ſcelus,
 Captant avarâ munera dexterâ.

Ego inſtitutum carpere tramitem
 Pergam innocenter : tu propiùs meis
 Aurem benignus queſtibus admove,
 Ac me periclis triſtibus aſſere.

Per plana firmo quòd gradior pede,
 Quòd recta sector, muneris est tui :
 Ergo salutis te columen meæ
 Cœtu in celebri laudibus efferam.

P S A L. XXVII. CARM. GEN. 3.

DEUS in tenebris quum mihi præluceat,
 Vitamque muniat meam,
 Quæ vis aperta terreat me? quæ mihi
 Fraus cæca sit formidini?
 Adversus unum quum scelestæ factio
 Cunctas parâsset copias,
 Dolosa letho quæ tetenderant meo
 Ipsi incidere in retia.
 Si comminentur castra, si minacibus
 Infesta telis agmina,
 Securus animi specto castra, prælia
 Timore liber intuo.
 Unum expetivi, et usque et usque id expetam,
 Curis ut exemptus malis,
 Sim sacrosanctæ semper ædis incola,
 Augusta mirer atria,
 Deoque laudes personem, artus dum regit
 Vitalis auræ spiritus.
 Tum me sub umbra conditum tentorii
 Celabit, et periculis
 Procul remotum, rupis abruptæ velut
 In arce positum, muniet;
 Ac ne relictum nunc quidem impiæ sinet
 Vi factionis opprimi:
 Victorque solvam vota, nec victoriæ
 Auctor mihi tacebere.

Audi invocantem supplicem, et fractum malis
Bonus favensque subleva.

Te mens anhelat, vultus ad vultum tuum
Intentus usque respicit :

Ne conde vultûs lumen à me amabilis,
Neu me in tenebris desere.

Servum per iram ne sine opprimi tuum ;
Vitamque, quam debet tibi,

Tuere ab hoste, et è periclis eripe,
O spes salutis unica.

Me cari amici, me propinqui, me pater,
Me blanda mater liquerat :

At non reliquit, qui pios in asperis
Non deserit rebus, Deus.

Parens benigne, me vias doce tuas,
Rectâque deduc semitâ :

Ne vis metusque ab hoste me deterritum
De calle recti detrahat.

Ne me impiorum obnoxium libidini
Relinque. Testes impii

Fingunt malignè falsa de me crimina,
Armantque se mendaciis.

Mens victa tantis jam fatisceret malis,
Ni spes foveret me tuæ

Benignitatis, post labores anxios
Mox affuturum gaudium.

Vivusque vivos inter ipse commoda
Vitæ beatæ præstolor.

In rebus ergo turbidis ne concide,
Sed fortis usque sustine ;

Te roborabit Dominus, et cor fulciet,
Tu fortis usque sustine.

P S A L. XXVIII. CARM. GEN. 16.

PRINCEPS stelliferis altior orbibus,
Vitæ præsidium et certa salus meæ,
Aurem suppliciiis da facilem meis,
Ne fiam similis busta petentibus.

Audi vota, parens, quæ tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad cælum tremulis pervigil ignibus,
Cælum templa tuæ conscia gloriæ.

Ne me connumera cœtibus impiis,
Neu tanquam focium plecte nocentibus;
Quorum blanditiis illita mollibus
Lingua est, mens gelido livida toxico.

Illis nequitiae præmia sint suæ,
Et merces studiis æqua nefariis:
Pro semente legant semina, pessimis
Dignum consiliis supplicium luant.

Non his consilii provida vis tui,
Qui me conspicuis tollis honoribus,
Infectasve manus à scelere avocat,
Aut infecta odiis pectora mitigat.

Ergo nec series longa propaginis
Florebit, patrias nec foboles opes
Longæva accipiet; sed celeri genus
Clades exitio proruet ac domum.

Laus rerum Domino, qui precibus meis
Se non difficilem præbuit: hinc meæ
Vires; hic clypeus rebus in asperis:
Hinc spes, auxilium hinc non dubium in malis.

Hinc cor gestit ovans; carminibus tuas
Laudes ora sonant, qui populum tuum

In rebus trepidis protegis, et tuum
Regem ex insidiis omnibus eripis.

Custodi populum, Rex hominum, tuum:
Hebri fac soboles largiter omnibus
Vitæ continuò fructibus affluat,
Donec perpetuum sol referet diem.

P S A L. XXIX. CARM. GEN. 15.

SEU dives auro es, sive opibus potens,
Seu marte partâ clarus adoreâ ;
Agnosce numen gratus, et huc refer
Quæcunque lætum ducis ad exitum.

Huic pange laudes, et prece supplice
Rerum parentem concilia ; et Dei
Nutu regentis stelliferam domum
Dignare iustis nomen honoribus.

Cujus liquentes vox gravidâ pluit
De nube røres, terrificos ciet
Cœlo tumultus cum tonitru, maris
Turbata ventis concitat æquora :

Vox dignitatis plena, nec irritæ
Unquam ad patrandum jussa potentiaë ;
Nudare cedris seu Libanum juvat,
Celsasque ventis sternere fraxinos :

Seu vinctâ faxis faxis revellere,
Notisque montes sedibus erutos
Versare, taurum ut verna per avia
Vexat juventæ læta protervitas.

Ad vocis ictum nubibus exilit
Elifus ignis, tesqua Arabum tremunt,
Færæ pavescunt, ante diem fluunt
Partus acerbi, robora concidunt.

Quæcunque

Quæcunque templo cœlum habet aureo,
 Quæcunque tellus dædala sustinet,
 Quæ celat undis æquor in abditis,
 Dei fatentur cuncta potentiam.

A voce vindex pontus inhorruit,
 Undisque montes obruit, arbiter
 Æterne rerum, quum libuit tibi
 Delere gentes fluctibus impias.

Te dante vires, non opibus feros
 Horremus hostes, non numero graves :
 Te dante pacem, progeniem Isaci
 Cornu beabit divite copia.

P S A L. XXX. CARM. GEN. 6. |

TE nostra semper carmina, te lyra
 Sonabit, orbis conditor optime:
 De faucibus lethi imminentis
 Incolumis tibi vota reddam.

Per te superbus nec lacrymis meis
 Insultat hostis, nec fruitur malis :
 Te rebus, incertus salutis,
 Auxilium in dubiis poposci.

Per te receptis viribus haurio
 Vitalis auræ lumen amabile :
 Nec inferûm sub nocte longa
 Et tenebris jaceo sepulchri.

O turba puris dedita ritibus
 Sacrisque castis, tollite laudibus
 Placabilem votis parentem,
 Et memori celebrate plectro.

Vanescit iræ vindicis impetus
 Bullæ fugacis more : Dei favor

Bonis

Bonis manu vitam benignâ
Tristitiæ vacuam rependit.
Si fortè sero vespere fletibus
Vultus rigamur, mox redit aureâ
Cum luce risusque, et jacentes
Exhilarans animos voluptas.
Pacis beatæ cum fruerer bonis,
Mecum loquebar : De stabili gradu
Felicitatis nulla fortis
Me dubiæ quatiet procella.
Te dante vires, divitias, decus,
Te montis instar mœnibus æneis
Firmante regnum, vanum alebat
Credulitas mihi blanda fastum :
Tu, me relicto stultitiæ meæ,
Dextram retraxisti ; retro abiit, domum
Repentè turbatam relinquens,
Sors levibus malefida pennis.
O præses orbis, pectore supplice
Mox te vocavi, te lacrymis madens
Opem poposci : Quid profusus
Profuerit tibi sanguis ? inquam ;
Quis mortis usus nostræ erit ? An tuas
Laudes sonabunt, factaque posteris
Miranda muti prædicabunt
Sub gelido cineres sepulchro ?
Placatus aurem da facilem meis
Votis, severos neu querimoniis
Averte vultus ; pelle membris
Pestiferi mala dura morbi.
Tu supplicanti protinus admoves
Aurem benignus : pro lacrymis mihi

Rifum

Risum reducis, pro dolore
Lætitiâque alacremque plausum.

Te semper ergo carmina, te lyræ

Nostre sonabunt : vox tibi serviet

Dicata, præbebitque nostris

Materiam tua laus cæmenis.

PSAL. XXXI. CARM. GEN. 102.

IN te locavi spem meam,

Rerum creator optime :

At tu benignus prospice,

Ne spei pudeat irritæ.

O iuste vindex, fraudibus

Ab hostium me vindica :

Audi benignus supplicem ;

Da promptus abjecto manum.

Me rupe serva ut inviâ

Clausum, vel arce aheneâ ;

Tu rupis es mihi inviæ

Munimen, arx ahenea.

Ergo, ut timori mentibus

Nomen tuum sit impiis,

Præi viam mihi ; abditis

Me libera de cassibus.

Tu robur es meum, tuæ

Commendo vitam dexteræ :

Me libera pacti Deus

Tenax, memorque fœderum.

Qui vana stulti somnia

Sectantur, odi pessimè.

Tu certa spes mihi es, meæ

Tu portus es fiducia.

Inter labores asperos
Lumen tuæ clementiæ
Fulgens, repentè turbidum
Perfudit animum gaudio.

Quum me tyrannis impotens
Urgeret hostis impii,
Jamjam imminentis pallidis
Lethi explicâsti faucibus.

Miserere fracti tot malis,
Tot obruti doloribus :
Caligat oculus, mens stupet,
Mœrore corpus tabuit.

Caduca vita elabitur
Mœrore fracta et luctibus ;
Interque clades aridis
Fluxêre vires ossibus.

Me ridet hostis, et meis
Insultat insolens malis :
Horrent propinqui, ceteri
Vitant metu periculi.

E proximorum mentibus
Oblitteror, ceu mortuus :
Contemptior sum civibus
Quàm lamna testæ fictilis.

Me multitudo opprobriis
Coram laceffit asperis ;
Vim machinatur in meam
Jurata mortem facio.

Ego interim fiducia
Opis tuæ, dolos, minas,
Injurias, et hostium
Contemno contumelias.

Tu fila vitæ temperas
Meæ, regisque tempora :
Tu me impiorum libera
Ab hostium tyrannide.

Ostende vultum amabilem.
Servo bonus tuo et favens ;
Et me tuere, quâ soles
Semper tuos, clementiâ.

Ne sit pudori quod tuam
Imploro opem : pudor malos
Confundat, et silentium
Longum sepulchris sopiat.

Affueta vox mendacio
Sit muta, vox procaciter
Solita bonos laceffere,
Et arroganter spernere.

O quanta te colentibus
Et quot redundant commoda !
Quot, teste mundo, prosperis
Auges tuos successibus !

Hos protegis reconditos
Procul à minis potentium,
Tuâque munis in domo
Linguae veneno ab impiæ.

Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis submoveras.

Expes, inops, vitam fugâ
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipse dixi, Jam truci
Reliquit hosti me Deus.

At tu nec in periculis
 Oblitus extremis mei,
 Aurem benignam supplici
 Ac invocanti admoveras.

Ergo patrem rerum optimum
 Amate candidi et pii,
 Qui fastuosos deprimit,
 Et obsequentes erigit.

Qui spem locatis in Deo,
 Constanter illi fidite,
 Nec robur animi concidat
 Sortis procellâ turbidæ.

P S A L. XXXII. CARM. GEN. 15.

O TER beatum cui patris optimi
 Noxas remisit lethiferas favor,
 Cui fœda morum flagitia obruit
 Oblivioso tecta silentio!

O ter beatum cui bonus arbiter
 Non imputavit lubrica devîæ
 Errata vitæ, nec reperit dolum
 Cæco in recessu pectoris abditum!

Donec fovebam sub tacito sinu
 Morbum, solutis languidus ossibus
 Artus trahebam, luctificus dolor
 Questum ciebat non patiens tegi.

Tu me premebas prævalidâ manu
 Infestus, atris seu tenebris diem
 Nox condidisset, seu roseâ dies
 Orbem recurrens luce retexerat.

Sic decolorem tabificus cutem
 Mœror coquebat; sic maie dolor

Siccabat

Siccabat artus, messis ut Africæ
Cancri per æstum mitius areat.

Tum mente versâ vulnera protuli,
Tibi renudavi vitium meum,
Fraudem retexi : ac tu mihi protinus
Noxâ soluto conciliatus es.

Qui mentis ergo pura sacra
Servare quærit, te prece supplice
Placet ; nec, orbem pontus ut obruat,
Formidet æstûs lethiferi minas.

Tu me periculis eripis asperis
Tutela præsens ; tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hostium
Qui vincla fracto carcere depulit.

Nec fat : Tenebras pectoris auferam,
Inquis ; beatæ quæ ferat orbita
Monstrabo vitæ, nec procul à tuis
Unquam reflectam lumina gressibus.

Mulis equisque ne similis modò
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuam novère, sed asperis
Fracti lupatis servitium ferunt.

Multa obstinatum nequitiam manent
Tormenta : purâ qui Dominum fide
Orabit, huic pacem et veniam dabit,
Non durus unquam parcere supplici.

Recti tenaces simplicis, et quibus
Est grata fraudum nescia veritas,
Favente læti numine, gestibus
Et voce vestrum pandite gaudium.

P S A L. XXXIII. CARM. GEN. 17.

VOS quibus puræ est amor æquitatis,
 Læti pangite carmine
 Orbis auctorem Dominum : æquitatis
 Hoc carmen decet æmulos.
 Tinniat blando chelys hunc fufurro,
 Hunc vocalia nablia ;
 Docta bis quinis resonare nervis
 Hic artem manus approbet.
 Huic novos cantus meditemur ; uni
 Læti clangite buccinâ :
 Nam fides dictis rata veritasque est,
 Et factis comes æquitas :
 Quippe qui iusti est et amator æqui, et
 Veri fallere nescii,
 Perque terrarum sola vasta notæ
 Cunctis munificentia.
 Is suo verbo sinuavit orbem
 Lucentem nitidi ætheris ;
 Quicquid et puris radiis renidet
 Campis ætheris igneis.
 Littus arctavit maris inquieti,
 Compressitque licentiam ;
 Et penu clausas sinuavit undas,
 Unde in tempore promeret.
 Hunc et occasus metuant et ortus ;
 Hunc unum Dominum colat,
 Quisquis extremos ubicunque fines
 Terræ aut æquoris accolit :
 Cujus à nutu viget interitque
 Quodcunque interit aut viget,

Cujus immotis tremefacta parent
 Cuncta obnoxia legibus.
 Qui malas artes populi profani
 Ludit callidior suis ;
 Et suo injustæ scelerata turbæ
 Fraudat consilia exitu.
 At quod arcanâ sibi mente rerum
 Auctor proposuit semel,
 Dum dies et nox referent se in orbem,
 Usque immobile permanet.
 O quater, plusquam quater ô beatos,
 Patronus quibus est Deus !
 Quos sibi excepit, propriamque sortem
 Quos dici voluit suam !
 Despicit mundi pater è beata
 Cœli stelliferi domo,
 Eque tranquillis adytis labores
 Et curas hominum videt :
 Quippe qui cæcos animi recessus
 Humani fabricaverit ;
 Nec quod arcano latet in recessu
 Clausum pectoris hunc latet.
 Sperat incassum numero tyrannus
 Se tutum fore militum ;
 Sperat incassum validis lacertis
 Se miles fore sospitem :
 Sæpe spem fallit præeuntis euros
 Bellatoris equi fuga
 At Deus justos oculo irretorto
 Semper respicit et pios ;
 Mortis ut vertat jacula imminents,
 Diram et sævitiam famis.

Una spes nobis opis hinc, ab uno
 Certum præsidium in malis.
 Ille perfundet sibi dedicata
 Dulci pectora gaudio ;
 Ille fidentium sibi spes precesque
 Lætum ducet ad exitum.

P S A L. XXXIV. CARM. GEN. 36

SEU læta fors me foverit, seu tristior
 Vexârit, omni tempore
 Laudabo Dominum ; semper illius meum
 Os personabit laudibus.
 Mihi hæc voluptas, hoc erit solatium,
 Mihi hoc levamen in malis ;
 Meoque turba tristis exemplo suas
 Solabitur molestias.
 Unâ, agite, cuncti prosequamur laudibus
 Nomenque numenque illius :
 Ille in periclis me vocantem exaudiit,
 Statimque reppulit metum.
 Qui cuncta ad illum consilia referunt sua,
 Læto his nitentes gaudio
 Vultus renident, nec repulsæ infamia
 Rubore confundet genas.
 En, pauper iste quum vocaret, omnibus
 Hunc eruit periculis.
 Dominum timentum castra munit angelus
 Demissus ad custodiam ;
 Et imminentes arcet hostes, et pios
 A vi tuetur impiâ.
 Facite periculum, jam scietis quàm Dei
 Immensa sit benignitas ;

Quàm

Quàm sint beati, spes in illo qui suas
Omnes opeſque collocant.
Gens ſancta Dominum colite; nil dêit Deum
Fideliter colentibus.
Violenta feritas ſentiet famem: bonis
Cuncta affluenter ſuppetent.
Adeſte filii, audite, vobis numinis
Verum timorem ut indicem.
Quicumque curis liberam et longam cupis
Vitam beatus ducere;
Linguae refrena virus, os nefaria
A fraude purum contine;
Capeſſe recta, curva vita, dilige
Tranquilla pacis otia.
Deus innocentes adſpicitque, et commodat
Attentus aures ad preces:
Torvo ſceleſtos intuetur lumine,
Et nomen etiam obliſſerat.
Juſtum invocantem Dominus audit, omnibus
Eum expedit periculis.
Quum ſpes labores deferit mortalium,
Afflicta quum moleſtiis
Succumbit oneri mens, Deus præſens adeſt,
Malæque curas diluit.
Juſtis labores ſuggerit ſemper piis
Iniqua fors conatibus:
Sed, qui bonorum ſemper eſt cuſtos, Deus
Sortis retundit ſpicula;
Et oſſa ſervat ne terantur. Impios
Ulcifcitur ſcelus ſuum;
Et quiſquis hoſtis eſt piorum, cum domo
A ſtirpe cæſus interit.

H

Animas

Animas tuetur se colentium Deus,
Nec rem domumque deserit.

PSAL. XXXV. CARM. GEN. II.

RERUM sancte opifex ades,
Et patrocínio protege me tuo ;
Et retro refer in meos
Hostes perniciem quam mihi comparant.
Scutum cum jaculis cape ;
Ensem stringe ; meis hostibus obviam
Prodi : dic animæ meæ,
Secura auxilio nil metuas meo.
In vultus pudor hostium
Et turpis subeat dedecoris rubor ;
Fœdam corripiant fugam,
Cæcas insidias qui mihi præparant.
Ut sævus boreas levem
Raptat præcipiti turbine pulverem,
Sic illos trepidâ fugâ
Vindex præcipientes urgeat angelus.
Sit cœno via lubrica,
Et cœlum tenebris lurida nox tegat ;
Et formidine pallidâ
Vindex præcipientes comprimat angelus.
Nam me fraude malâ suis
Conati immeritum prendere cassibus,
Et cæcam innocuo scrobem
Effodere : suis cassibus hæreant,
Et factam exitium in meum
Cæci et præcipientes in foveam ruant.
Perfusa interea mihi
Dulci lætitiâ pectora gestient ;

Mens secura periculi
Auctorem Dominum lætitiæ colet :
Et sensus animi indices
Clamabunt, Domino quis similis Deo,
Qui fastûs gravis improba
Defendit tenues à violentia,
Vexantemque opis indigos
Frangit sævitiam vindice dexterâ ?
Conjurata calumnia
In me criminibus sævit atrocibus ;
Ignotum scelus in meam
Fingunt perniciem : quæ bene feceram,
Compensant odiis malis,
Et vitæ invigilant exitio meæ.
Illos tabificæ luis
Ægris visceribus quum dolor ureret,
Squalens veste ego lugubri,
Jejunâque fame pallidus et siti,
Et prostratus humi, Deum
Lenîbam lacrymis et prece supplice.
Sic sincerus amici amor
Sub cari interitum luget amiculi ;
Sic fratrem gemit unicum
Frater ; sic pietas anxia filii
Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna gravi si tetigit manu,
Concursant, mala gaudia
Inter se celebrant : fœx populi coit ;
Incauto invidiam creant :
Proscinduntque avidâ me petulantîâ
Scurræ cum balatronibus ;
Dentem dente acuunt, et rabiem vomunt.

Quem finem patientiæ
Tam lentæ statues, ô pater optime ?
Arce hoc ludibrium, neque
Desertum rabidis trade leonibus :
Acceptum ut referam tibi
Quod vivo, et video lumen amabile ;
Et cœtu in celebri canam
Te, pronum auxilium ferre vocantibus.
Fac ne spes alat improbas
Semper turba meis læta molestiis ;
Neu nutu ac oculis notet,
Exultetque meis hostis atrox malis :
Qui sermonibus asperis
Insultat, trucibusque insidiis petit
Pacatum malè callidus,
Incautum ut tacitis illaqueet dolis.
Non diducere desinunt
Rictum risu, Oculis, euge, oculis diem
Lætum vidimus, inquit.
O qui luminibus cuncta tuentibus
Terras respicis, hæc vides ?
Ergo sepositâ protege me morâ.
Jam tandem evigila, et manu
Ultrice indomitam frange superbiam ;
Justo et supplicio preme
Vindex juste malos ; neu sine de meo
Luctu lætitiâ ferant :
Neu secum tacito pectore murmurent ;
Evax, rectè habet ; omnia
Supra vota cadunt ; vicimus, en jacet.
Fœdâ ignominiâ luant
Stultam lætitiâ ; dedecoris comes

Infamis

Infamis pudor eluat
 Importuna meis gaudia de malis.
 At cordi quibus æquitas
 Est nostra, ac animus nil sibi conscius,
 Vitam tristitiâ procul
 Lætam semper agant ; ac Dominum ferant
 Cœli ad sidera laudibus,
 Qui curis famulos liberat anxiiis.
 Semper iustitiam mea,
 Custos sancte hominum, lingua canet tuam,
 Et præconia, dum mihi
 Impellet calidus pectora spiritus.

P S A L. XXXVI. CARM. GEN. 18.

U T exta flammis mille sacrificis cremes,
 Oscula des saxi, ingeminesque preces,
 Arasque donis largus accumules tuis,
 Non facies tamen ut te rear esse pium :
 Scelera reclamant, et negant te credere,
 Consilio mundum qui regat, esse Deum.
 Utcunque coram blandiare, non tamen
 Impietas tacito pectore clausa latet :
 Erumpit ignis instar, ac tui trahit
 Secum odium, atque odii perniciem comitem.
 Quodcunque loqueris fraude tinctum est ; respuis
 Auribus ingratis qui potiora monent.
 Scelus nefandum nocte totâ cogitas ;
 Recta fugis ; semper deteriora foves.
 O magne rector orbis, indulgentiæ
 Munera terra, fretum sentit, et astra, tuæ.
 Quæcunque cœlum amplectitur, parentia
 Legibus orta vigent, lapsa caduntque tuis.

Modus

Modus æquitatis et tuæ sapientiæ,
Cunctaque quæ fecit, cunctaque facta regit.
Longè nivosis montium fastigiis
Altior est, vasti gurgitibusque freti.
Humana gens hinc haurit auram et spiritum;
Nec pecudes curam præteriêre tuam.
Hinc cuncta vitæ suppetunt nobis bona,
Dum mens corporeo carcere vincta latet:
Fœtus sub alis volucris ut tegit suis,
Præsidii fugimus spe mala cuncta tui.
At exul animus, morte liber, patrium
Quum repetet limen fidereamque domum;
Illinc egestas et dolores exulant;
Nemo feret votis non potiora suis:
Passim voluptas, pura passim gaudia;
Delicias largo flumine rivus agit.
Illic perenni vita fonte profluit,
Vita gravis fati non refecanda manu.
Illinc fatiscent mentium caligines,
Quæ modò sub tenebris pectora nostra premunt;
Vultuque radius purus effusus tuo,
Lumine nos puræ cognitionis alet.
Benignitatis interim tuæ bonis,
Qui te cognoscunt et tua facta, fove;
Qui mente purâ veritatem diligunt,
Justitiæ facias commoda ferre tuæ.
Me nec feroci calcet arrogans pede,
Exigat aut tectis impia turba meis.
Qui scelere gaudent, scelere sic ruant suo,
Perpetuò ut lapsos justa ruina premat.

P S A L. XXXVII. CARM. GEN. IO.

NE livor urat æmulus
Te, si beatos videris
Pravos, nec euris îs opes
Fugaciores invade.

Nam sic faceffit illicò
Umbratilis felicitas,
Marcent comis arentibus
Ut falce secta gramina.

At tu Dei fiducia
Incumbe rectis artibus :
Diuque terram ut incolas
Donabit, ac te nutriet.

In hoc sit oblectatio,
In hoc voluptas unica :
Is te fovebit jugiter,
Votique reddet compotem.

Committe vitam, rem, decus,
Illius uni arbitrio :
Animi tibi ex sententia
Confecta reddet omnia.

Illustris auroræ ut jubar
Tua faciet ut sit æquitas :
Ut luce virtus sit tua
Meridianâ clarior.

Perfer modeste quod tulit
Fortuna læva : neu tumens
Irâ impiorum prosperas
Res cerne torvo lumine.

Compesce bilem, noxia
Faceffat indignatio :

Ne

Ne fors nefarium ad scelus
Impellat æmulatio.

Eliminantur impii
Fumo levi velociùs :
Terras modestus incolet,
Serisque linquet posteris.

Morare paulum, et impium
Nusquam videbis : adspice
Ædes, superbi vix heri
Agnoveris vestigium.

Modesta bonitas otio
Lætam senectam tranfiget,
Et incolenda hæredibus
Paterna linquet prædia.

Clam rete necit impius,
Bonisque concinnat dolos :
Et dente frendens livido,
Dolore et irâ ringitur.

Hæc cernit ex alto Deus,
Minasque ridet irritas :
Quippe imminentem vertici
Cladem scelesto prospicit.

Ensemque stringet improbus,
Arcumque tendet, pauperes
Ut perdat, ac innoxios
Figat sagittis impiis :

Distriktus ensis in sui
Domini redibit viscera ;
Fringetur arcus lethifer,
Et frustra acuta spicula.

Præstat supellex sobria,
Rectèque parta recula,

Quàm

Quàm rapta per vim divitum
Fastidiosa copia.

Malè parta justus arbiter
Disperget, et potentiam
Franget scelesti : dexterâ
Justum suâ tuebitur.

Innoxios fovet Deus,
Ac rem tuetur : providet
Longæva ut usque in secula
Sit sempiterna hæreditas.

Seu pestis atra, seu furor
Turbabit orbem bellicus ;
Nil deerit usque innoxio,
Famem nec ægram sentiet.

Sic hostis impius Dei
Perit repentè funditus,
Adeps opimæ ut victimæ
Vanescit in fumos leves.

Nil donat, usque et fœnerat
Injustus : at justo sua
De sorte superat paupere
Quod donet indigentibus.

Justorum amici prædia
Linquent suæ propagini :
At hostium radicitus
Semen peribit erutum.

Amatque justum, et dirigit
Ejus Deus vestigia :
Dextrâ ruentem sustinet,
Lapsūque dextrâ sublevat.

Puer fui, nunc sum senex,
Ope destitutum nec pium

Videre memini, nec stipem
Ejus petentes liberos.

Justus misertus pauperum
Dat usque et usque mutuum :
Seræ tamen propagini
Non larga deest opulentia.

Vita scelus nefarium,
Sectare recta : dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.

Deus æquitatem diligit,
Bonos nec unquam deserit :
At interibit funditus
A stirpe semen impii.

Justus beata jugera
Agri tenebit, et colet
Cum prole, donec ultimus
Instabit orbi terminus.

Sermo sapiens et æquitas
In ore semper est bonis :
In corde scripta lex Dei,
Ne pes labet, gressum regit.

Observat impius pium,
Ut perdat : ast illum Deus
Custodit, ante judicem
Tuetur à calumnia.

Spem colloca in Deo, Dei
Sectare leges : et dabit
Dives potensque ut hostium
Cernas superstes exitum.

Vidi potentes impios,
Gravique fastu turgidos,

Virefcere

Virescere instar laureæ
Amœna propter flumina.

Specto repentè, en lubricæ

Imago nusquam gloriæ:

Nusquam manent vestigia

Cunctis gravis potentia.

Iusti intuere et integri

Vitæ statumque et ordinem,

Videbis alto in otio

Lætam senectam degere.

At prompta semper lædere

Prorsum interibit factio:

Vitamque claudet terminus

Dignus patris nequiter.

Iustus salutis collocat

Omnem in Deo fiduciam:

Qui fulsit æquos robore,

Adversa cum fors intonat.

Dominus petenti fert opem,

Et in periculis liberat

Ab impiis, qui se et suam

Illi salutem credidit.

P S A L. XXXVIII. CARM. GEN. 3.

NE me furoris æstuante incendio,

Servator orbis, argue;

Neu promerentem quamlibet pœnas graves

Pergas per iram plectere.

Hærent medullis penitus infixæ meis

Tuæ sagittæ dexteræ.

Iræ tuæ hinc me, et inde mentis conscia

Sic vis paventem perculit,

Ut nulla plagis faucii pars corporis
Non langueat lethalibus ;
Ossa ut solutis artuum compagibus
Sceleris venenum attraxerint ;
Sceleris, profundo quod meum ceu gurgite
Caput reforbens obruit ;
Quod in alta rursus me renitentem, velut
Immane saxum degravat.
Veteris cicatrix vulneris recrudit,
Vomitque tabem luridam.
Afflictus, humilis, ultimis premor malis,
Luctu situque squalidus :
Clausumque cæcis fervet in præcordiis
Ulcus, nec ulla corporis
Expers doloris pars vacat. Sic debilis
Et fractus usque et usque sum,
Malis ut impar voce lamentabili
Cor ejuletque et rugiat.
Dominator orbis, vota nec animi mei,
Nec te latent suspiria.
Pavens tremensque turbidum cor palpitat ;
Defecta membra viribus
Torpore marcent languido ; noctem trahens
Caligat acies luminum.
Vicini, amici, et sanguinis communio
Quos propior admôrat mihi,
Procul abstiterê, fœditatem vulnerum
Vix sustinentes cernere.
At prompta semper in meum exitium manus,
Molita vim nefariam,
Dolosa tendit continenter retia,
Fraudesque versat impias.

Ceu mutus ore, surdus aure, ego interim
 Obtropui silentio,
 Elinguis instar et stupentis, crimina
 Qui nesciat refellere.
 In te reposta est spes mea: ô rerum potens
 Rector benignus annue:
 Ne risus hosti sim superbo, qui meis
 Insultat insolens malis;
 Qui, si vacillent lubrico lapsu pedes,
 Læto triumphat gaudio.
 Ad perferenda sum paratus verbera;
 Vibice semper area
 Cruenta turgēt exarati corporis
 Sulcis flagrorum grandibus.
 Merui scelestus, fateor, heu merui; nocens
 Do jure pœnas debitas:
 Sed invalefcit hostis atrox interim,
 Viresque sumit factio;
 Vivunt, vigentque, et immerentem injuriâ
 Me prosequuntur: pro bono
 Malum rependunt; jugiter calumnias,
 Quia recta sector, ingerunt.
 Tu ne recede longius, neu deferas
 Periculis in ultimis:
 Accurre; dextram da salutarem, meæ
 Salutis auctor unice.

P S A L. XXXIX. CARM. GEN. 3.

QUUM sævus hostis me meo lætus malo
 Lacefferet conviciis,
 Mecum ipse verbis abstinere ab asperis
 Et jurgiis decreveram.

Lingua

Linguae obferavi claustra freno, pertinax
 Obmutui silentio ;
 Ac, temerè ne quid os mali profunderet,
 Verbis bonis clausi exitum.
 At, ignis instar, vetitus egredi dolor
 Exarsit intus acriùs.
 Tandem obstinatae frena pertinaciae
 Perfregit ira, ac talibus
 Dominum rogavi ; Mihi meae vitae modum
 Qui sit futurus indica :
 Quando evolabo liber hoc molestiae
 Fastidioso è carcere ?
 Tu clausa nullo secula degis termino,
 In te beatus ac potens :
 At nos quod aevi vivimus penè est nihil,
 Ac penè brevius quàm nihil ;
 Umbræ fugacis instar, atque imaginis
 Quam reddit æquor vitreum :
 Idque ipsum inani in vanitate atque anxiis
 Ægrefcit in laboribus.
 Animum libido torquet, inflat gaudium,
 Spes tollit, ac timor premit.
 Tumultuamur temerè ; congerimus bona
 Incognitis hæredibus.
 Quò me ergo vertam ? quis laboranti feret
 Opem ? quis eximet malis ?
 Spes omnis in te : miseriae fontem meae,
 Peccata tolle noxia ;
 Neve esse stultis me sinas et improbis
 Despectui et ludibrio.
 Hostis protervi lingua me quum turpibus
 Proscinderet conviciis ;

Obmutui,

Obmutui, iræ vindices pœnas tuæ
 Has esse gnarus scilicet.
 Rector parensque gentis humanæ, tua
 Paulisper aufer verbera :
 Viresque relinquunt, vita nec semper novis
 Plagis ferendis sufficit.
 Te persequente scelera pœnis, illicò
 Vigor decorque defluit,
 Tineis peresæ more vestis. O homo
 Caduca res et futilis !
 Parens benigne, precibus aurem da meis :
 Neu verba sperne supplicis ;
 Neu lacrymanti averte vultus hospiti :
 Namque hospes hanc terram colo ;
 Nec ego, parentes nec mei certum locum
 Habemus hîc ; sed, in diem
 Solliciti et horas, turbidas transegimus
 Vitæ brevis molestias.
 Igitur severam paululum abstine manum,
 Fessum ut resumam spiritum ;
 Mortis priusquam, reditus unde non patet,
 Transmiserit me janua.

P S A L. XL. CARM. GEN. 16.

QUUM circumfremerent me timor et minæ,
 Intentansque avidam mors fera dexteram,
 Spes cœlestis opis, fera licet, tamen
 Lenibat trepidam sollicitudinem.

Advertit Dominus, meque voragine
 Cœnosi implicitum gurgitis extulit :
 Ac, saxi solidis imposito jugis,
 Monstravit facilem quâ graderer viam.

Afflavitque

Afflavitque novo pectora spiritu,
Sufficitque suæ materiam novam
Laudis, quam canerem dulcè loquacibus
Nervis, ac numeris lenè sonantibus.

Hæc cernant rapidæ qui violentiæ
Fati, vel dubiis casibus imputant
Eventa ; ac trepidi se Domini in fidem
Dent, qui stellifero regnat in æthere.

Felix qui stabili spe Dominum ac fide
Spectat, quem tumidæ pompa superbiæ
Non ad se illecebris ducit inanibus,
Fallacique boni ludit imagine.

In nos, sancte parens, quot vigilantia
Et quàm mira tuæ pignora suppetunt,
Quæ nec mens acie cernere languidâ
Possit, nec numero lingua retexere!

Aurem mî tacitè vellis, et admones
Quòd labem sceleris nec pretium levet,
Nec sanguis pecudis nil meritæ eluat,
Nec consumpta focus expiet hostia.

Tum dixi, Venio, quod libet impera ;
Adsum, sancte parens, jussâ capeffere
Promptus : ceu tabulis scripta fidelibus
Edunt perpetui fata voluminis.

Huc mens, huc studium tendit, uti tuis
Conformem monitis quæ gero, quæ loquor,
Quæ mecum tacitus cogito : nam tua
Incisa est animo lex penitus meo.

Famam justitiæ per populos tuæ
Latè præco fero : nec labiis meis
Nec linguæ requies, omnibus ut tua
Terris (ipse vides) nota sit æquitas.

Nec

Nec justum tacui te mala plectere,
Promissique tenacem, et miseris opis
Largum : me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palam est, et tua veritas.

Defendant igitur me bonitas tua,
Promissique fides fallere nescia :
Obsessumque malis innumeris tuâ
Me, rerum genitor, protege dexterâ.

Me, pœnæ, capitis quæ superent pilos,
Omni ex parte premunt, quas neque luminis
In promptu est acie nôsse : animus stupet,
Curarum innumeris obrutus æstibus.

At tu, mundi opifex sancte, salutifer
Adsis ; auxilium fer citò et ultimis
Oppressum penitus subtrahe me malis,
Ut pravi pudeat consilii improbos.

Turpem ignominia tristitiam ferant,
Tendunt exitio qui laqueos meo ;
Infamem referant consilii exitum,
Nostris qui capiunt lætitiâ è malis.

Hunc fructum sceleris percipiant sui,
In fraudem ut recidant quam mihi struxerant :
Frustratus doleatque et rubeat, meas
Qui ridet lacrymas, et fruitur malis.

Qui credunt fidei se penitus tuæ,
Illos auxilii spes recreet tui :
Ac semper Domini nomen amabile
Certent tergemini tollere honoribus.

Expes, pauper, inops sim licet, at mihi
Custos rerum opifex pervigil excubat.
Vitæ ô præsidium et certa salus meæ,
Adsis, neu trepidâ me crucia morâ.

P S A L. XLI. CARM. GEN. 3.

BEATUS ille qui misertus pauperis,
 Fert rebus in duris opem :
 Nec arroganti despicit fastidio
 Prostratum et oppressum malis.
 Quem rere fractum, et penitus abjectum, Deus
 Attollet, et solabitur.
 Curâ fideli Dominus illum muniet,
 Et è periculis eruet ;
 Interque vivos sospiti dabit frui
 Vitæ beatæ commodis.
 Artus cubili quum dolor prostraverit,
 Opem feretque, et lectulum
 Versabit ; omnem prorsus ægritudinem
 In dulce vertet gaudium.
 Quum me doloris vis acerbi affligeret,
 Opem poposci te, Deus :
 Animæ medere faucibus, dixi, fui
 Sceleris pudendo vulnere.
 Dira imprecatur hostis, ac me devovet,
 Lætus meis incommodis :
 Quando interibit, inquit, et cum corpore
 Nox una nomen obruet ?
 Si fortè quis me visit horum, corporis
 Animique morbis anxium,
 Vultu dolorem fingit, ac suspicia
 Læto trahit de pectore :
 Foras profectus conditum in præcordiis
 Repentè virus evomit.
 In me susurrat clanculum atque obmurmurat
 Scelestæ conspiratio :

Clam

Clam machinantur sæva, in exitium meum

Consilia cuncta conferunt :

Secumque jactant ; Missa certè cœlitus

Nunc dira vis mali hunc ligat,

Prostratus hæret, lectulo affixus jacet,

Noctem trahens novissimam.

Quin et sodalis, et mihi mensâ et domo

Conjunctus, et cui maximè

Fidebam, ad hostes conferens sese meos,

In me ferox recalcitrat.

At tu salutis auctor et custos meæ,

Benignus in me respice :

Manum Jacenti da salutarem, hostibus

Parem ut rependam gratiam.

Tui favoris pignus id certissimum

Erit mihi, et constantiæ

In me tuendo, quòd malis lætus meis

Hostis ferox non gestiat.

Vires recepit corpus, innocentiam

Servavit animus, dexteram

Te porrigente, qui receperas tuam

Semper tuendum me in fidem.

Agnoscat orbis unicum et colat Deum,

Quem gens honorat Ifaci ;

Unumque laudet, temporum donec vices

Luces et umbræ dividant.

PSALMORUM

LIBER SECUNDUS.

PSAL. XLII. CARM. GEN. 13.

NON cervus fluvios sic avet algidos,
(Cervus turba canum quem premit) ut tui
Cor desiderio carpitur anxio,

Rerum conditor optime.

Huc me raptat amor dulcis, et impotens
Ardor ferre moras. O niveum diem
Qui templo reducem me statuet tuo!

O lucis jubar aureum!

Jejunus lacrymis pro dape se dolor
Pascit, turba meis obvia dum malis
Illudens rogat, Heus, iste tuus Deus

Cur nunc deferit exulem?

At rursus bonitas quum subiit tua,
Et menti auxilii certa fides tui
Illuxit trepidæ, temporis illius

Me consolor imagine:

Festis quum populus me reducem choris,
Fausisq; excipiet vocibus, et Dei,
Pompa cum celebri, me comitabitur

Angusta ad penetralia.

Cur me sollicitis teque doloribus,
Mens ægra, exanimas? pone metum, ac Deo
Te da; quo patriæ vindice redditus,

Grates sospes adhuc agam.

Hæc mentem recreat spes, licet aviis
Jordanis lateam saltibus, Hermonis

Exul

Exul dura licet faxa perambulem,

Solis hospita belluis.

Quamvis agminibus me mala densius

Omni ex parte premant, quàm super horridos

Montes grando sonat, quàm mare verberat

Raucis littora fluctibus :

Tu me si placido lumine videris,

Cedent tristitiæ nubila ; tetricas

Mœroris tenebras discutiet mihi

Lucis dulce jubar tuæ.

Laudes interea non mihi nox tuas,

Non curæ impediunt : O columen meum,

Dicam, et certa salus, ludibrium feris

Cur me deferis hostibus ?

Dirumpor, tacitis æstuat ignibus

Pectus, turba meis impia dum malis

Insultans rogat, Heus, iste tuus Deus

Cur nunc deerit exulem ?

Cur me sollicitis teque doloribus,

Mens ægra, exanimas ? pone metum, ac Deo

Te da ; quo patriæ vindice redditus,

Grates lætus adhuc agam.

P S A L. XLIII. CARM. GEN. II.

VINDEX esto mihi Deus,

Et patrocínio protege me tuo,

Oppressum scelere impio ;

Et fraudum laqueos frange nefarios.

Vitæ ô præsidium meæ,

Cur me præsidio destituis tuo ?

Cur luctu vagor obsitus,

Dum sævæ furias vito tyrannidis ?

Profer

Profer lumen opis tuæ ;
 Montem pande viam quæ ferat ad tuum :
 Montem, quam propriè domum
 Majestate tui numinis incolis.
 Atque aram adveniam ad tuam,
 Ac te, lætitiæ materiam meæ ;
 Et gratâ citharâ tibi
 Grates lætus agam, conditor optime.
 Cur mœres, anime anxie,
 Ac me sollicito pectore maceras ?
 Omnem pone metum, ac Deo
 Curam crede tui, quem super æthera
 Cantu sospes adhuc feram,
 Quum salvus patriæ reddar amabili.

P S A L. XLIV. CARM. GEN. 3.

VETUSTA ad aures fama nostras attulit,
 Serisque patres posteris
 Stupenda facta tradidere à te, Deus,
 Patrata priscis seculis :
 Eliminatis quum profanis gentibus,
 Et incolis prioribus,
 Eorum labore fructibusque perfrui
 Nostris dedisti patribus.
 Certe nec armis lucidis, nec viribus
 Debemus has victorias :
 Sed nos favoris aura mollis, et tua
 Protexit indulgentia.
 Ergo, salutis auctor unice, ô Deus,
 Ades piis salutifer.
 Te dante vires, hostium ferociam
 Tam facilè profligabimus,

Taurus

Taurus minaci quàm jacet cornu pilas,
Stipulæve fascēs aridæ :
Superba Regum colla crasso in pulvere
Prostrata conculcābimus.
Non arcus istam lethifer fiduciam,
Non mucro sævus ingerit :
Tu nos ab hoste subtrahes, sternes solo
Infensa nobis agmina.
Non ergo semper jure te cantābimus
Nostræ salutis vindicem ?
Ac donec orbis astra volvet ignea,
Te prosequemur laudibus ?
At nunc relictos objicis ferocium
Injuriae nos hostium ;
Nec prodīs ante nostra ductor agmina,
Qualis solebas antea.
Hosti imminenti terga cogis vertere,
Prædæque das prementibus.
Pecus ut macello destinata, exponimur
Cædentium libidini ;
Omnesque terras barbararum gentium
Errore complemus vago.
Venum dedisti nos palam, nec auctio
Te ditiozem reddidit.
Vicina nostris oppida insultant malis,
Cladesque rident : fabula
Sumus profanis nationibus, caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat usque contumelia,
Pudorque vultus inficit :
Dum voce acerbâ injurias exasperat,
Minasque torvas adjicit

Hostis

Hofis protervus. Obruti tot cladibus,
Tot undequaque instantibus ;
Tamen nec unquam est animus oblitus tui,
Tecumque pacti fœderis :
Sefe nec ullis territus periculis
Avertit aut flexit viâ
Rectâ pes : etfi penitus abjecti interim
Abs te, licet draconibus
Immitioris gentis addicti jugo,
Feramus umbram ergastuli,
Et servitutem lugeamus, et necem
Vitæ precemur tædio.
Iniqua meritis si tuis oblivia
Offuderint se mentibus
Nostris, manusve supplices protendimus
Dîs impiarum gentium ;
Id te lateret, abditas qui pectoris
Prorsus latebras inspicias ?
Te propter, odio ceteris populis sumus,
Et instar ovium cædimur :
In te favoris pendimus pœnas ; tui
Amoris odia nos premunt.
Exurge, similem somnolentiæ moram,
Salutis auctor, corripe.
Cur ora condis, immemorque negligis
Tuos malis in ultimis ?
Afflictus animus, et malis præsentibus
Lassus, futuris anxius,
Succumbit oneri ; strata tabescunt humi
Defecta membra viribus.
Exurge, genitor, et vigore corporis
Animique cassos subleva :

Clemens bonusque nos ab hostis impii
Immanitate libera.

P S A L. XLV. CARM. GEN. I.

COR micat, exultant trepidis præcordia fibris,
Eructantque novum gravido de pectore carmen.
Certat lingua animum fando, manus æmula linguam
Scribendo exæquare, meo nova carmina Regi
Dum cano: Regi, hominum cui nemo è semine cretus
Audeat eximiæ contendere munere formæ:
Quem decorat lepor, et roseis affusa labellis
Gratia; cui rerum cœli indulgentia spondet
Hunc fore perpetuum longæva in secla tenorem.

Ergo, armis invicte heros, age, fortibus apta
Ensem humeris: enssem, per quem te glôria cœlo
Æquat; et adversum fidens fer pectus in hostem.
Frena tibi currûs verum moderetur et æquum,
Et quæ præcipitem clementia temperat iram.
His ducibus tibi surget honos, tna dextera factis
Clara per ignotas fundet miracula terras:
Cordaque vulnificis figens inimica sagittis,
Sponte tibi coges validas procumbere gentes.

Nec maris aut terræ spatium, nec terminus ævi
Finiet imperium, sceptri moderamine iusti
Quod regis, et leges mollis clementer acerbis.
Te super æquævos omnes regnator olympi
Diligit, et læto vultum exhilaravit olivo.
Unde tui mulcent populi nova gaudia mentes,
Pallia quum oculis tibi depromuntur eburnis,
Et myrrhæ passim lacrymæ, stactæque suavis
Halitus, et molles casæ funduntur odores.

Ancillæ apparent genus alto è sanguine regum
Inter honoratas promptæ ad tua jussû ministras.

At Regina tori confors tibi dextera adhæret,
Auro picta sinus, auro radiata capillos,
Misit ab eois Ophyre quod flava caminis.
Tuque adeo Regina audi, et rem pectore conde ;
Nec mea dicta nega placidas demittere in aures :
Jam nunc et patriam et patrem obliviscere, jam nunc
Ex animo caros penitus depone propinquos :
Unum oculis spectâ, unum animo complectere Regem ;
Regem oculis animoque, tuo qui pendet ab ore,
Unius et pulchris defixus vultibus hæret.
Hunc Dominum agnosce, et supplex venerare ; nec ille
Officiò studioque tibi concedet : et illa
Undarum regina Tyrus te murice et auro
Accumulans colet : et vicina per oppida latè
Procumbent tibi suppliciter gazisqûe potentes,
Aut opibus clari : meritumque feretis honorem
Hunc populi. Pharii proles generosa tyranni
Tota decens, tota est gemmisqûe insignis et auro ;
Et facies cultum illustrat, facieqûe decorâ
Pulchrior est animus. Tibi, Rex, en ducitur uxor,
Dives opum, dives pictâ vestis et auri,
Virginibus comitata suis, de stirpe propinqua ;
Virginibus, quas pompa frequens clamore secundo
Insequitur, plausuqûe fremens lætæqûe choreæ
Cantibus augustam lætas deducet ad aulam.
Neu desiderio nimium tangere tuorum,
Virgo, tibi dulcem patrisqûe et matris amorem
Leniet adnascens sobolis generosa propago :
Quos regere imperio terras, totumqûe per orbem
Adspicies populos sceptris frenare superbos.

Nec

Nec tu carminibus, Rex magne, tacebere nostris :
 Quæque patet tellus liquido circumfusa ponto,
 Posteritas te fera canet : dumque aurea volvet
 Astra polus, memori semper celebrare famâ.

P S A L. XLVI. CARM. GEN. 6.

Q UUM muniat nos præsidio suo,
 Virtute firmet, cum gravis intonat
 Procella, fortunæ periclis
 Eripiat dominator orbis,
 Nullam expavemus vim : quatiat licet
 Orbem tumultus, terraque sedibus
 Convulsa montium ruinis
 Arctet aquas pelagi frementis :
 Infana quamvis æquora sæviant,
 Et vorticofo gurgite torqueant
 Spumamque limumque, et procellis
 Terrificis scopulos flagellent.
 Nam civitatem, cui Deus unicè
 Indulget, aris et propriam suis
 Dicavit, argenti pererrans
 Lympha fugax hilarat liquore.
 Occulta ne vis, aut timor hosticus
 Urbis quietem sollicitet, Deus,
 Gentis suæ intentus saluti,
 Prævenit auxiliis pericla.
 Gentes tumultus concitet impias,
 Et regna belli concutiat furor.
 Flammis fremit cælum coruscis,
 Terrificet labefacta tellus :
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, præliorum qui regit exitus,

Munimen, et nostræ salutis
 Præsidium, Deus Abrahami.
 Venite, adeste, et cernite non priùs
 Audita, mira, incognita, quæ Deus
 Patravit in terris, ab ortu
 Solis ad hesperium cubile.
 Funesta belli incendia sustulit,
 Fregit cruentæ spicula lanceæ.
 Contrivit arcus, et volucres
 In cinerem minuit quadrigas.
 Sedate motus mentis, ait Deus,
 Measque vires noscite, quem colet
 Quocunque sub cælo repostas
 Gens hominum colit orbis oras.
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, præliorum qui regit exitus,
 Munimen, et nostræ salutis
 Præsidium, Deus Abrahami.

P S A L. XLVII. CARM. GEN. IO.

TELLURIS omnes incolæ,
 Deo canoros edite
 Plausus, canoris pangite
 Læti Deum præconiis :
 Deum verendum et arduum,
 Malisque formidabilem,
 Qui regna fastu turgida
 Frenat potenti dexterâ :
 Qui bellicosâ compulit
 Parere nobis oppida;
 Nostrumque gentes inclytas
 Armis cœgit sub jugum:

Hæreditatem

Hæreditatem qui suam
 Nobis colendam credidit ;
 Unde Ifaci nepotibus
 Æterna fulget gloria.

En templa scandit, prævio
 Lætum canente classico ;
 En scandit auctor omnium
 Vulgi secundis plausibus.

Cantate læta carmina
 Deo, canora carmina
 Cantate ; Regi psallite
 Jucunda vestro carmina :

Qui sceptrâ rerum temperat,
 Ac regna terræ dividit,
 Docti modorum dulcibus
 Hunc ferte in astra cantibus :

Qui dirigit mortalium
 Res, et salubri vinculo
 Legum coërcet, lucido
 E fiderum prætorio.

Ad hunc potentes gentium
 Se contulere principes ;
 Ultroque colla sub jugum
 Rerum dedere præfides.

Nostrium Deum dīs cæteris
 Sublimiorem agnoscite,
 Cælum, solumque, et sidera
 Suo regentem numine.

P S A L. XLVIII. CARM. GEN. 3.

RECTOR beate cœlitum, cui nil viget
 Simile aut secundum ; cœlitum

Beate

Beate rector, sancta jure te Sion
In astra tollit laudibus :
Sion opacam versa ad arcton, regia
Formosa Regis optimi ;
Sion voluptas gentium, uberis foli
Arvis beatis accubans.
Sensere Domini vindicis potentiam
Solymæ superba mœnia :
Sensere numen, quum feroces viribus
Coière Reges, copiis
Castrisque junctis, servitutem civibus
Tuis minati et vincula.
Perstrinxit oculos intuentium stupor,
Et horror artus perculit :
Quales tremores querulus excitat dolor
Vexante partu feminas :
Pavorque trepidâ sparsit attonitos fugâ,
Euri procella ut æquora
Excita ab imis penitus evertens vadis,
Trepidâs carinas dissipat.
Hæc facta priscis rettulere seculis
Parvis parentes liberis :
Hæc nos in urbe vidimus Dei, ratis
Qui frenat orbem legibus ;
Hæc urbe in illa vidimus, cui pervigil
Deus ipse custos excubat.
O sancte rerum genitor, in rebus malis
Tuam advocamus dexteram ;
Tuas ad aras supplices advolvimur.
O rector orbis optime,
Tua laus per oras ultimas mundi, et tuæ
Imago fulget gloria

Et

Et æquitatis. Te scelestos verbere
 Plectente justo, gestient
 Colles Sionis : nec feret tacitum suum
 Judæ propago gaudium.
 Ite, et Sionem obambulate, mœnia
 Spectate, turres arduas
 Numerate, fossam et aggerem intuemini,
 Moleſque celsas ædium.
 Narrate natis, posterorum ut audiant
 Et obſtupeſcant ſecula ;
 Solumque noſcant et colant noſtrum Deum,
 Ortûſque finiſque inſcium :
 Qui ſempiternus ſempiternâ nos ope
 A fraude vique proteget.

P S A L. XLIX. CARM. GEN. 15.

AUDITE gentes, ortus et occidens
 Advertite aures, et medio dies
 Quos torret axe, et qui vitreum ſolum
 Ponti nivali finditis orbitâ.

Audite, ſive ignotus, et inſima
 De plebe pauper, ſive opibus potens,
 Multâque fulges plebe clientium,
 Aurique gazis ditibus incubas.
 Fontes recludam jam ſapientiæ,
 Plenoque promam pectoris è penu
 Prudentiam : jam lingua recondita
 Oracla geſſit carmine pandere.

Cur congerendis me cruciem bonis,
 Famemque et acrem pauperiem timens,
 Ut vita curis anxia triſtibus
 Me triſtiorẽ trumat ad exitum ?

Gemmis

Gemmis et auro et murice divites
Superbientes adspice, qui sibi
Gaudent beato plaudere fomnio,
Tutosque fluxis credere se bonis.

Germanus auro non redimet suum
De morte fratrem; nec pretio Deum
Donisve flectet fata retexere,
Ut membra liquit frigida spiritus.

Sed nec perennes interitûs moras
Dives pacisci, nec potis est putres
Ne solvat artus tempus edax: vetat
Id lege durâ fixa necessitas.

Mors æqua stultis et sapientibus
Intentat arcum: par manet exitus
Vitæ hos et illos: occupat improbis
Ignotus hæres parta laboribus.

Villæ superbæ delicias breves,
Luxuque structas regifico domos
Linquunt; sepulchrique irremeabilis
Tenebricosus sub latebris jacent.

Quid fama duris parta laboribus
Prodest? inanis quid tituli decus?
Quid aura blandæ laudis, et ambitus
Nomen futuris prodere seculis?

Quum vani honoris ver breve floruit,
Lethale spirans mortis hiems, viros
Et bruta raptans interitu pari,
Oblivionis nube pari premit.

Hac stulti iêrunt; hanc malè providos
Ducet nepotes error in orbitam:
Quos mors sepulchri sub scrobe conditos
Depascet, imbelles ut oves lupus.

Æterna

Æterna cœli temperies pios
 Manes fovebit lucis in aureâ
 Splendore : qualis manè fluit nitor
 Per prata vernis picta coloribus.

Stultis senectus robora deteret,
 Pro sumptuosis bustum erit ædibus :
 At me benignus de barathri cavo
 Specu remissum suscipiet Deus.

Nec te cupido fauciet æmula,
 Stuporve, si quem videris impia
 De plebe fluxis conspicuum bonis,
 Clarumve multâ fulgere gloriâ.

Quum dexteram mors illacrymabilis
 Injecit, ex tam divite copia
 Secum sub umbras nil feret ; et comes
 Infida bustum gloria deferet.

Dum commeantis pectora spiritûs
 Haustu calescunt, perfruitur bonis,
 Seseque curat molliter, et monet
 Omnes eundem pergere tramitem.

At quum parentes cesserit ad suos,
 Longum dolebit stultitiam brevem,
 Ad regna tractus lucis egentia,
 Quæ semper horror nubilus obsidet.

Rectrix honoris ni sapientia
 Accesserit, brutis homo bestiis
 Nil interest ; quos vita facit pares,
 Expectat æquè inglorius exitus.

P S A L. L. CARM. GEN. 6.

QUI frenat æquis legibus arbiter
 Superba regum colla minacium,

M

Vocabit

Vocabit in jus orbem ab ortu
 Solis ad hesperium cubile.
 Vultu verendo tum sacer, ardua
 Pulchræ Sionis de specula loquens,
 Ad gentis humanæ coactum
 Concilium Deus ora solvet.
 Non facta semper, non finet impia
 Impunè grassari, veniet Deus;
 Flammæ vorax illum antecedit
 Vis rapidis agitata ventis.
 Testes vocabit, cum populo suo
 Acturus, ignes, lumine conscio
 Qui cuncta despectant ab alto, et
 Omniparæ sola vasta terræ.
 Adeste primùm gens mihi propria,
 Gens sancta, dicet, cui super hostiis
 Legem dedi ritè offerendis,
 Perpetuum pepigique fœdus.
 Hîc æquitatem judicis igneus
 Miratus æther, justitiam Dei
 Annunciabit: nam sedebit,
 Ne dubita, Deus ipse iudex.
 Audi Abrahami progenies boni,
 Peculiaris gens mihi: te voco,
 Testem benignitatis in te
 Perpetuæ, et solidi favoris.
 Non arguam te, quod mihi victimæ
 Cruore raro altaria sparseris,
 Aut parcus armenti cremâris
 Rara sacris holocausta flammis.
 Non taurum egens te de stabulis peto,
 Hircumve caulis: omne pecus meum est,

Quod

Quod montium anfractus pererrat,
 Quod nemorum tegitur latebris.
 Nec me volucris rupis in edito
 Usquam recessu nidificans latet :
 Non ulla picturato amictu
 Ruris avis genialis hospes.
 Quod si esurirem, scilicet ut petam
 A te necesse est, arbiter ætheris,
 Terræ, fretique, et quicquid ingens
 Orbis habet gremio capaci ?
 Taurinè vescor carnibus, aut bibo
 Hirci cruorem ? pectore candido
 Grates age, et quovis litabis
 Ritè Deo sine cæde voto.
 Tum deprehensus rebus in asperis
 Securus implora : auxilium feram,
 Grates ut acceptâ salute
 Lætus agas, Dominumque laudes.
 At impium sic alloquitur Deus ;
 Quâ fronte leges tu recitas meas ?
 Et ore sanctum impurus audes
 Sacrilego memorare fœdus ?
 Tu legum habenis impatiens regi,
 Et institutis, moribus et bonis
 Juratus hostis, voce laudas,
 Tecum animo mea verba rides.
 Cum fure furti consilium cois,
 Mœchis adulter te socium applicas :
 Ad probra projectus, dolosâ
 Perniciem meditare linguâ.
 Cum fratre juncti vincula sanguinis
 Oris procacis non rabiem premunt :

Infamiâ germanum eodem
 Dedecoras utero creatum.
 Et arbitraris me similem tui,
 Quôd perpetrata hæc dissimulaverim ?
 Ne crede : tecum expostulabo,
 Ante oculos tua facta ponam.
 Considerate hæc vos, quibus excidit
 De mente cæca mentio numinis :
 Ne, quim prehendam, nemo fit qui
 De manibus mihi prensa tollat.
 Si victimam vis magnificam mihi
 Mactare, laudes canta, age gratias :
 Hâc itur ad certam salutem,
 Hæc superos via pandit axes.

P S A L. LI. CARM. GEN. 5.

O SALUS rerum, lacrymis precantûm
 Mollibus flecti facilis, rogantem
 Lenis exaudi, scelerumque tetras
 Ablue fordes.
 Usque peccati lave et usque labem,
 Dum repurgatum maculis pudendis
 Purius corpus niteat recocto
 Ignibus auro.
 Nam meam agnosco, pudet heu pigetque,
 Ah miser ! labem : vitiique fœda
 Mentis obversans oculis imago
 Semper oberrat.
 Unus arcani es mihi testis ; unus
 Arbiter verax, temerario ausu
 Improbis linguas tua judicantûm
 Facta refutas.

Quippe

Quippe jam primo scelus usque ab ortu
Hæret, infectas vitians medullas;
Deque conceptu genitricis hausi
Semina labis.

At tibi cordi est sine fraude veri
Simplicis candor, fideique certæ
Puritas, nullo labefacta duri
Turbinis ictu.

Hanc facis tanti, vitiis ut atris
Oblito, legum sapientiæque
Tu mihi arcanae facilis beatum in-
dulseris haustum.

Ergo me hyssopi, sator alme, lustra
Frondis adpersu: maculæque cedent,
Membra candorem tibi lota vincent
Pura nivalem.

Si bonus lætum placidusque mittas
Nuncium, tristem mihi recreabis
Gaudio mentem: stupidos recurret
Robur in artus.

Ne meos lapsus oculis acutis
Semper observa, numerave labes:
Sed malæ culpæ nimium tenaces
Ablue sordes.

Cor mihi rectum, scelerisque purum,
O potens rerum genitor, refinge:
Spiritus firmum renova novata
Cordis in aula.

Neu mihi avertas faciem, tuoque
Arceas vultu procul, auferasque
Spiritus sanctum, calida incitatus
Rursus ab ira.

Redde,

Redde, speratæ solido ut salutis
Gaudio per te fruar ; inquieti
Spiritu motus animi rebelles

Principe firma.

Tum meo exemplo moniti scelesti,
Quos viâ flexit malesuadus error,
Denuò legum duce me tuarum

Iussu capeissent.

Expia noxâ mihi, sospitator,
Cædis infandæ caput obligatum, ut
Te canam justum, pariterque lapsis

Parcere largum.

Tu viam vocis mihi pande ; mutum
Tu Deus linguæ moderare plectrum :
Tum feram latè tua magna gentes

Facta per omnes.

Victimæ si te caperent, dedissem
Victimam : sed te neque sanguis hirci
Fusus, aut sacris holocausta placant

Addita flammis.

Pœnitens fraudum scelerumque pectus,
Spiritus fracti, mala cor perosum,
Hæc Deum placant : adhibe hæc, et absque

Thure litabis.

Gentis humanæ bone dux, Sionem
Quo soles vultu facilis tuere ;
Pace florentes Solymæ beatæ

Protege turre.

Tum tibi votis bona mens pudicis
Sacra persolvat ; sacer hircus ignes
Pascet, et sanguis vituli calentem

Imbuet aram.

P S A L. LII. CARM. GEN. IO.

Q U I D gloriaris, impie
Tyranne, pravis artibus ?
Innoxiiis clementia
Divina semper excubat.

Tua lingua semper fraudibus
Intenta comminiscitur
Nefas, nitente cotibus
Acutior novaculâ.

Te prava rectis plûs juvant,
Plûs falsa veris recreant ;
Dolisque pestilentibus
Libenter aurem commodas.

Ergo Deus te conteret,
Hominumque contubernio
Eliminabit, ac domum
Evertet omnem funditus.

Iustus videbit, et gravem
Dei pavebit dexteram ;
Vanâque dignos exitus
Ridebit impotentiâ.

En ille gazis, inquiet,
Malisque fidens artibus,
Securus ille numinis,
Divinæ opis nil indigens.

Ego, ceu virens olivula,
Domini in agello confita,
Florebo, spe fretus bonâ
Cœlestis indulgentiæ.

Te semper, in cœtu pio,
Fraudis scelestæ vindicem

Canam ;

Canam ; et tuæ clementiæ
Spe dura cuncta perferam.

P S A L. LIII. CARM. GEN. 3.

O PINIONUM fœda mentem toxico,
Corpusque scelerum fordibus
Contaminata turba, vela dum cupit
Suo furori obtendere,
Ferri ac referri sortis arbitrio omnia
Humana comminiscitur.
Ergo exoluta numinis formidine,
Dat frena turpitudini :
Scelestæ, fœdæ, abominanda excogitat,
Excogitata perpetrat.
Ex arce celsa siderum deflexerat
Dominus in orbem lumina,
Si quem videret fortè non penitus malis.
Corruptum opinionibus,
Qui mentis oculis omnium fideliter
Rerum parentem quæreret.
Erroris omnes nubili fallacibus
Fraus illigârat cassibus :
Se cuncti eisdem polluère fordibus,
Nec recta cuiquam curæ erant.
Ergo ille mitis, ille munificus parens,
Irâ incitatus asperâ,
Gens, inquit, ista plena scelerum ac sordium,
Crudelis animo, et impia,
Quæ panis instar devorat plebem meam,
Ecquando cognoscet Deum ?
Ecquando mentis lumine in periculis
Agnoscet orbis arbitrum ?

Certè

Certè timebit non timenda, et conscius
 Vexabit horror pectora :
 Nam Dominus ossa conteretque, et hostium
 Ausus retundet impios.
 Vultum pudoris turpibus sparget notis :
 Turbabit animum infamiâ.
 En unquam eoo lucifer salutifer
 Ab axe promet hunc diem ?
 Ab arce Dominus quum Sionis ardua
 Speratam opem feret suis,
 Patriæque vinclis liberos hostilibus
 Reddet nepotes Isaci ;
 Electa laudes illius gens ut canat
 Perfusa verò gaudio.

P S A L. LIV. CARM. GEN. 10.

RERUM parens me protege,
 Et sævo ab hoste libera ;
 Nomen boni ut colant tuum,
 Et vim paveſcant impii.
 Audi benignus supplicem,
 Nec durus aurem questibus
 Occlude : vitæ nam meæ
 Crudelis hostis imminet.
 Infestus hostis imminet
 Vitæ meæ : nec vindicem
 Dei potentis dexteram
 Sibi imminentem respicit.
 Rerum sed æquus arbiter
 Opem feret : periculis
 Me liberatum fulciet,
 Et fospitem tuebitur.

Suis peribit artibus
 Scelestæ fraus, et incident
 In ipsa cæci retia,
 Quæ clam mihi tetenderant.

Liber periclo, victimis
 Te munerabor : te canam
 Patrem, bonis placabilem,
 Malisque formidabilem:

Qui libero molestiis
 Mihi dedisti gaudia
 Haurire læto lumine
 De clade gentis perfidæ.

P S A L. LV. CARM. GEN. 3.

COELITUM rector bonæ, mitis aurem
 Admove in rebus trepidis vocanti,
 Neu meos vultu tetrico severus

Despice questus.

Adspice attentus mihi quò tumultu
 Æstuet pectus, gemitu dolores

Quo fremant, dum vis mihi fraudque sævi
 Imminet hostis.

Imminet sævus capiti tyrannus,
 Et meæ famæ meditatur atrox
 Crimen, et secum furit impotenti

Turbidus irâ.

Cor micat, nervis trepidant solutis
 Ossium nexus, animus labascit,
 Semper et pallens oculis oberrat

Mortis imago.

Ergo sic mecum loquor : O quis altos
 Nubium in tractus celeri columbæ

Me levet pennâ, nemorum et remotis
Siftat in antris!

Ut procul curâ trepidâ metuque
Montium solos habitem recessus,
Ociore ventis ferar et corusci
Fulminis alis.

O Deus, linguas malè perde pravas,
Illitas linguas gelido veneno:
Quæ dolis, probris, rabidisque vexant
Litibus urbem.

Sive lux fundat radios micantes,
Sive nox fundat tenebras opacas,
Excubant muris maledicta, vicis
Omnibus errant.

Vis, furor, fraudes, scelerum libido
Obsidet cunctos aditus viarum,
Et fames auri miseram trucidans
Fœnore plebem.

Si palam sævos inimicus enses
Stringeret, si clam laqueos pararet,
Dente si famam peteret maligno,
Æquior essem:

Tu mihi insultas comes et sodalis,
Testis arcani taciturni, et auctor
Consilii, sacræ totiesque junctus
Fœdere mensæ.

Gentis humanæ moderator, orbem
Qui salutari regis æquitate,
Fraudis auctores scelerumque vivos
Obrue terrâ.

At mihi attentam dabis æquus aurem,
Sive lux promat radios ab undis,

Sive lux condat radios sub undis

Vespere fero.

Inter hostiles dabis ut tumultus

Tutus evadam : mihi nam superbis

Viribus fretus numeroque fævus

Imminet hostis.

O potens rerum, sine fine pœnis

Tu premes justis scelus impiorum,

Arrogans pectus quibus obstinatâ

Intumet irâ.

Pace qui fictâ simulant amicæ

Mentis affectus, animoque virus

Occulunt, prisco neque facta curant

Fœdera ritu :

Lacteus blando fluit ore rivus,

Bella cor spirat fera, suaviorque

Balsamo sermo secat instar ensis

Vulnere cæco.

Tu tui curam Domino relinque,

Is tuos gressus reget, is dolores

Leniet, justumque ope sublevabit

Rebus in arctis.

Impio, fallaci, avidoque cædis

Fila mors rumpet viridi in juvenita :

Me tui, rector bone, spes favoris

Certa fovebit.

P S A L. LVI. CARM. GEN. 6.

OR BIS creator me bonus adspice,
Injurioso quem pede prorutum
Hostisque conculcat, premitque
Assiduus agitans periculis.

Conculcat

Conculcat hostis me numero ferox,
 Et insolenti sævitiâ premit :
 Nec liberas luces laborum,
 Nec vacuas finit ire noctes.
 Seu luce terror sollicitus mihi,
 Seu nocte circumstat, pater optime,
 Spes rebus in duris mihi una,
 Et columnen superas salutis.
 Te fretus uno, pollicitis tuis
 Innixus unis, nec metuam dolos
 Mortalium cæcos, minasque
 Terrificas, et aperta bella.
 Calumniantur quæ loquor omniâ,
 Pravâque carpunt facta libidine :
 Huc conferunt omnem laborem, ut
 Exitium mihi moliantur.
 Cœtusque cogunt, et capiti meo,
 Quâ fraude, quâ vi, jugiter imminet :
 Vestigia observant, nec horam
 Infidiis vacuam relinquunt.
 Impunè tantam nequitiam ferent ?
 Pravi que fructum consilii legent ?
 O arbiter mundi, nec illos
 Præcipites agis in ruinam ?
 Meæ labores tu numeras fugæ,
 Urnâ repostas tu lacrymas meas
 Servas, apud te certa constat
 Usque mei ratio doloris.
 Aurem vocanti tu facilem mihi
 Das, atque inanes spēs facis hostium :
 Et signa non obscura amici
 Das animi, et stabilis favoris.

Te

Te fretus uno, pollicitis tuis
 Innixus unis, nil metuam dolos
 Mortalium cæcos, minasque
 Terrificas, et aperta bella.
 Te semper ergo carmine patrio
 Laudabo, vitæ præsidium meæ :
 Ex hostium ferro dolisque
 Incolumis tibi vota reddam.
 Te liberatus vindice, te meum
 Firmante gressum, ne titubent pedes
 Dum spiritus fovebit artus,
 Jussa sequar tua, rector orbis.

P S A L. LVII. CARM. GEN. 2.

SANCTE parens, miserere animæ pereuntis, et
 In te salutis quæ locavit spem suæ : [omnem
 Meque tuis alis tectum defende, procellæ
 Dum sævientis impetus deferveat.
 Te voco, te, solum in rebus quod restat egenis,
 Appello, supplex et tuam imploro fidem :
 Te voco, qui cumulata mihi promissa refundes,
 Et cœpta duces prosperos ad exitus :
 Qui mihi subsidium è cœlo præbebis, et hostis
 Jamjam imminentis liberabis faucibus :
 Qui dabis auxilium ex adyto sublimis olympi,
 Memorque fidei et pristinæ clementiæ.
 Inter enim sævos habito feritate leones :
 Flammam vomentes verfor inter belluas,
 Lingua quibus sævo proscindit acutiùs ense,
 Dentes sagittis lanceæque cuspide.
 O Deus, augustum celsò caput exere cœlo :
 Ostende terris gloriæ jubar tuæ.

Explicuere

Explicuere meis pedibus sua retia : terræ
 Me sævus hostis penitus afflictum premit.
 Et scrobibus fossis iter obsedere : sed ipsi
 Mihi paratas in scrobes cæci ruent.
 Mens invicta malis, animi vigor integer, orbis
 Te voce rector, te celebrabit lyrâ.
 Eia age, depositis mens expergiscere curis,
 Et tu canora barbitos cum nabliis.
 Ociùs auroræ quàm lucifer excitet ignes,
 Aurora cantus quàm volucrum exuscitet ;
 Te, pater alme, canam : populos tua facta per omnes,
 Quàcunque tellus panditur, vates feram.
 Nam tua fiderei bonitas fastigia cœli,
 Fidesque tractus nubium supervolat.
 O Deus, augustum nitido caput exere cœlo,
 Ostende terris gloriæ jubar tuæ.

P S A L. LVIII. CARM. GEN. 6.

QUI jura cello de folio datis,
 Qui frena legum flectitis, en erit
 De plebis ut caussis egenæ
 Judicio statuatis æquo ?
 Quin mente pravâ nequitiam et dolos
 Versant, sub umbra justitiæ tegunt
 Injuriam ; factis honesti
 Objiciunt speciem pudendis.
 Materna ab alvo flagitii viam
 Sensim sequuntur : perque suos gradus
 Obliqua sectandi libido
 Cum teneris adolescit annis.
 Linguâ venenum pestiferâ gerunt :
 Aurefque claudunt consiliis ; velut

Obturat

Obturat aures callida aspis,
 Quæ magicos metuit fufurros.
 Confringe malas, ô Deus, impudens
 Os comminutis contere dentibus :
 Et rictibus sævis hiantes
 Hos inhihe catulos leonum.
 Emissa fractâ cuspide spicula
 Intercidant, nec vulnera perferant :
 Ipsique vaneſcant repentè,
 Per bibulas velut unda arenas.
 Senſim liqueſcant, tardigradus velut
 Limax : acerbo funere deſerant
 Vitale lumen, more fœtûs
 Ante ſuum pereuntis ortum.
 Florentis ævi in limine, turbinis
 Vis atra tollat progeniem, priûs
 Quàm ſurculus ſpinas tenellus
 Exerat, et ſtimulis acutis
 Fœcunda latè brachia porrigat.
 Juſtique pœnæ vindicis exitum
 Læti videbunt, impiique
 Sub pedibus fluvium cruoris.
 Vitæ bene actæ gens hominum ſciet
 Manere juſtos præmia : at impios
 Manere pœnas, arbitrumque
 Eſſe Deum ſciet orbis æquum.

P S A L. LIX. CARM. GEN. 10.

AB hoſtis inclementia
 Me rector orbis aſſere :
 Defende vim crudeliter
 Me ſemper oppugnantium.

Ab improbis me protege
Lætis cruore innoxio,
Meæ salutis per dolum
Qui cæca tendunt retia.

Utro immerentis in caput
Consilia cuncta conferunt :
Exurge, teque pessimis
Fer obviâ conatibus.

O arbiter mortalium,
Et agminum cœlestium,
Favore semper qui pios
Peculiari amplecteris,

Exurge, pœnis impias
Compesce gentes : perfidis
Neu parce, qui sibi favent
Nefanda quum patraverint.

A sole eoo ad hesperum
Perambulabunt compita,
Et instar oblatrantium
Canum feroces obstrepent.

Nihil nisi merum crepant
Ferrum, cruorem, vulnera :
Et quæ loquuntur propalam,
Clam posse rentur obrui.

Meæ salutis tu Deus
Tutela præsens, irritas
Ridebis iras, et tuâ
Me dexterâ tueberis.

Tu robur es meum, meæ
Vires, et arx fiducia :
Ergo quieto pectore
Expecto spe tui auxilii.

Discrimina imminetia
Ope antevertes: et malis
Fractâ hostium superbiâ,
Læto fruar spectaculo.

Ne prorsus impios tamen
Unâ ruinâ elimina,
Oblivioso ne pii

Torpore recta negligant:
Sed error illos dissipet
Vagos per orbis ultimas
Oras: tuâque dexterâ
Semen piorum protege.

Ob oris arrogantiam,
Virusque linguæ noxium,
Mendacia et perjuriam,
Consume semen impium:

Evelle stirpe ab ultima
Iusti furoris impetu,
Ut nôrit orbis ultimus
Deum bonorum vindicem.

A sole eoo ad hesperum
Perambulabunt compita,
Et instar oblatrantium
Canum procaces obstrepent.

Passim vagati, pauperem
Victum ut parent, sub vesperum
Serum petant cubilia,
Victus egentes pauperis.

Ego interim Deum canam,
Fortem, bonumque in asperis
Rebus suorum vindicem,
Fidumque propugnaculum.

Deum

Deum canam, qui robore
Me fulcit, auget viribus,
Benignitate sublevat,
Tuetur arx ut aenea.

PSAL. LX. CARM. GEN. 2.

SANCTE parens, nostris vitiis offensus, abactos
Pressosque duris dissipasti nos malis :
Placatus mitisque veni, jamque immemor iræ
Salutis auctor ad tuos revertere.
Omnis ager rimis te concutiente dehiscit :
Committe rimas, refice quassatum solum.
Dura tuæ genti spectacula ferre dedisti
Inebriatæ poculo formidinis :
At trepidos tandemque animi miseratus egenos,
Signum salutis efferes : qui te colunt,
Veridicis freti oraculis, formidine mersum
Erigere rursus audeant ut verticem :
Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
Præsens, et opifer invocantes audias.
Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
Vocem rependit gaudii prænunciam.
En tibi frugiferos Sichimæ dispertiar agros :
Vallem Sucothi metiar decempedâ.
Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis
Vel pecore tondet arva, vel vomere secat ?
Oppida sub pedibus Syriæ calcabo superbæ,
Moabum, Idumen, et Palæstinas domos.
Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces ?
Muros Idumes divitis quis diruet ?
Quis ? nisi tu nostræ gentis, Deus unice, tutor,
Qui nos premendos hostibus reliqueras,

Offensus vitiis pravis ; nec in arma ruentes
 Nostros præibas dux, ut antè, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis :
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, victrici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

P S A L. L X I. C A R M. G E N. 15.

A U D I vocantem me bonus, et meis
 Intentus aurem da precibus, Deus.
 Projectus oris orbis in ultimis,
 Ad te recurram rebus in asperis.

Me siste rupis culmine in arduo
 Procul periclis: semper enim tui
 Spe fretus, hostis tutus ab impetu,
 Munitæ ut arcis præsidio fui.

Tentorio fac semper ut in tuo
 Degam, sub alis protegar et tuis :
 Qui lenis aurem das precibus meis,
 Qui vota lætum ducis ad exitum.

Frenare sceptris te metuentium
 Hæreditatem das mihi: regiæ
 Tu longa vitæ tempora porrigens
 Nectes peractis secula seculis.

Securus ut te perpetuò colat
 Rex, liberalem porrige dexteram
 Fortuna in omni: quâque soles fide
 Fac ut fruatur pollicitis tuis.

Ac tum periclis liber ab asperis,
 Te voce, dulci te citharâ canam,
 Pæcti tenacem, et munificum tuis ;
 Et vota ad aras perpetuò feram.

PSAL. LXII. CARM. GEN. 3.

MENS acquiescit unicè mea in Deo :
 Hinc spes salutis, arduis
 In rebus arx hæc : tutus hoc munimine
 Nullum tremiscam ad impetum.
 Quousque tectis fraudibus subvertere
 Innoxium tentabitis ?
 Pœnas daturi mox et ipsi, improvidi
 Jamjam imminentis exitûs,
 Proni in ruinam incumbitis, ceu mœnia
 Saxis solutis putria :
 Et interim omnes corporisque et ingeni
 Vires eò contenditis :
 Vobis placetis fabulis vanis, gradu
 Turbetis impii ut pium.
 Clam devovetis corde tacito, propalam
 Laudatis ore subdolo.
 At tu acquiesce mens mea in Deo tamen :
 Hinc spes salutis, arduis
 In rebus arx hæc ; tutus hoc munimine
 Nullum tremiscam ad impetum.
 Spes inde vitæ et gloriæ pendet meæ,
 Et roboris fiducia.
 Quocunque cœli gens colis sub fidere,
 Huic crede rem, sobolem, domum ;
 Omnes ad illum mentis ægritudines,
 Et læta defer et refer :
 Semperque præsens numen ejus omnibus
 Adeste cœptis senties.
 Ventosa regum et principum potentia
 Est vanitate vanior,

Adeoque

Adeoque fumo levior : ut si principum
 Hac lance vires omnium,
 Inanitatē hac colloques, cunctis simul
 Inanitas præponderet.
 Ne firma spera parta per vim, ne nimis
 Confide stultis viribus.
 Opes abundant affluenter ? ne bonis
 Da rebus animum credulum.
 Semel est professus, nec semel tantum Deum
 Id profitentem audivimus,
 Se posse solum cuncta, se solum bonum,
 Et arbitrum rerum unicum ;
 Bonis benignum semper et placabilem,
 Malisque formidabilem.

P S A L. LXIII. CARM. GEN. 18.

DEUS, salutis auctor et custos meæ,
 Te veneror roseus quum fugat altra dies.
 Te mens anhelat, membra sitiunt languida,
 Terra velut pluvias arida quærit aquas.
 Quamvis arenas aridas æstu colam,
 Præsentem Dominum mens videt usque meum ;
 Non aliter adyta arcana quàm si conspicer,
 Numinis adservant quæ monumenta tui.
 Nec dulcis æquè est vita quàm benignitas,
 Quâ vitam munis prosequerisque meam.
 Ergo remotis dissitus quamvis locis,
 Præsidio tutus te celebrabo tuo :
 Tui sonabunt nominis præconia,
 Quæ dederis vitæ tempora cunque meæ.
 Nec victus æquè recreat corpus, tua
 Excitat ut mentem laus celebrata meam.

Tu

Tu nocte carmen, mane tu carmen mihi es :

Tu trepido præsens fers mihi semper opem.
Securus alis conquiesco sub tuis ;

Teque procul curis et tua facta canam.

Te quærit animus, te colit, te deperit :

Tu validâ fulcis me, pater alme, manu.

At qui laborant per nefas me perdere,

Consiliis pravis digna ruina premet.

Ferro profundent spiritum nefarium ;

Membra dabunt avidis dilanianda lupis.

Rex lætus autem vindicem agnoscet Deum,

Et quicumque Dei numina ritè colunt :

Metu stupentes conticescent impii,

Spe stolidâ fluxis qui tumuere bonis.

P S A L. LXIV. CARM. GEN. 8.

AUDI, sancte parens, non tetricus preces

Te poscentis opem rebus in asperis :

Et fallacis ab hostis

Vitam fraudibus eripe.

Pravorum tacitis factio me dolis

Oppugnat, trucibus consiliis fremunt,

Conspirantque scelesti ;

Tu me dux bonus eripe.

Linguas ceu gladios exacunt suas :

Oris pestiferi verba nefaria

Intentant, medicata

Tanquam spicula toxico ;

Ut rectos animi ex insidiis petant ;

Et securi avidâ mente coquunt nefas :

Nec quenquam malefacti

Formidant fore vindicem.

Designant

Designant animis horrificum scelus,

Et sævo laqueos consilio parant ;

Inter seque loquuntur,

Nemo confcius hæc sciet.

Cor, mens, ingenium, consilium, labor,

Huc tendunt, facies ut scelerum novas.

Et fraudum meditentur :

Hoc unum studium fuit.

Ast illos subiti cuspide spiculi

Incautos feriet magna Dei manus,

Et lethalia certâ

Figet vulnera dexterâ.

Spectantes gelidus corripiet timor,

Auctori exitium quum videant suæ

Dirum immittere linguæ

Virosæ mala toxica.

Gens humana tuæ robora dexteræ

Agnoscet, meritis laudibus esseret ;

Et mirabitur altæ

Lumen perspicientiæ.

Iusti spes animos eriget, et Dei

Tutus præsidio lætitiâ fremet :

Et gaudentia corda

Vero simplice gestient.

P S A L. LXV. CARM. GEN. 5.

TE manent laudes, Deus, in Sione :

Hic tibi castis operata sacris

Vota gens solvet tua, victimisque

Imbuet aras.

Quique tam præsens tibi supplicantûm

Exitus votis tribuas secundos,

Te

Te petent gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

Nostra nunc justis scelerata facta
Nos premunt pœnis : facilis querelis
Tu tamen flecti, mala servitutis.

Vincula franges.

O quater, plusquam quater ô beatos,
Quos leges, lectos facies amicos :
Ut colant puri tibi dedicati

Atria templi.

Illa lux felix, cumulata cunctis
Lux bonis, pectus satiabit ægrum
Gaudio, quæ nos reduces sacrata
Sistet in æde.

Annues nostris facilis querelis,
Finium terræ Deus ultimorum
Spes, et extremas maris ambientis.

Gurgite terras.

Tum stupor mentes quatiet tuentum,
O Deus nostræ columnen salutis,
Te malis durum, miseris benignum,
Omnibus æquum.

Tu potens rerum, validisque pollens
Viribus, firmas stabili catenâ
Montium tractus, jugaque inquietis
Tunsa procellis.

Tu maris nigris agitata ventis
Terga componis : cohibes rebelles
Gentium motus, placidâque mutas
Pace tumultus.

Ultimi rerum tua signa nôrunt
Et pavent fines, quoties coruscis

Turgidum flammis fremuit sonoro

Murmure cœlum.

Quique phœbæos habitant ad ortus,

Et quibus serâ face Phœbus undas

Tingit, auctorem te hilares fatentur

Lucis et umbræ.

Tu solum terræ sitientis imbrem

Lætus invisis, gravidæque nubis

De sinu fundis genitale pigros

Semen in agros.

Alveus pleno tibi semper amne

Turgidus lætâ novat arva fruge,

Floribus campos, nemorum virentes

Fronde recessus.

Rore tu leni sola contumacis

Maceras terræ, subigisque glebas :

Ebrios fulcos viridante amictu

Messis inumbras.

Quâ feres gressus, renovabis annum

Fertilem frugum : vegetansque fœtus

Per cavas valles rignosque saltus

Impluet humor.

Gestiet pauper tugurî colonus,

Lacte distentas comitans capellas :

Mugient colles, et amica fessis

Silva juvencis.

Spes aratoris cupidas fovebit

Fluctuans latis seges alma campis :

Ut canat festâ tibi feriatius

Carmen in umbra.

PSAL. LXVI. CARM. GEN. 19.

INCOLÆ terrarum, ab ortu
 Solis ultimum ad cubile,
 Eia Domino psallite.
 Eia Domino jubilate;
 Nomen ejus, numen ejus
 Ferte in astra laudibus.
 Dicite illi: Rector orbis
 Sancte, quàm stupenda rerum
 Est tuarum gloria!
 Quanta virtus, quâ protervos.
 Mente fractâ, cogis hostes
 Supplices procumbere!
 Te parentem læta honoret,
 Te potentem prona adoret
 Tota rerum machina.
 Voce blandâ te canamus,
 Barbitō dulci sonemus,
 Carminumque cantibus.
 Eia adeste, facta cunctis
 Cernite admiranda seclis;
 Acriterque expendite
 Facta providi parentis,
 Facta Domini consulentis
 Arte mirâ servulis.
 Vertit æquor æstuosum
 Aridæ in campos arenæ:
 Fluminis per alveum
 Agmen ire gratulantûm,
 Ceu per arva sicca, fecit,
 Stante fluctu languido.

Frenat unus orbem habenis
Sempiternis : intuetur
Et pios et impios.
Nec finit sibi rebelles,
Viribus fretos superbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo nostro per omnes
Orbis oras : omnis unum
Laudet illum natio.
Morte liberavit unus
Nos propinquâ : fulcit unus
Liberos firmo gradu.
Igne ut aurum, examinâsti
Nos periclis : illigâsti
Hostium nos cassibus.
Vincla lumbis, frena malis
Sub tyrannis induisti
Impotentis imperi :
Sed per ignes, sed per undas,
Divitis tamen dedisti
Uber agri exercitis.
Ergo supplex introibo
Templa, victimasque cædam :
Vota supplex offeram,
Vota duris in periclis
Nuncupata : pinguis agnus,
Cornigerque agni parens,
Bos et hircus sanguine aras
Imbuent : nec thura dêrunt
De sabæo stipite.
Dum Dei benignitatem
Explico in me, cuncti adeste

Qui Deum veremini.
 Audiit statim vocantem :
 Nos vocantes audientem
 Prosequamur laudibus.
 Conscios sceleris nefandi
 Supplicantes rector orbis
 Aure surdâ respuit :
 At mihi, lenis bonusque,
 Supplicanti semper aurem
 Non severam commodat.
 Gratias ago parenti
 Optimo, qui se roganti
 Asperum non præbuit :
 Qui suâ benignitate
 Destitutum non reliquit
 Rebus unquam in asperis.

PSAL. LXVII. CARM. GEN. 5.

ARBITER mundi, placidus bonusque
 Parce delictis, solito et favore
 Terra fac lætis segetem pecusque
 Nutriat arvis :
 Nota per terras bonitas ut omnes
 Sit tua, et nostræ studium salutis,
 Mente quos curas patriâ, tegisque
 Rebus in arctis.
 Ut tuas laudes populi per omnes
 Prædicent terras, bonitatis usque ad
 Terminos rerum celebretur omnes
 Fama per urbes.
 Omnis exultet locus, omnis ætas
 Gestiat plausu et fremitu secundo,

Res

Res quòd humanas modereris æqui
Juris habenis.

Ut tuas laudes populi per omnes
Prædicent terras, bonitatis usque ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.

Si tuæ genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, messis agros
Vestiet, vites oleæque colles,
Gramina campos.

Si tuæ genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, te pavebunt
Et colent gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

P S A L. LXVIII. CARM. GEN. 20.

O, QUI perpetuis orbem moderaris habenis,
Placidos bonus exere vultus ;
Impietasque exosa tuas, pater optime, leges,
Tremefacta repentè faceffet ;
Ut levis in tenues fumi vapor effugit auras,
Ut cera liquefcit ab igni.
At lætis pia turba animis sua gaudia plausu
Testabitur, et tibi, rerum
Sancte parens, pæana canet, qui lucida cœli
Veheris super astra, nec ævi
Inclusus spatiis, æternis legibus orbem
Æternus et ipse gubernas.
Te canimus læti, et lætos renovamus honores,
Qui celsi è vertice mundi
Respicias humanas curas ; et patribus orbos
Pueros, viduasque maritis
Prosequeris

Prosequeris patrio affectu : qui prole beatâ
Steriles solare hymenæos :
Compedibus vinctos solvis ; populi arva rebellis
Bibulis obducis arenis.
Ifacidæ Nilo quum, te ductore, relicto,
Arabum per inhospita saxa
Errarent, tremuere soli penetralia : cœlum
Maduit fudoris anhelii
Imbribus : à vultu Domini conterrita duræ
Tremuere cacumina Sinæ.
Arva sibi selecta bonus rigat imbre benigno ;
Et quum labefacta fatiscunt,
Confirmat, recreatque afflicta : suoque fruenda
Dat habere gregi : nec egenam
Temporibus duris virtutem deserit. Arma
Trepidâ formidine belli
Quum quatient animos, lætum celebrare triumphum
Teneris dabit ille puellis :
Sufficietque suas in laudes carmina : reges
Numeroso milite freti
Terga dabunt, latebrasque petent : spoliisque fruetur
Imbellis turba relictis.
Vestra licet somno sternantur corpora nigræ
Inter fuliginis ollas,
Illa tamen vincent nitidam candore columbam
Rutilæ cervicis honore,
Quæ nunc argentum nitidum, nunc lumina blandum
Radiantis provocat auri.
Quum Deus omnipotens traduceret agmina regum
Longo spectanda triumpho,
Squalida quæ luctu et tenebris Solyma antè jacebat,
Nivèâ tum luce refulsit ;

Ceu nive vicinos inter candentia colles
Salmonis culmina fulgent.
Usque sibi Bafan placeat, jactetque superbus
Fastigia proxima cœlo:
Ne tamen herbiferos saltus, ne pascua sacro
Ausit conferre Sioni:
Quam propriam pater omnipotens in secula sedem
Legit, lectamque tuetur:
Ille pater quem cœlituum tot millia currûm,
Equitum tot millia stipant,
Sive ille excelsæ vehitur per culmina Sinæ,
Sua seu sacraria visit:
Seu scelerum vindex celebri petit astra triumpho,
Captivaque colla catenis
Vincta trahit: victæ passim donaria gentes
Cumulant: paulo antè rebelles,
Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
Igitur celebramus honores
Jure tuos, nullam nobis qui munere lucem
Vacuam finis ire: salutis
Unica spes nostræ: nempe unus frena gubernas
Vitæ, irremeabilis orci
Unus claustra tenes, et nutum fata sequuntur.
Inimicos vulnere certo
Tu figis, longâ scelerum tu sorde sepultis
Lethali tempora plagâ
Dividis. At caros sic consolaris amicos:
Extremo à littore ponti
Vos ego crudeli incolumes ex hoste reducam,
Rubri ceu trans freta ductos
Æquoris à sævo incolumes servavimus Ogo.
Cæsorum in sanguine regum

Tingent

Tingent crura : canes hostilia vulnera lambent.
Lætæ spectacula pompæ
Adspicient, pater alme : tuo, pater alme, triumpho
Plaudent tua templa petentes.
Anteibunt qui voce canant, qui cymbala pulsent,
Citharæ tuba juncta, tubæque
Tibia, quæque tuas celebrent, fortissime, laudes,
Doctæ pulsare puellæ
Tympana : te populi cœtu fremitaque secundo
Et plausu ad sidera tollent :
Iliadæque tuas in laudes ora resolvent :
Juvenis de stirpe creatus.
Benjamini, Judæque aderit generosa propago.
Neque clarus Zabulo dêrit,
Nephthalidæque duces. Nam tu tua jussa secutis
Viresque animosque ministras ;
Claraque victrici das tempora cingere lauro.
Solymæ victoria præpes
Ex adytis volat. Ergo ferent tibi munera reges,
Atque ad tua templa ferentes
Munera, te super astra ferent. Tu freta sagittis
Lethalibus agmina fundis ;
Tu fortesque domas dextras, animosque rebelles :
Humiles tibi pendere cogis
Vectigal fractosque duces, avidique cruoris
Vindex populi agmina perdis.
Quique bibunt Nilum, quâ mergitur æquoris undis,
Quique ipso fontis in ortu,
Accurrent, pacemque petent, opulenta ferentes
Tibi munera supplice dextrâ.
Regna hominum celebrate Deum : date carmina Regi,
Qui templa gubernat olympi

Æterna æternus : cujus mortalia cuncta
 Vocem tremefacta paveſcunt.
 Hunc fortem celebrate, unique accepta referte
 Benè geſti proſpera belli :
 Cujus in Ifacidis reſplendet gloria, cujus
 Teſtantur robora nubes :
 Cujus ab arcano templo venerabilis horror
 Stupefacta in pectora manat.
 Ifacidum Deus ille, Deus qui robore nervos,
 Animosque vigore ſuorum
 Implet : ei laudes Jacobi dicite proles :
 Etenim Deus ille deorum eſt.

P S A L. LXIX. CARM. GEN. 2.

SANCTE parens, fer opem laſſo : torrentibus undis
 Penè obruerunt me malorum flumina.
 Pes nequit in molli veſtigia figere limo :
 Pronumque inundans vertici fluctus rapit.
 Dum clamo, arentes urit ſitis arida fauces :
 Spectando laſſa torpuere lumina.
 Me vexant odiisſque premunt immanibus hoſtes,
 Plures inumbrant quàm capilli tempora.
 Inque dies creſcunt numero : et, ceu rapta rependam,
 Benè parta per vim cogor illis reddere.
 Simplicitas tibi nota mea eſt, bone conditor orbis,
 Meæque teſtis ſemper innocentiae es.
 Fac, pater alme, bonis ne ſint mea damna pudori,
 Dum te colentes clade cernunt opprimi.
 Te propter maledicta tuli et ludibria vulgi :
 Te propter ora turpis infecit pudor.
 Me vitant fratres, et eadem è matre creati
 Me ceu ſceleſtum abominantur filii.

Uror,

Uror, et ira coquit penitus præcordia, leges
Tuosque ritus impii quum negligunt.
In tua quæ jactant probra et convicia sacra,
In me recurrunt, corque vulnerant meum.
Si fleo jejunos, si macero pectora curis,
Rident, probrisque prosequuntur lacrymas.
Si tegor incultos faccis squalentibus artus,
Fio repentè fabula et ludibrium.
Me salibus petit è portæ statione senectus :
Et ebriosæ sum tabernæ cantio.
Interea curis, genitor, confectus acerbis,
Ad te recurro : tu benignus respice.
O genitor, sine fine bonus, sine fraude fidelis,
In rebus arctis da salutarem manum.
Erige penè luto absorptum : da figere gressum :
Crudelis hostis me eripe impotentia.
Neu rapiat torrentis aquæ violentia, neu me
Mergatve gurgis, aut vorago absorbeat.
Sancte parens, nullos cujus clementia fines
Novit, vocantem et destitutum respice.
Ne faciem servo avertas, qui rebus egenis
Supplex opem orat : subito miserum subleva.
Mitis ades : serva hanc animam, ut pudor obruat hostes,
Qui ceu relictum me enecant conviciis.
Tu testis mihi probri ignominiaque superbæ :
Tu testis hostes quàm protervè illuserint.
Cor dolor urebat : socius mihi nemo doloris,
Nemo dolorem qui levaret anxium.
Dulcia felle mihi tingebant fercula amaro :
Pro vino aceti porrigebant pocula.
Ergo victum illis vitient aconita vicissim ;
Mærorque læta obnubilet convivia.

Unde sibi placidæ promittunt otia pacis,
Hinc semen illis pullulet discordiæ.
Caligent oculi, et nutent vestigia : vires
Elumbe corpus deferant. Iram tuam
Sic meritos effunde super : tuus hauriat illos
Furor : colonis tecta vidua mœreant :
Qui deserta habitet tentoria nemo supersit,
Quia persequuntur dexterâ afflictos tuâ.
Afflictos miserisque procaciter insultantes,
Verbis acerbant vulnera atque injuriis.
Tu sine peccatis cumulent peccata, nec unquam,
Dulcem æquitatis sentiant fructum tuæ.
Impia de tabulis viventium nomina dele :
Tuos nec inter hos recense filios.
Me tenuem afflictumque tuâ, pater optime, dextrâ
Erige, locoque siste tutum in arduo.
Hic ego carminibus rerum super astra parentem
Tollam, et celebri gratias in cœtu agam.
Gratius hoc illi est, quàm si cadat hostia ad aram
Vitulus tenellus jam coniscans cornibus.
Adspicient mites, et pectore gaudia volvent,
Deum colentum læta corda gestient.
Audit enim Dominus tenues, nec despicit ægros
Ob nomen ejus vinculis coercitos.
Unum igitur tellus colat hunc, et pontus, et æther,
Et quicquid æther, terra, pontus continet :
Qui facit incolumem pulchram florere Sionem,
Urbesque Judæ mœnibus cingit novis :
Metiturque suis rura antè inculta colonis,
Tenenda blandis quæ relinquant liberis :
Quæ placidâ teneat series in pace nepotum,
Quicumque Domini nomen et numen colunt.

PSAL. LXX. CARM. GEN. 17.

O DEUS, præsens ades, et periclis
 Me præsentibus eripe :
 O Deus, duros propera labores
 Confestim auxilio ut leves.
 Qui meam quærunt animam, erubescant,
 Fœdam ignominiam ferant ;
 Et fugâ turpi doleant, malignis
 Qui me consiliis petunt :
 Terga dent, fufos pudor ut perurat,
 Qui rident gemitus meos.
 Teque clementi et placido fruuntur,
 Qui gaudent placitis tuis.
 Qui salutis spem posuere in uno
 Te certam penitus Deo,
 Gaudeant, semperque canant : Perennis
 Majestas et honor Deo.
 Sunt meæ vires et opes pusillæ :
 Sed tu me Deus adjuva.
 Tu meæ vires, mea spes, opesque :
 Festinus fer opem mihi.

PSAL. LXXI. CARM. GEN. 15.

IN te salutis spem posui meæ,
 Fac me perennis ne pudor obruat.
 Audi vocantem lenis, et eripe
 Hostis cruenti me violentiæ.
 Vitæque custos et columen meæ,
 Turrisque rebus semper in asperis,

Nunc

Nunc turris esto et perfugium mihi,
Et saviētūm subtrahe dexteræ.

A vi scelestæ subtrahe dexteræ
Pendentem ab uno subsidio tuo :
Et qui juventæ tutor eras meæ,
Orbam senectam viribus affere.

Tu me tuendum matris ab ubere
Duxti : pependit matris ab ubere
Spes nostra de te : materies meis
Una est perennis laus tua cantibus.

Ceu continenter prodigium malis
Natum ferendis, rideor impiis :
Sed me malorum fluctibus obrutum
Spes una fulcit præsidii tui.

Me lux videbit, me tenebræ tuas
Laudes canentem : jam senio gravem,
Fractisque lassō corpore viribus,
Ne me impiorum trade libidini.

Et clam susurrant, et caput in mœum
Occulta tendunt retia per scelus :
Et dum scelestum propositum premunt,
Aiunt, Ope illum destituit Deus :

Instate fracto, prendite, perдите
Nudum salutis vindice. Tu Deus
Ne linque fretum præsidio tuo ;
Præfensque sævis hostibus eripe.

Pudore vultus inficiat rubor
Hosti dolofo, fraude nefariâ
Qui me aucupatur : mœreat irrita
Conata, vanum lugeat exitum.

Liber periclis, carmine te novo
Pangam tenacem polliciti, et tuis

Promptum

Promptum juvandis : et numeris meis
Aptabo laudes innumeras tuas.

Canam potentem te dare prospera
Eventa, belli quum fremuit timor :
Canam fidelem reddere fœderum
Promissâ, largo non sine fœnore.

Abusque primo flore puertiæ
Laudum tuarum tu mihi carmina
Semper præiisti : ne senio gravem
Canumque nunc me, spes mea, desere ;
Donec nepotum secula noverint,
Me vate, quanto robore, quâ fide
Me liberâris. Justitiæ tuæ
Convexa mundi gloria transvolat.

Rerum creator, quis similis tui ?
Qui me malorum gurgite merferas,
Mitisque vitâ rursus amabili
Tracto è profundo gurgite das frui :

Opesque honoresque accumulas bonus,
Irâ remissâ ; et pectora turbida
Solaris. Ergo te citharâ canam
Nabloque, certâ conspicuum fide.

O sancte nostræ gentis ab ultimo
Protector ortu, vox mea te canet :
Te spiritus, te vita laboribus
Exempta duris, laudibus efferet.

Lux nulla solem proferet aureum,
Quæ prædicantem justitiam tuam
Non audiet me, Rex bone, qui meis
Rubore vultum offuderis hostibus.

P S A L. LXXII. CARM. GEN. 5.

DA tuæ Regi, Deus, æquitatis
 Jus ad exemplum dare, filioque
 Regis, ut legum patriæ ad salutem
 Flectat habenas.

Ut regat justis populum institutis,
 Pauperum questus facili tuorum
 Aure cognoscat, dirimatque lites
 Legibus æquis.

Pace lætentur juga montiumque
 Horridi saltus : genitrix quietis
 Æquitas colles amet, asperosque
 Ruris alumnos.

Jus suum det pauperibus, potentum
 Curet ut ne vi tenues premantur,
 Destruat quisquis miseros dolosis
 Litibus urget.

Ut reformidet venientis ævi
 Gens tuum nomen, sua sol diei
 Donec effundet, sua luna donec
 Lumina nocti.

Æquitas et jus veniens olympe
 Recreant terras, veluti sub æstu
 Imber, et rores pluvii beatos
 Ruris honores.

Floreat, rerum hoc moderante habenas,
 Jus, bonæ paces vigeant, perenni
 Luna dum cursu rediens novabit
 Menstrua vultus.

Imperi fines maris unda fluctu
 Hinc et hinc claudat ; spatiumque latis

Quod

Quod modum regnis faciat, sit idem
Terminus orbis.

Ad pedes illi cadat advolutus
Æthiops : hostes veniam precati
Supplices, vultus humiles comanque in
Pulvere verrant.

Qui tenent pontum, refluique ponti
Insulas, regesque Arabum beati,
Thuris et dites venient Sabæi,
Dona ferentes.

Illum adorabunt, mare quâ remotis
Obstrepat terris, metuentque reges :
Servient gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

Ille desertos ope sublevabit ;
Eximet curis querulos, egeno et
Pauperi dextram dabit, obrutosque
Fœnore solvet.

Nec velut vilem tenuis cruorem
Plebis effundi sinet : ergo vivat,
Deque thesauris Arabum beatis
Munera sumat.

Ac suo Regi bene comprecatus,
Illius laudes canat, illum honoret,
Largam opum dextram celebret, patremque
Vulgus adoret.

Per feros montes segetem refundat
Terra, tam densis crepitans aristis,
Quàm gravi cedros Libani flagellant
Murmure venti.

Augeat prolem numero carentem
Per vias urbis bona pax beatæ,

R

Læta

Læta ceu campis riguis per imbrem
Gramina surgunt.

Nomen æterno juvenescat ævo :

Filii nomen, jubar usque solis

Dum vagæ fundet radiata terris

Lumina flammæ.

Ille rex gentes faciet beatas

Quas sinu claudit refugio Amphitrite,

Omnis hunc tellus canet Amphitrite

Cincta beatum.

Isaci gentis Domino Deoque

Laus, honor, virtus : opis hand egenus,

Illa quæ cuncti attoniti intuentur,

Perficit unus.

Nomen augustum canat omnis ætas,

Ulla quod nunquam taceat vetustas :

Nominis sancti penetret per omnes

Gloria terras.

P S A L M O R U M

LIBER TERTIUS.

P S A L. LXXIII. CARM. GEN. 15.

TELLUS ut undis hospitium neget,
 Undæque terras fluctibus obruant,
 Aër coruscis fulminet ignibus,
 Ruina mundi fidera misceat :

Dei potentis non bonitas tamen
 In rebus arctis destituet pios,
 Purasve mentes nequitiâ sinet
 Mœroris æstu funditus opprimi.

Quàm penè lapsu pes mihi lubrico
 Gressum fefellit, dum pede metior
 Immensa parvo, dum trutinâ meâ
 Expendo stultus iudicium Dei !

Fervebat irâ pectus, et æmulo
 Livoris æstu, quum scelerum omnium
 Contaminatos fordibus impios,
 Florere cunctis conspicerem bonis.

Sors illa cunctis invida, mobilis,
 Infida, servat perpetuâ fide
 Istis tenorem, et robore vivido
 Firmos senectam ducit ad ultimam.

Exempta duris vita molestiis
 Curisque (pectus quæ reliquis coquunt
 Mortalibus) per lætitiâ fluit
 Luxumque, et ægris pura laboribus.

Ergo insolenti foeta superbiâ
Corda intumescunt : pectora spiritus
Ventosa tendunt : cæcus amor sui
Frena impotenti dat violentiæ.

Tecta invidendas non capiunt opes,
Felicitem non animus suam ;
Et vota vincens spemque superflua
Luxus fatigat, nec satiat tamen.

Verbis minores terrificant feris,
Et fastuosæ mole potentiæ :
Vultu procaci et vocibus improbis
Adblandiuntur nequitia suæ.

Nec impudentis garrula vanitas
Contenta linguæ fundere toxica
Terras per omnes, astra laceßere
Audet Deumque insana superbia.

Hæc mente spectant attonitâ pii,
Et æstuanti pectore fluctuant :
Secumque mussant, Scilicet hæc Deus
Quum cernat, atris abstinet ignibus ?

Opes abundè suppeditant malis,
Crescitque nullo fine pecunia :
Secura pacis molliter otia,
Quassante nullo turbine, transigunt.

Frustra ergo puro pectore vivitur ;
Frustra innocentem contineo manum ;
Frustra labores perfero, torqueor
Dolore, nullis non crucior malis.

Rursus verebar ne temerario
Ausu improbarem consilium Dei,
Ac arbitrarer fortè miserrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.

Caussas latentes dum sequor anxius,
Et pertinacis viribus ingeni
Pugno, profundum se chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.

Labore tandem fessus inuiti
Ad te recurro, Rex bone cœlitum :
Quietus expecto ex adytis tuis
Quis hos et illos separet exitus.

Vidi repenti quàm pede lubrico
Starent superbi, quàm stabiles parum
Opes tenerent, quàm fragili loco
Fultos ruinâ præcipiti trahas.

Procella vindex ut sonuit tuæ
Iræ, fugaces cum domino suo
Evanuerunt divitiæ; manet
Umbra invidendæ nulla potentiæ.

Sic nocte mentes ludificans fugit
Imago somni; et quæ modò pectora
Sopita vano terruerat metu,
Risus per urbem mox ciet omnibus.

Donc viderem hæc, mœror et anxietas
Mentem obruebant sollicitudines :
Aut hæsitantem, ceu stupidum pecus,
Torpor ligabat pectore marcido.

Arcana sed vis interea tui
Me fulciebat numinis, ac manum
Dextram regebas : auspicio tuo
Ductuque clarus fulgeo gloriâ.

Quid terra, præter te, mihi, quid polus
Offert colendum? cor mihi tabuit,
Infracta mens desiderio tui
Languebat, ægrum corpus inaruit :

Tu rursus artus robore vivido
Firmâsti, opimas suppeditâsti opes.
Qui, te relicto, spe stolidâ deos
Vanos adorant, cladibus obruis.

Te sector unum, tu superas meis
Spes una rebus : præsidio tuo
Liber periclis, auctus honoribus,
Te sempiternis laudibus efferam.

P S A L. LXXIV. CARM. GEN. 3.

CUR nos relinquis penitus, ô rerum parens,
Hostique dedis impio ?

Lupis vorandum cur gregem, pastor, tuum
Irâ obstinatâ deferis ?

Memento cœtûs servitute ab aspera

Quem vindicâsti : quem tibi
Peculiari sorte, patrimonium

Ceu proprium, receperas.
Colles Sionis, numinis sedem tui,
Bonus favensque respice.

Tandem resurge, et hostium superbiam
Compesce : perde funditus

Hostes protervos, qui tuum sacrarium
Manu nefandâ polluant.

Clangunt sonorâ buccinâ, non quæ tuas
Laudes canat, ludibrio

Sed festa acerbo quæ profanet ; in tuis
Vexilla figunt turribus.

Bacchatur audax ira frenis libera ;
Ædis ruentis it fragor,

Quales sub altis murmurant quercus jugis,
Cæsæ bipenni quum ruunt.

Demoliuntur

Demoliuntur malleis et vectibus
Cælata templi limina.
Populatur ignis adyta : nominis tui
Contaminant sacrarium ;
Secumque tacito comminantur pectore
Se diruturos omnia.
Nec temerè : flammis strata fumant omnia
Tuo dicata cultui
Loca : signa nusquam, nulla jam miracula :
Propheta nullus perditos
Solatur, et, spe quamlibet lentâ, tamen
Spondet malorum terminum.
Quousque tandem nomini fines tuo
Hostem protervum illudere ?
Quousque acerbis facta dira et impia
Exasperabit jurgiis ?
Cur otiosus retrahis manum ? exere
Tandem potentem dexteram.
Tu noster olim rector et custos, Deus,
Priscis abusque seculis.
Te vidit orbis vindicantem ab omnibus
Semper tuos periculis.
Secessit unda te jubente, et vitreo
Muro liquor coërcuit
Cursum, feroces viribus suis duces
Ponti recursus obruit :
Ipsam marinis vastiorem belluis
Hausit tyrannum, et asperis
Afflicta faxis, fluctibus cadavera
Ejecta vultur Æthiops
Voravit : inter æstu arenas torridas,
De cote dura limpidi

Fluxere

Fluxere rivi : te imperante substitit
Arente flumen alveo.
Tuus dies est, nox tua est ; solis jubar
Radiis adornas aureis.
Æquorque claudis littorum repagulis,
Terrasque cingis fluctibus :
Æstate lenis frigus acre, frigoris
Æstum rigore temperas.
Domine, intueri probra, contumelias,
Et hostium ludibria,
Qui te laceffunt impiis conviciis,
Molestiis nos opprimunt.
Ne trade vitam turturis tuæ feris :
Turbam tuorum pauperum
Ne sempiternâ oblivione desere :
Memor tui sis fœderis ;
Nam nec tenebræ nos tegunt, nec pellimus
Obscuritate injurias.
Ope destituti et omnibus fracti malis
Populi pudori consule :
Ut te merentem prosequantur laudibus
Miseri levati luctibus.
Exurge, rector orbis optime, et tuam
Causam tuere : sis memor
Quæ probra passim nomini semper tuo
Stulta ingerat procacitas.
Voces superbas et tumultus improbos
Silentio ne supprime :
Curamque rerum gerere te mortalium,
Qui negligunt te, sentiant.

PSAL. LXXV. CARM. GEN. 13.

TE nos carminibus, Rex bone, patriis
Dicemus meritò: te celebrabimus
Præsentem miseris; et memorabimus
Facta illustria posteris.

Quum plenis venient tempora seculis,
Cogam, inquit Dominus, concilium meum:
Justis suppliciis prosequar impios,
Justis muneribus pios.

Fundamenta soli diffiliant licet,
Turbetur trepidis gens hominum minis,
Fundamenta soli fluxa adamantinis
Nectam rursus ego vinculis.

O stultos, quoties admonui modum
Vesanae ut facerent nequitiae suae!
In cœlum quoties admonui impios
Ne stultè arma capefferent!

Quid cœlum stolidâ voce laceffitis?
Quâ spe sic furitis? spiritus arrogans
Cujus præsidio fretus in æthera
Cristas erigit impias?

Eois coëat viribus occidens,
Conjurent calidæ cum borea plagæ,
Frustra divitias, sceptrâ, potentiam
Cuiquam conciliaverint.

Unus Rex hominum, res hominum suo
Versans arbitrio, præcipitem trahit
Illum de solio, plebis ab infimæ
Hunc facè ad solium erigit.

Nam cratera meri purpurei Deus
Jam dextrâ tenet, et vindice pharmaco

Undantem pateram temperat, et malis

Justum supplicium parat.

Illinc impietas undique ab ultimis

Terrarum spatiis hauriet, et mero

Consumpto, cupido gutture turbida

De sæce exitium bibet.

At me vate, Dei, quem genus Ifaci

Et thure et precibus placat et hostiis,

Omnis posteritas munificentiam

Et vim numinis audiet.

Confringam tumidæ tela superbiæ

Formidata bonis : cladibus obruta

Emerget pietas, et super æthera

Tollet conspicuum caput.

P S A L. LXXVI. CARM. GEN. 3.

GENTES profanæ numinis loco colunt

Sibi quisque quem finxit Deum :

Judæa verum novit et colit Deum,

Laudatque festis cantibus :

Deum Sionis incolam, Solymæ sacris

Cui templa fumant ignibus.

Illic minaces fregit arcus, lucida

Fregit sagittæ spicula ;

Clypea sinistris rapuit, enses dexteris ;

Funesta bella sustulit.

Tu præpotentes fortior tyrannidas

Virtute frangis : tu feram

Compescuisti fortium superbiam

Regum, potenti dexterâ.

Fractâ minacis spiritûs ferociâ,

Prædæ fuere : aut ferreo

Somno gravati condidere lumina,
 Obtorpuere dexteræ
 Fortes virorum, vis equorum, et curruum
 Elanguerunt impetus.
 Tuum verendum nomen et numen ; tuæ
 Quando æstus iræ incanduit,
 Quis obviam ausit ire ? quis miserum caput
 Tuo furori objecerit ?
 Quum templa mundi fulminum quateret fragor,
 Ut, impiâ tyrannide
 Pœnis repressâ, supplicem modestiam
 E servitute abduceres,
 Attonita tellus siluit : imbellis pavor
 Mentis superbas perculit.
 Ultricis iræ scelera pœnis obruta
 Humana gens quum cerneret,
 Boni efferebant laudibus te, conscius
 Premebat horror impios.
 Vota ergo Domino nuncupate, et reddite :
 Domino verendo munerâ
 Ferte universi civitatis incolæ
 Sanctæ, Deumque agnoscite,
 Reges superbi quem pavent, qui spiritus
 Feros retundit impiis.

P S A L. LXXVII. CARM. GEN. 6.

TE voce semper, te prece supplice,
 Rerum invocabo, conditor optime :
 Nam lenis ac placatus aurem
 Das facilem miseris querelis.
 Ad te refugi quum premerer malis,
 Ad te tetendi sollicitus manus

Sub nocte sola, donec atras
Lux tenebras rediens fugaret.
Mens inquietis fracta doloribus,
Surdâ abnuebat aure fidelium
Voces amicorum, medelæ
Impatiens : animusque solum
Intentus in te, cum lacrymis preces
Miscens fremebat : pectora flebili
Concussa singultu sonabant ;
Cura animi cruciabat artus :
Æstus vetabat sollicitudinum
Dulcem soporem carpere lumina ;
Segnis ligabat membra torpor,
Vocis iter dolor obstruebat.
Tum mente versâ volvere secula
Cœpi anteacli temporis, ac Dei
Numen bonis præfens, nec unquam
Auxilii miseris avarum.
Laudum subibat quas tibi carmine
Lyraë canebam suaviloquæ ad modos :
Secumque vestigabat ægra
Mens vario labefacta motu ;
Num, me relicto, in perpetuum Deus
Opis benignam jam retrahit manum ?
Nec ampliùs suum tenebit
Larga Dei bonitas tenorem ?
Nec ore vatum leniet anxias
Curas suorum ? nec miseris erit
Placabilis ? nec sistet iræ
Præcipitem bonitate cursum ?
Tandem remisso pectore, Quò dolor
Impellis ? inquam : stant adamantinis

Decreta cœli fixa vinclis,
Nec dubio labefacta casu,
Nec fracta vi, nec temporis invidis
Obliviosi obnoxia dentibus.
Rursus tuæ mentem subibant,
Sancte parens, monimenta dextræ:
Qui templa pîcti sideribus poli,
Frugumque campos germine fertiles,
Et secla tot nostros ad usus
Condideris pecudum et ferarum.
Quâm sæpe, pœnis dum premis improbos,
Tntoque fulcis præsidio probos,
Mortalibus clementiæque et
Justitiæ specimen dedisti,
Æterne rerum conditor! omnia
Consulta cujus factaque sanctitas
Illustrat: haud quidquam tibi ingens
Orbis habet simile aut secundum.
Mirante mundo tu Deus unice
Miræ dedisti signa potentiæ,
Ergastulis quum liberâsti
Abramidas Pharii tyranni.
Vidêre fluctus te tumidi, Deus,
Vidêre fluctus, et trepido gradu
Fugêre: turbavit profundas
Horror aquæ vitreæ lacunas.
Fudere aquosas imperio tuo
Nubes procellas de gravido sinu,
Sonore rauco; grandinisque
Infremuit lapidosus imber.
Cœli tonantis vastificus fragor
Implebat aures: lumina fulgurum

Terrebat

Terrebat ardor, et pavore
 Attonitæ tremuere terræ.
 Sali rubentis pervia vastitas,
 Ductore te, tot millibus obruit
 Vestigia, et fluctu refuso
 Clausit iter Phariis quadrigis.
 Moses et Aron (ceu pecudum greges
 Pastor reducit) præsidio tuo
 Duxere tranquillas per undas
 Incolumes populi catervas.

P S A L. LXXVIII. CARM. GEN. I.

AUDITE Ifacidæ, et rerum pietate parentem
 Qui colitis purâ, huc animos advertite vestros.
 Mira canam, sed vera canam: quæ longa vêtustas
 Occulit arcanis oracula mersa tenebris
 Evolvam: priscis accepta parentibus olim
 Veriloquis dictis, in secula sera nepotum
 Transmittam: laudesque Dei, mirandaque facta
 Cognita de proavis discent me vate minores.
 Namque parens mundi, sancto quum fœdere gentem
 Jungeret Ifacidûm sibi, patres prodere natis
 Per seriem, et seris venientia secula seclis,
 Et legum monitus et facta ingentia jussit.
 Scilicet ut memori benefacta priora tenentes
 Pectore, consilium vitæ auxiliumque regendæ
 A Domino expectent, trepido turbante tumultu.
 Ne tam cæca animos condant oblivia, legum
 Irrita ventosis ut dent præscripta procellis.
 Neu similes patrum, malè gratâ mente rebelles,
 Deficiant animi instabiles, dubioque labantes
 Pectore. Cur soboles Ephræmi, docta sagittis

Figere

Figere vel jaculo quamvis distantia certo,
Terga dedit penè ante tubas ? latebrisque salutem
(O pudor !) abjectis quæsit turpiter armis ?
Nempe quòd averfos flexere per avia gressus,
Obliti legum et monitorum, et fœderis icti,
Obliti tantorum operum, quæ, testibus olim
Patribus, in Phariis Dominus patraverat oris.
Quum mare divisit sese cumulante profundo,
Inter et aggestos undæ stagnantis acervos
Incolumem eduxit populum, duce nube, serenâ
Luce, per obscuras flammâ præeunte tenebras.
Flumina de solidi patefecit vulnere saxi,
Damnatisque siti rivos donavit arenis.
Nec fatiati undis linguas tenuere procaces :
Ausu immane scelus, deserta per avia rursus
Tentavere Deum ; et, ventris stimulante voracis
Ingluvie, petièrè cibos ; ac talibus era
Solverunt : Silicis duræ qui flumina venis
Elicuit, subitoque sitim torrente levavit,
Non potis est panem, non lautæ fercula mensæ
Addere ? non epulis convivia larga profusis ?
Audiit omnipotens, calidaque accensus ab ira est,
In Judamque hausit flammato corde furorem.
Et populo tamen ingrato, totiesque salutis
Immemori acceptæ, victum dedit esse petitem.
Castra super latè ætherei patefecit olympi
Horrea : dein gravidas cœlesti semine nubes
Ambrosiæ largos super agmina solvit in imbres :
Cœlestisque cibi indulgit mortalibus usum.
Cedere tum jussu campis ex aëris euro,
Mox tepidis volucrum pluvias notus attulit alis,
Non secus ac siccæ cumulos quum verrit arenæ,
Pulvereamque

Pulvereamque trahit deferta per arida pallam.
Castra super, tensisque super tentoria velis,
Alituum tremulis resonabant agmina pennis,
Et circum affusis cumulabant stragibus agros.
Jamque epulis exempta fames: sed prava libido
Non exempta tamen; sed adhuc sine fine petita
Faucibus hærebant epulæ: Deus ecce repente
Ultor adest; latè subitò grassante ruinâ,
Robora selectæ passim cecidere juventæ.
Sed neque tot pœnæ, neque tot benefacta rebelles
Continuere animos, nec tot miracula, rerum
Naturâ monstrante Deum. Pater ergo prociaces
Casibus assiduis fregitque, et, robore fracto,
Ante diem tremulæ succidit fila senectæ.
Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
Omnibus exhausti prope cladibus, omnium egeni,
Agnovere Deum: per tot discrimina tecti,
Ereptique malis, sævoque ex hoste recepti,
Verba tamen blandis fundebant subdola linguis,
Ore pii, mendace animo; neque fœderis icti
Servavere fidem. Verùm clementior ille
Sontibus ignovit, patriâ pietate remisit
Offensas, meritamque ultrò compefcuit iram:
Quippe homines memor esse animi modò flabra fugacis,
Quæ fragiles agitent morituri corporis artus.
O quoties inter viduas cultoris arenas,
Inter saxa siti squalentia, numinis iram
Languentem insanis irritavere querelis!
Et sua divinas dimensi ad robora vires,
Virtutem brevibus voluere includere metis,
Quæ mare, quæ terras, quæ cœli continet orbes!

Scilicet

Scilicet obliti benefacta priora, salutem
Acceptam, et duri nuper juga dempta tyranni,
Et quæ per Pharias miracula plurima gentes
Edidit, in vitreos suffuso sanguine rivos,
Damnatisque siti laticum sine munere mensis.
Et modò pestiferæ per celsa palatia muscæ
Spicula figebant liventi tincta veneno :
Et modò flumineis squalebant atria ranis.
Et nunc bruchus edax hominumque boumque labores,
Agmine nunc denso diræ exedêre locustæ.
Grandinis imbre hortos, lapidosâ grandine vites,
Grandine silvarum Dominus decussit honorem :
Grandine prostrati fortes jacuere juveni :
Et segetum gravidos ruit igneus imber in agros.
Ira Dei, laxisque furor bacchatus habenis,
Eumenidumque faces, et conscius horror oberrans
Pectora, turbabat stimulis præcordia cæcis.
Tum letho patefacta via est ; mors sæva per omne
Passim hominum pecudumque caput nulli æqua cucurrit :
Primitias sobolis, carissima pignora, florem
Roboris, et seræ spem præsidiumque senectæ
Prostravit, quâ Nilus aquâ se divite volvit,
Et septemgeminis refluxum mare submovet undis.
Interea, ceu pastor oves in pascua ducit,
Ipse suum Dominus populum deduxit, ab omni
Vi procul et trepida formidine : fluctibus æquor
Obruit infestos in se redeuntibus hostes.
At sancti tenuere patres loca sancta, Deique
Parta manu, exclusit gentes priùs unde profanas,
Aut prostravit humi victas ; et jugera mensus
Abramidis habitare dedit. Nec segniùs illi
Irritare Deum, et rerum tentare parentem,

Fœdera negligere : et patrum de more rebelles,
Avertère suos recto de tramite gressus.
Non secus ac arcus curvat se in cornua nervo
Adducto, dextrâque iterum nervoque remisso
In faciem subitò flectit se sponte priorem ;
Libera sic iterum gens impia vindice pœnâ
Ad sese rediit, cunctisque in collibus aras
Erexit, finxitque sibi simulacra deorum,
Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.
Audiit omnipotens pater impia vota precesque,
Et sibi dilectam gentem contempsit : et aras
Ipse suas, ac Silonis tentoria liquit,
Sola sibi è cunctis electa habitacula terris.
Deferuitque sui monumentum fœderis Arcam
Hostibus in prædam : monumentum roboris, unde
Clara Dei in cunctas splendebat gloria terras.
Hos ferro, terræ iratus sibi nuper amata,
Objecit, flammis alios ; cecidere cruento
Ense sacerdotes ; non connubialia festis
Carmina sunt cantata toris, carique mariti
Indeploratis viduæ jacuere sepulchris.
Ast ubi jam pœnis meritam satiaverat iram,
Ceu crapulâ excusâ miles, lentoque sopore
Excitus, arma iterum fugientes vertit in hostes ;
Tergaque vulneribus figens imbellia cæcis,
Perpetuam adpersit ventura in secula labem.
Non tamen Ephræmum præstantem fortibus armis
Elegit, cui sceptrâ daret ; non ille Manassæ
Pignora : sed Judam, sed celsæ tecta Sionis,
Templa sibi et solido fundata sacraria saxo,
Cumque polo et stellis mansuram in secula sedem.
Quique sequebatur pecudes in pascua David,

Sustulit

Sustulit è caulis, caram et sibi pascere gentem,
 Impositum folio, et sanctæ jus dicere terræ
 Jussit : et ille gregem studio curaque fideli
 Rexit, et infestis defendit ab hostibus armis.

P S A L. LXXIX. CARM. GEN. 3.

HÆREDITATEM, rector orbis, cur tuam
 Invadit hostis impius ?
 Ritu profano polluit sacraria
 Tuo dicata nomini,
 Soloque stratam funditus Solymam suæ
 Tegit ruinæ molibus.
 Truncata ferro membra te colentium
 Passim per agros objacent,
 Lanianda rostris vulturum, crudelibus
 Aut belluarum dentibus.
 Rivi cruoris perluunt vias, velut
 Torrens adauctus imbribus.
 Nec usquam amicus ossa sparfa qui legat,
 Aut lecta tumulis obruat.
 Functique fato pariter et superstites
 Ludibrio accolis sumus.
 Parens benigne, quem modum tandem tuæ
 Speremus iracundiæ ?
 An continenter instar ignis omnia
 Vorantis in nos sæviet ?
 Tui furoris verte potius impetum
 In impiarum gentium
 Tot regna, nomen quæ tuum vel nesciunt,
 Vel, si sciant, non invocant :
 Semen piorum quæ laborant perdere
 Armis, et urbes ignibus.

Revocando vetera, parce, genitor, crimina,
 Faces furori subdere :
 Sed penè cunctis obrutos malis, tuâ
 Nos præveni clementiâ.
 Offensionum mitis obliviscere,
 Nostræ salutis anchora.
 Placatus adsis, splendor ut cunctis tuæ
 Clareſcat oris gloriæ.
 Os obſtruatur impiis, quærentibus
 Num noſter hic ceſſet Deus.
 O juſte vindex, impios exercitos
 Pœnis viciffim cernere
 Fac nos, cruore qui piorum fordidi
 Nunc insolenter geſtiunt.
 Audi gementes, carcerum qui vinculis
 Marceſcit : potente dexterâ
 De fauce mortis libera, quos cædibus
 Jamjam tyranni deſtinant :
 Et quam intulerunt contumeliam tibi,
 Et quam tuis injuriam,
 Multiplicatam redde noſtris accolis,
 Rerum perennis arbiter.
 Et nos, ovilis grex tui, quem pabulo
 Alis, tueris numine,
 Et poſteriorum poſteri, laudes tuas
 Cunctis canemus ſeculis.

P S A L. LXXX. CARM. GEN. 16.

HEBRÆI generis paſtor, uti gregem,
 Blandè progeniem qui regis Ilaci,
 Inter qui geminos aligeros tuo
 Præſcribis populo jura ſalubria :

Selectæ soboli da bonus ac favens
Lumen posse tuæ cernere gloriæ,
Da vim posse tuæ nôsse potentiæ,
Ac fessis properè porrige dexteram.

Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuò cetera prosperè.
O rex armipotens, quem statues modum
Iræ ? quando humiles suscipies preces ?

Irroras lacrymis fercula, lacrymis
Misces continuis pocula : jurgia
Nostris finitimi de spoliis ferunt,
Et nostra exagitant ludibrio mala.

O rex armipotens, agmina cœlitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuò cetera prosperè.

Traduxti Pharia de scrobe vineam ;
Pravarum expuleras semina gentium,
Ut puro sereres puriùs hanc solo.
Jam radix teneras fuderat undique

Fibras ; jam tremulo frigore texerat
Montes ; æqua cedris brachia sparserat :
Tangebant teretes æquora palmites,
Euphratem teneri germina furculi.

Nudatam solitis cur modò sepibus
In prædam hospitibus deferis hanc vagis ?
Cur hanc sævus aper proterit ? alites
Carpunt ? omnigenæ depopulant feræ ?

O rex armipotens, obsecro, jam redi
Tandem, et sidereo prospice de throno :
Placatusque tuam respice vineam,
Plantâras propriâ quam tibi dexterâ.

Hunc

Hunc saltem placidus respice ramulum,
Cui cultu assiduo conciliaveras
Robur, clara tui gloria nominis
Terrarum ut populis nota sit omnium.

Illic flamma vorat brachia vitium,
Hic convulsa gemunt, cæsa bipennibus
Hic duris resonant; omnia pessum eunt:
Iræ justa tuæ nos premit ultio.

Indulgens genitor, nunc ope subleva;
Firma præsidio nunc propius tuo
Hunc, vires et opes et decus antea
Affectu patrio cui cumulaveras.

Vitam redde tuis, sancte parens, quibus
Semper mors avidis faucibus imminet.
At nos usque ducem te comitabimur,
Præsentem miseris te celebrabimus.

O rex armipotens, agmina cœlitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuò cetera prosperè.

P S A L. LXXXI. CARM. GEN. 21.

EXULTATE Deo nostro, bona dicite verba
Nostræ salutis vindici:

Isacidûm laudate Deum, pæana canentes
Ad tympani dulces modos.

Nec lyra, nec cessant genialia nabilia: festis
Tubâ calendis clangite.

Hunc læti celebrate diem, statuta sacra ferentes.

Nam sic statutum est patribus:
Sic lex sancta jubet, sic sacri fœdera pacci
Percussa cum majoribus.

Hæc est illa dies ventura in secula testis
Memphiticæ tyrannidis :
Quum Pelusiæcis Hebri gens hospes in oris
Erraret, et linguæ sonum
Attonita ignotum audiret, nec nota vicissim
In verba frustra os solveret :
Quumque humeros curvaret onus servile, manusque
Lassaret olla fictilis :
Excussi manibusque ollas, humerosque levavi
Luto, inquit optimus parens :
Auxiliumque tuli poscenti in rebus egenis :
Et nube densâ conditus
Intonui : Meribam propter, tua jurgia passus,
Feci tui periculum.
Nunc etiam selecta mihi gens auribus hauri,
Et quæ paciscor accipe :
Si mea dicta vagis non tradas irrita ventis,
Nec alterum colas Deum,
Nec prostratus humi supplex nova numina adores ;
Sed unicum tibi me Deum
Esse velis, domini qui ruptâ compede Nili,
Juris tui te reddidi :
Posce modò ; spe plura feres, potiora petitis,
Majora votis auferes.
Hæc neque dicta suas populus demisit in aures,
Benè nec monenti paruit.
Ergo ipsos sibi permisi, frenoque remisso
Solvi vagam libidinem.
O potiùs monita audissent mea ! me duce rectum
Utinam institissent tramitem !
Namque humiles illis subitò fractosque dedissem
Hostes, meamque dexteram

Vertissem

Vertissem in gentes, quæ recta odère, profanas :
 Et supplices mendacibus
 Vultibus Isacidûm ambissent verbisque favorem :
 Felicium omne in seculum
 Isacidûm, quibus almus ager sudisset abundè
 Frugum benignam copiam,
 Mellaque de duri fluxissent viscere faxi
 Per arva cultûs inscia.

P S A L. LXXXII. CARM, GEN. 6.

REGUM timendorum in proprios greges,
 Reges in ipsos imperium est Jovæ,
 Qui judicantûm examinabit
 Nequitiam trutinâ severâ.
 Num fraudulentos semper et impios,
 Inquit, dolosâ lance fovebitis ?
 Pauperque pupillusque vestrum,
 Ceu scopulum, metuet tribunal ?
 Quin orbitatem cernitis anxiam ?
 Aurem querelis quin inopum datis ?
 Cur pauperes non à superbo
 Ludibrio asseritis potentûm ?
 Frustra monemus : lumina cæcitas,
 Errorque mentes obsidet ; ut neque
 Compaginem rerum solutam
 Justitiâ pereunte cernant.
 Deos vocavi vos, dominos necis
 Vitæque feci : sceptriferâ manu
 Pacem dedi tueri, et armis
 Lethiferum cohibere bellum.
 At mors iniquæ justa superbix
 Ultrix honores detrahet, et pari

Ignobili

Ignobili cum plebe fato
 Purpureos rapiet tyrannos.
 Exurge, legum frena manu Deus
 Capesse, cunctis arbitrio tuo
 Qui regna dispensas, ut orbi
 Imperio domineris æquo.

PSAL. LXXXIII. CARM. GEN. 2.

NE taceas, ne cuncteris, pater optime, neve
 Preces tuorum sperne duris auribus.
 Ecce fremunt hostes circum, et miscere tumultu
 Sævo parati cuncta, cristas erigunt.
 Concilia occultè coëunt, populoque minantur,
 Tu quem tuendum propriè susceperas.
 Eia, aiunt, properate, omnem succidite silvam,
 A stirpe sobolem deleamus Ifaci.
 En sceleri jurata manus coit omnis in unum,
 Tua instituta ut deleant et fœdera.
 En cum palmifera junctis Nabathæus Idume,
 Soboles Moabi, et Agareni, et Gabala,
 Cumque Palæstinis Tyriisque Amalecus et Ammon,
 Syrusque jungit castra Lothi posteris.
 At tu sterne solo victos, Madiana juvenus
 Ut cæsa texit semitas te vindice :
 Sisara ceu tumidus cecidit, milesque Jabini :
 Cissontis undas turbidas quum sanguine
 Tinxere ; infletæ passim jacuere catervæ,
 Lætamen agris : nec fuga eripuit duces
 Orebum et Zebum : nec subtraxere latebræ
 A falce mortis Zebeamque et Salmanam :
 Dicere non veritos animo votoque superbo,
 Dominos futuros se tui sacrarii.

U

At

At tu, sancte parens, sic hos vertigine torque,
 Ut rotula clivo, stipula vento volvitur :
 Flamma velut siccae populatur brachia silvæ,
 Per alta stridens montium cacumina :
 Sic urge attonitos consternatosque procellâ,
 Tui furoris dissipa sic turbine :
 Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
 Suis miseriis numen ut probent tuum :
 Sic ignominiâ fastum preme, damna timorque
 Sic continenter territos exerceant ;
 Te solum ut noscant Dominum, rerumque potentem,
 Quâcunque terras ambit axis ignifer.

P S A L. LXXXIV. CARM. GEN. 8.

O REX armipotens, qui creperos tuo
 Bellorum arbitrio dividis exitus,
 Ergo limina templi
 Lætus conspiciam tui ?
 Hic cor lætitiâ palpitat, hinc bonis
 Languet mens nimis ebria, gestiunt
 Artus, atria vivi
 Visuri propius Dei.
 Hic passer latebras invenit, hinc locat
 Nidum veris avis nuncia. O atria
 Regis bellipotentis,
 Ut vos adspiciam libens !
 Felix qui domui perpetuò tuæ
 Hærens te celebrat : qui penitus suam
 In te spem posuerunt,
 Felices ter et amplius.
 Felices studio qui properant pio
 Templo sacra tuo ferre : per aridas

Valles

Valles fontis amœni

De rivis liquidis bibent.

Nec dêrit pluvix quæ repleat cavas

Fossas agmen aquæ, dum properat premens

Turmam turma, parentûm

Ritu cædere victimas.

O Rex armipotens, da placidum tuo

Te regi, capitis cui decus inclytum

Indulsti; bonis aurem

Ne duram abnue supplici.

Tu noster clypeus, rebus in asperis

Spes et præsidium: juxta adytum tuum

Unius mora lucis

Pro mille est mihi seculis.

Sim custos potiùs liminis in tuo

Templo, sancte parens, quàm Solymâ procul

Degam inter sceleratos

Multis clarus honoribus.

Tu sol, tu clypeus, tu Dominus: tuis,

Tu das conspicuâ fulgere gloriâ;

Nec puro scelerum unquam

Claudis munificam manum.

O Rex armipotens, quem penes exitus

Bellorum, et positis ensibus otia:

O bis terque beatos

Qui te spe solidâ colunt!

PSAL. LXXXV. CARM. GEN. I.

NON semper tumidis fervent vexata procellis
 Æquora, nec gelidâ riget horrida terra pruinâ:
 Inque vicem ponunt venti, mare sternitur, aura
 Mitior in florem torpentes evocat herbas.

Nec semper, Deus, avertis mœrentibus aurem
Durus, et indulgens iræ; quondamque favore
Sponte tuum amplexus populum es: vincisique solutis
Servitii, patrias duce te remeavit ad aras.
Oblitus scelerum et violati fœderis, iram
Lenisti, et patriâ texisti crimina curâ.

Et nos ergo, parens, nostræ et spes una salutis,
Respice placatus facilisque; animumque benignum
Accipe: perpetuæ neve implacabilis iræ
Sæviat in feros etiam vindicta nepotes.
Respice nos melior tantum: quodeunque misellæ
Spirat adhuc animæ, te respiciente, vigorem
Accipiet; populoque tuo, jam nube repulsâ
Tristitiæ, lætos hilarabunt gaudia vultus.

Alme parens, bonitate tuâ complectere fessos,
Speratæque diu jam fructum ostende salutis.
Jamdudum expecto Dominus dum læta futuri
Signa det, arcano pulsans præcordia motu.
Et dabit haud dubiè, positâ placabilis irâ,
Signa secunda; piis dabit omnia prospera, leges
Qui patrias et sacra colent, errore relicto.
Ecce salus, ecce incultas bona copia terras
Incolet, et læti renovatrix gloria secli.
En bonitas, en alma fides feret obvia gressus:
Terra fidem, cœlo terras Astræa relicto
Sancta colet: comes Astrææ bona copia cœlo
Appluet, et lætos decorabit frugibus agros.
Et quâcunque feret Dominus vestigia, gressus
Ante ferent jus fasque suos: lis, visque dolusque
Deseret afflictas per tot jam secula terras.

P S A L. LXXXVI. CARM. GEN. IO.

DA mitis aurem supplici
Deus : saluti consule
Ope destituti et pauperis,
Nec semper iræ vindicis.

Servum tuum serva Deus,
Cui spes salutis unica es :
Serva invocantem jugiter
A solis ortu ad vesperum.

Depelle mentis nubila
Pendentis à te servuli.
Blandæ parens clementiæ,
Promptus vocanti parcere ;

Intentus audi supplicem :
Nam te vocamus arduis
In rebus, invocantibus
Opem benignus quòd feras.

Nullus deorum par tibi :
Nullus secundus ; exerit
Nullus suam potentiam
Tam splendidis miraculis.

Rerum creator, ultimis
Ab orbis oris affluent,
Flexoque gentes poplite
Te prosequuntur laudibus.

Solus nec ævi termino
Inclusus aut potentiæ,
Deus deorum, gentibus
Miranda cunctis perpetras.

Legum tuarum semitam
Fac ingredi me : pectoris

Compone

Compone fluctus turbidos,
Tranquilla mens ut te colat :

Ut spiritus contagio
Emancipatus corporis,
Tuam celebret gloriam,
Dum vita voxque suppetet.

Vivo tuâ clementiâ,
De fauce mortis erutus,
Quum virium fiduciâ
Sæviret hostis insolens.

Secura quum vis numinis
Mihi immineret, tu Deus
Es lenis et placabilis,
Et pacta fidus reddere.

Mitis bonusque respice
Qui pendet ex te servulum :
Opem fer, et vernaculum
Tuum periculis exime.

In me favorem sentiant
Hostes tuum : ora decolor
Mutet pudor, quum viderint
Mihi te salutis vindicem.

P S A L. LXXXVII. CARM. GEN. 3.

ABRAMIDARUM ceteras urbes supra
Dominus Sionis diligit
Portas ; Sionis, imminet quæ montium
Fundata sanctis collibus.

O prædicanda posteris seclis Sion,
Beata mater urbium ?
Tecumne Babylon se audeat compenere ?
Tecumne Memphis insolens ?

Ventura

Ventura Babylon sub jugum Dei, Deo
 Flexura Memphis poplitem.
 Præclara quamvis et Palæstina et Tyros
 Jactet virorum robora;
 Nihil ad Sionem fortibus factam viris,
 Favore tutam numinis.
 Cenfore Domino humanā gens quum nomina
 Ad profitenda confluet,
 Quis non Sionis se feret civem? inferi
 Quis non colonus ambiet?
 Tum vox Sionem carminum, tum vox lyræ
 Canent Sionem et tibiæ:
 Et nostra si quid audiendum vox sonet,
 Laudem Sionis vox canet;
 Et si quid animus voce dignum excogitet,
 Animus Sioni serviet.

P S A L. LXXXVIII. CARM. GEN. 22.

LUCE voco te, nocte voco te, sola salutis
 Spes, columen, vitæ præsidiumque meæ.
 Alme parens, facilem ne vultum averte precanti,
 Neve humiles durâ respue mente preces.
 Mens hebetata malis torpet, confecta dolore
 Funereas spectat languida vita faces.
 Membra vigor liquit, mors unguibus imminet atris:
 De tumulo tantum jam mihi cura meo est.
 Corpora non aliter pallent sub mole sepulchri,
 Vulnere quæ subito mors inopina tulit;
 Perpetuis quæ sub tenebris oblivia condunt
 Alta, salutiferam te retrahente manum.
 Carcere ceu clausum, et cæcâ sub nocte sepultum,
 Me propè lethææ gurgite mergis aquæ.

Usque

Usque premis, stratumque urges, supraque jacentem
Accumulas iræ flumina cuncta tuæ.

Me veluti scopulum fugiant horrentque sodales,

Quos portum afflictæ spes erat esse rati.

Affixusque toro jaceo, ceu compede victus :

Languida cesserunt lumina victa malis.

Interea lassas tendens ad sidera palmas,

Te veniente die, te fugiente voco.

Scilicet expectas ut acerbâ morte perempto

Ostentes vires me revocando tuas ?

An rediviva tuas in laudes ora resolvent,

Quos gelido tellus claudit avara sinu ?

An tua sub tumuli bonitas cantabitur antro ?

Vulgabuntve tuam muta sepulchra fidem ?

Justitiamne tuam taciturna silentia pandent ?

An referent vires nox tenebræque tuas ?

Ast ego, sancte parens, supplex tua numina clamo :

Nec precibus vacua est hora locusve meis.

Sancte parens, animæ auxilium cur subtrahis ægræ ?

Cur surdâ miseras respuis aure preces ?

Me dolor et primis labor anxius urit ab annis ;

Me trepidi exanimant corde micante metus.

Me furor exagitat tuus, opprimit undique terror ;

Agmen ut hibernæ, quod fata mergit, aquæ.

Æger, inops, caris jaceo desertus amicis ;

Nec noti ærumnis ingemuere meis.

P S A L. LXXXIX. CARM. GEN. I.

TU mihi carmen eris, rerum pater optime, semper ;
Notaque erit populis bonitas, me vate, futuris,
Pollicitique immota fides, dum sidera mundo
Volventur tacito : citiùs quoque sidera credam

In

In chaos antiquum lapso se condere mundo,
 Irrita quàm sacri credam fore fœdera pacti,
 His concepta tuo quondam cum Davide verbis :
 Dum mare, dum tellus stare, dum sidera cœli,
 Davidici generis mansuram in secula prolem,
 Et stabilem regni ventura in tempora sedem.

Te, pater, ætherei cœtus, te jure piorum
 Secla hominum celebrant, patrantem ingentia mundo
 Mirante, et stabilis jus inviolabile pacti
 Servantem. Quem terra tibi, quem conferet æther,
 Magne parens ? quem fiderei tremit omnis olympi
 Cœtus, et attoniti submissâ mente tyranni.
 Armorum bellicque potens, quòcunque moveris,
 Alma fides clarâ circum te luce refulget.
 Tu maris irati furias compescis, et undæ
 Dejeicis insanæ tumidos ad sidera fluctus.
 Tu Pharon elatam lethali vulnere sternis,
 Et quicunque tuis miserum caput objicit armis.
 Tu terræ cœlique opifex : quæcunque capaci
 Complexu facies mundi revolubilis ambit,
 Auctorem agnoscunt : Aquilo tibi servit et Auster ;
 Thabor et occiduum qui condit vertice solem,
 Quique rubet radiis Hermon tepefactus eois,
 Lætitiâ exultant : validæ tu robore dextræ
 Clara per immensum spargis miracula mundum.
 Ante tuum solium tibi justum apparet et æquum :
 Ante oculos adstat bonitas, et nescia flecti
 Promissi sincera fides. O terque quaterque
 Felices, quos festarum clangore tubarum
 Ad tua sacra vocas ; quos sacri lumine vultus
 Illustras, hilaresque tui sub nominis umbra
 Custodis : bonitate tuâ super æthera vectis

Das vires, decus, imperium ; das impia contra
 Agmina, ceu clypeum, per dura pericula regem.
 Tu tibi dilectum secreto numine vatem
 Implēsti, ut seclis daret hæc responsa futuris :

Ipse mihi legi media de plebe, meoque
 Imposui regem folio, qui protegat armis
 Isacidas, populoque meo qui jura ministret ;
 Davidis et sacro perfudi tempora olivo.
 Huic animum viresque dabo, præsensque tuebor
 Perpetuò, ne fraude scelus, ne robur apertè
 Exitium ferat ; ipse hostes, ipse impia sternet
 Agmina : nulla meam vertet sententia mentem.
 Auxiliumque feram bonus, et super ætheris axem
 Nominis auspicio nostri se gloria tollet.
 Jura dabit terris rapido quas gurgite claudit
 Hinc mare Sidonio sæcundum murice, et illinc
 Palmifer Euphrates. Supplex me in vota vocabit
 Ille patrem : Deus ille meus tu, dicet, et unum
 Præsidium, una meæ custodia certa salutis.
 Hunc ego præcipuo contrà dignabor honore,
 Supra aliosque dabo rerum moderamina reges,
 Quicunque immensum populis dant jura per orbem.
 Nec meus absistet favor illi in secla, nec illi
 Jurata æterni solventur fœdera pacti.
 Quin sobolem, et sobolis feros in cuncta nepotes
 Secla dabo, et stabilis sceptrum immutabile regni,
 Donec ab obscuris lucem sol dividet umbris.
 Quòd si posteritas mea fœdera sancta profanet
 Immemor, et legem spernat, jussamque recuset
 Ire viam, domitos pœnis duroque labore
 Compescam, et plagis usque exercebo rebelles.
 At neque destituam regem bonitate perenni,

Fœdera

Fœdera nec solvam, nec quod semel ore profudi,
 Ulla immutabit venturi temporis ætas.
 Quippe semel sancto firmavi fœdere, jurans
 Per me, Nulla dies initi cum Davide pacti
 Immemorem arguerit: soboles, dum secula mundus
 Volveat, ei patrii sceptri moderamen habebit.
 Esto mî sol testis ad hæc, et conscia luna,
 Cum quibus æquævum sceptrum Judæa tenebit.

At nunc, sancte parens, tumida inflammatus ab ira
 Projicis electum regem; rata fœdera pacti
 Negligis, et capiti sacrum diadema revulsum
 Sternis humi, et populis præbes calcare profanis.
 Nuda patent hosti disjectis oppida muris;
 Si qua manet, gelidâ formidine concutis arcem.
 Cunctis præda sumus populis; rapiuntque feruntque
 Vicini, insultantque malis, miserosque protervis
 Vocibus illudunt. Hostis tu robore dextram
 Interea firmas, perfundis pectora dulci
 Lætitiâ: ac gladios hebetas in vulnera nostros;
 Nec recreas fractos duro in discrimine belli.
 Jam decus et regni splendor, jam proxima cœlo
 Majestas versa in tenebras, solique superbi
 Gloria strata jacet: brevis immatura juventæ
 Stamina præcidis; miseræ pars ultima vitæ
 In luctu, in squalore ignominiaque fenescit.
 Quem finem dabis ærumnis? nunquanne tuorum
 Respicias clades vultu placatus amico?
 An, cœu flamma furens, semper tua sæviet ira?
 Ipse memor tecum reputa quàm concita nostræ
 Tempora prætereant vitæ: frustra ergo creâris
 Humani generis sobolem? ut brevis exigit ævi
 Tempora, perpetuo curarum exercita fluctu,

Dum fractam luctu et morbis, seniove, sepulchri
Clauserit obscuro mors illacrymabilis antro ?
Heu bonitas ubi prisca ? fides ubi pristina ? ubi illa
Fœdera conceptis quondam cum Davide verbis
Facta tibi ? Cerne opprobriis quibus impia servos
Turba tuos premat insultans : quàm multa silenti
Clausa sinu maledicta feram, dum turba profana,
Dum circum innumeræ gentes convicia fundunt,
Nosque tui Christi verbis petulanter amaris
Adventum sperare jubent. At tu, bone rerum
Conditor, æterno verax celebraberis ævo.

P S A L

P S A L M O R U M

LIBER QUARTUS.

P S A L. XC. CARM. GEN. 5.

COELITUM rector bone, abusque primis
 Seculis, mundi rudis et juventâ,
 Qui laborantes ope sublevasti
 Semper amicos.

Antequam tellus nova parturiret
 Montium saltus, tegeretque montes
 Lucidus cœli decor, ante metas
 Lucis et umbræ:

Tu manes idem, pater orbis, unus
 Nec vices rerum patiens, nec ævi
 Termino clausus brevis ; unus expers
 Finis et ortûs.

At brevis nobis miseræque vitæ
 Fila paulatim tenuas, senecta
 Donec in putrem cinerem caducos
 Solverit artus.

Tempus annorum tibi mille, lucis
 Instar hesternæ, fluidique puncti,
 Nulla decursûs quod ubi recessit
 Signa relinquit.

Nostra vanescit tenues in auras
 Vita, per siccas velut unda arenas,
 Aut velut sensus per opaca ludens
 Noctis imago.

Herba

Herba ceu verno saturata rore
Manè, mox languet medio sub æstu,
Mox humi comis jacet arefactis
Vespere fero.

Præter et vitæ mala tot fugacis,
Quæ voluptates vitiant amaro,
Ira turbatis tua semper instans
Pectora vexat.

Quicquid erramus temerè aut malignè,
Quæ timor celat tenebris pudorve,
Tu vides, nec te latet inquieti
Pectoris æstus.

Dum tui pœnas meritas furoris
Mens reformidat, prope cogitatu
Ociùs vitæ spatium citatis
Aufugit alis.

Septies denos spatiosa in annos
Vita procurrit; quibus est senecta
Firmior, ferme in decimum supersunt
Ampliùs annum.

Quid senectutis memorem labores?
Transvolat blandæ breve ver juventæ,
Inquies curis miserisque morbis,
Ociùs euro.

Deinde quis justæ tolerabit iræ
Impetum, si jam jubeas nocentes
Pro modo offensæ numeroque justas
Pendere pœnas?

Sic pater, sic ô, numerare fluxæ
Nos doce vitæ spatium, caducis
Mens ut à curis revocata, veri
Lumen honesti

Cernat.

Cernat. O tandem placidus favenſque
 Define irarum, propiùſque ſervis
 Semper aſſuetâ tibi lenitate
 Conſule feſſis.

Fac tuæ fructu bonitatis aucti,
 Gaudio tandem ſatiemur : ægris
 Liberi ut curis reliquos agamus
 Suaviter annos.

Cedat et lætis fugiens viciffim
 Luctus ; exacto modus et labori
 Par voluptatis ſubiens amarum
 Mitiget ævum.

Facta, majeſtas, opera, amplitudo
 Nota ſint ſervis tua, poſterifque
 Nota ſervorum, tua qui libenter
 Juſſa capeſſunt.

Fac tuæ ſemper bonitatis ut nos
 Splendor illuſtret, bone rector orbis :
 Gratiz adſpirans favor actiones
 Proſperet omnes.

P S A L. XCI. CARM. GEN. 6.

SI protegendam præſidio Dei
 Credas ſalutem, rem, ſobolem, domum,
 Infana quum fors intonabit,
 Si Domini fugias ſub umbram ;
 Securus omnem fer violentiam
 Sortiſque mortiſque, et tetricas minas
 Contemne ; ſecurus tumultum
 Deſpicias creperi duelli :
 E fraude cæca te Deus eximet,
 Frangetque caſſes inſidiantium ;

Nec

Nec sapiens latè venenum
 Lethiferæ patiére pestis.
 Expandet alas te super, et suis
 Pennis fovebit rebus in asperis :
 Certusque promissæ salutis
 Sub clypei latitabis umbra.
 Noctis per atræ cæca silentia
 Non expavesces cæca pericula ;
 Non luce grassantem timebis
 Perniciem, nec aperta bella :
 Interque strages mille cadaverum,
 Dextrâ, sinistrâ, mille cadaverum,
 Periculorum exors propinquam
 Incolumis fugies ruinam.
 Pœnam luentes interea malos
 Lætus videbis : præsidio Dei
 Securus armorum et tumultûs,
 Ceu validis tegerere muris.
 Nec te, nec ædes vis propius tuas,
 Aut damna tangent : nam Deus angelos
 Custodiæ tuæ salutis
 Præficiet, vigilesque ad omnes
 Motus, viarum qui referent moras :
 Qui per salebras te manibus ferant,
 Ne faucietur pes recussus
 Objicibus scopulorum acutis,
 Securus atras inter et aspides
 Deges, ferarum et pignora tigridum :
 Tutusque calcabis dracones,
 Et Libyæ catulos lænæ.
 Observat, inquit, me Deus, unice et
 Honore nomen prosequitur meum ;

Laboriosus

Laboriosis hunc vicissim
 Incolumem eripiam periclis.
 Præsens vocanti subsidium feram,
 Et imminenti rebus in asperis
 Fato eximam ; exemptoque honorum
 Eximium decus arrogabo.
 Faxo virenti robore transigat
 Seræ senectæ tempora suaviter :
 Meosque monstrabo beare
 Quâ soleam ratione amicos.

P S A L. XCII. CARM. GEN. 3.

TE prædicare, laudibus te prosequi,
 Rex alme cœlitum, decet.
 Seu sol eoâ luce terras purpuret,
 Seu nox tenebris obruat,
 Lux prædicantem me tuam clementiam,
 Nox audiet constantiam :
 Nec voce tantum, sed canorâ barbitō,
 Sed cymbalo, sed nablo.
 Operum tuorum tacita cogitatio
 Animum jacentem exuscitat.
 Quum facta reputo, gestiunt præcordia
 Perfusa dulci gaudio.
 O opera ! facta ô magna verè ! ô sub cava
 Consilia nube condita !
 Consilia cæcis mentibus mortalium
 Ignota ! qui non cogitant
 Florere prapos instar herbæ, quam fovet
 Sol lenis, humor educat ;
 Mox instar herbæ frigorū afflatu levi
 Marcentis evanescere.

Tu semper idem permanes, nec sentiens
 Rerum vices, nec temporum.
 Sceleris amicos ac tuos hostes premet
 Ruina inevitabilis :
 At me fovebis patriâ indulgentiâ,
 Crudo vigentem robore ;
 Et rore mitis balsami vultum imbues,
 Roseo juventæ lumine.
 Oculis malignis qui tuentur me hostium
 Pascam ruinis lumina ;
 Et impiorum, qui creant molestiam
 Mihi, lætus excidium audiam.
 Ceu palma, justus germinabit interim,
 Aut cedrus in Libani jugo ;
 Quam non procellæ, non calor, non frigora
 Honore nudant frondium.
 Quæ planta firmis hæserit radicibus
 In æde Domini aut atriis,
 Se flore amœno frondibusque vestiet :
 Fluxique lapsu temporis
 Ægræ senectæ damna nulla sentiet,
 Onerata largis fructibus :
 Ut nota cunctis gentibus sit æquitas
 Domini potentis ; qui mea
 Arx est salutis una, qui nunquam malæ
 Affinis est injuriæ.

P S A L. XCIII. CARM. GEN. 2.

JAM Dominus rerum imperium suscepit, amictus
 Decore multo et dignitate : robore
 Jam sese accinxit Dominus, qui mœnia mundi
 Firmavit ullo non movenda seculo.

Cujus

Cujus ab æterno folium est immobile regni,
 Ut ipse, nullas temporum metuens vices.
 Flumina præcípites volvant cum inarmure fluctus,
 Et æquor undis æstuet minacibus ;
 Compescit Dominus gravidis turgentia nimbis
 Flumina, miracis sternit undas æquoris.
 Stat fixum, et cunctis manet invariabile seclis,
 Quodcunque Dominus ore sancto protulit :
 Quæque ædem exornant Domini sacra mystica, nulla
 Oblivionis damna seræ sentient.

P S A L. XCIV. CARM. GEN. 14.

O FRAUDIS ultor, sceleris ô vindex Deus,
 Ostende numen impios contra tuum.
 O juste iudex orbis, expergiscere,
 Meritisque pœnis reprime arrogantiam.
 Quonsique tandem, rector orbis optime,
 Sese superbè jactitabunt impii ?
 Devota sceleri factio in scelere suo
 Plaudit, sibi que fabulis stultis placet :
 Tuumque populum pedibus interim premunt,
 Tuam protervè hæreditatem proterunt :
 Viduam trucidant advenamque, et omnibus
 Parente cassos obruunt molestiis :
 Secumque mussant, Hæc Deus non adspicit,
 Nec fanda prorsus et nefanda intelligit.
 Gens ergo bruta, penitus ignorantia
 Obsessa pectus somnolentum, discute
 Animi veternum, et cogita tecum, Deus
 Qui fecit aurem, surdus est ? qui luminum
 Formavit orbis, ipse nil videt ? vagas
 Sine lege gentes recta qui sequi docet,

Non is suorum puniet scelera, quibus
 Oracula legum sacrosancta credidit ?
 Arcana nostri pectoris novit Deus,
 Consilia vana, spes inanes, turbidos
 Æstus. Beatus ille demum, quem parens
 Erudit amore patrio, legis suæ
 Cui scita monstrat : rebus in duris aget
 Securus ævum, dum paratur impio
 Nassa, in lacunam incogitantem quæ trahat.
 Hæreditatem nec Dominus unquam suam
 Ope destitutam negliget, nec impiis
 Prædæ relinquet ; sed tribunal judicium
 Ad æquitatis diriget normam suæ :
 Vitamque ad illam dirigent boni suam.

Contra scelestos quis mihi auxilium feret ?
 Mecum impiorum quis premet superbiam ?
 Nam jam sepulchri frigidus sub frigido
 Cumulo jacerem, nisi Dominus opem mihi
 Præfens tulisset, et suâ clementiâ
 Firmâset animum, et jam vacillantem gradum
 Fulisset, et me penè subversum malis
 Solatus esset, anxietateque nubibus
 Curæ remotis reddidisset gaudium.
 Mecum loquebar, Quid scelestis cum Deo
 Commune ? scelera legis umbrâ qui sua
 Tegunt, bonorum fraudulenta qui in caput
 Consilia coeunt, factione innoxium
 Premunt, iniquisque obruunt sententiis.
 At rector orbis me tuebitur, meæ
 Custos salutis, arx meæ fiduciæ,
 Pro scelere pravis digna reddet præmia :
 Suis et ipsos artibus pessundabit
 Rerum creator Dominus, ac noster Deus.

P S A L. XCV. CARM. GEN. 2.

EIA alacres cunâti Domini celebremus honores :
Salute partâ Domino agamus gratias.
Eia alacres rapiamus iter, mora segnis abesto :
Dominum canorâ personemus barbito.
Magnus enim Dominus Deus est : Rex magnus, et orbis
Longè universis est deis potentior.
Ille manu fulcit vastæ penetralia terræ,
Et nube cinâta montium fastigia.
Ille vagum fecitque, et factum temperat æquor,
Terramque falsis innatantem fluctibus.
Eia igitur genibus flexis manibusque supinis,
Dominoque nostro supplicemus et patri.
Noster enim Deus est, nos grex illius ; ab uno
Pendemus illo, spiritumque ducimus :
Si modò non lentam verbis damus illius aurem,
Nec respuamus monita pertinaciter :
Nec, velut ad Meribam, me rixis, inquit, acerbis
Et arroganti provocetis murmure ;
Aut, Arabum veluti quondam per inhospita saxa,
Vires rebeli voce tentetis meas.
Quum proavi vestri me exploravere, meamque
Didicere factis plurimis potentiam.
Illa quater denis mihi natio restitit annis :
Dixique semper interim, Hæc gens desipit,
Et mea securas transmittit dicta per aures.
Irà ergo justâ in pertinaces concitus
Juravi, Terræ gens hæc ingrata beatâ
Promissâ amicis commoda haud carpet meis.

P S A L. XCVI. CARM. GEN. IO.

NON usitato pangite
Orbis parentem carmine,
Orbis coloni, incognitis
Abusque terræ finibus.

Cantate Dominum, laudibus
Nomen beatum tollite,
Et mente gratâ agnoscite
Vestrae salutis vindicem.

Sol quâ recurrit, audiant
Gentes Dei potentiam,
Stuporque dolci gaudio
Perfusa oberret pectora.

Namque unus est verè Deus,
Cunctisque major laudibus,
Et dīs timendus ceteris,
Quos horret error credulus.

Vesana gentes ceteræ
Pro dīs colunt ludibria :
Dominus potenti dexterâ
Cælum solumque condidit.

Apparet illi dignitas,
Auctoritas, potentia :
Ejusque templa fiderum
Fulgore lucent gloriæ.

Tribuire Domino gentium
Terras colentū secula,
Tribuite Regi cœlitum,
Et robur et potentiam.

Tribuite magnitudinem
Tanto decoram numini :

gusta templi ad atria
Adferre prompti munera.

Adeste, pompam adducite,
Et supplices procumbite :
Omnesque rerum termini
Deum tremant et diligant.

Narrate cunctis gentibus
Regnare Dominum, qui ligat
Orbem catenâ immobili, et
Æquis gubernat legibus.

Lætetur æther, gestiat
Tellus, fretum præ gaudio
Exultet, et quicquid freti
Sallas lacunas incolit.

Campi virecant avii,
Se culta fruge vestiant ;
Arrideantque floribus
Silvæ, et graventur fructibus.

Natura rerum gestiens,
Cunctos per artus sentiat
Dei sui præsentiam,
Et prompta jussis pareat.

Jus namque veniet dicere,
Avi suos ut asserat,
Mundumque justis legibus
Et veritate temperet.

P S A L. XCVII. CARM. GEN. 2.

IPSE sui Dominus regni moderatur habenas :
Lætare tellus continens, et insulæ
Quas vagus Oceanus refluus complectitur undis,
Cuicumque cæli subjacetis cardini.

Hunc

Hunc circum umbriferæ nubis prætexit amictus,
Pallensque multâ fusca nox caligine.
Apparent famulæ juxta, firmantque tribunal,
Severitasque dura, mitisque æquitas.
Ante volant sævum rutilantes fulminis ignes,
Hostesque flammis obruunt sequacibus.
Fulguribusque micat latè flagrantibus æther :
Attonita tellus intremiscit : montium
Saxa fluunt, rapido ceu cera liquefcit ab igne,
A sempiterni pavida vultu numinis.
Terra sui à vultu Domini tremefacta liquefcit :
Et æquitatem templa cœli prædicant.
Et quicunque habitant terras ubicunque remotas,
Novère numen et Dei præsentiam.
Illis ora pudor turpis confundat, inanes
Quicunque mentis stipites pro dīs colunt :
Dumque sacris placant picti ludibria trunci,
-Se gloriantur impio in scelere pios.
Quicquid ubique Dei sub nomine credulus error
Honorat, anum adoret, unum diligat.
Læta Sion tenebras errorum cernet abactas :
Judæa dulci delibuta gaudio,
Sacrilega adspiciet vani sacraria ritūs
Everſa, pœnas luere meritas impios.
Nam procul aſtriferi trans ignea mœnia mundi
Tu frena rerum juſtus arbiter tenes.
Teque deos infra longè premis altior omnes,
Tuique obumbras numinis faſtigio.
Ergo Deum quicunque pio complectere amore,
A ſcelere mentem contine puram et manum.
Nam Domino cordi eſt pietas, vitamque bonorum
A vi tuetur impiæ tyrannidis.

Et lætum offundit lumen cultoribus æqui,
 Et pura sceleris corda recreat gaudio.
 Vos quibus est cordi reverentia juris et æqui,
 Gaudete, Domini spe favoris ac opis
 Securi : gratoque Deum super æthera cantu
 Sanctumque nomen ejus usque tollite.

P S A L. XCVIII. CARM. GEN. 10.

NON usitato carmine
 Rerum parentem pangite,
 Virtute qui victoriam
 Non usitatâ rettulit.

Suâ ipse solus dexterâ,
 Externæ opis nil indigus,
 Nos liberando, posteris
 Miranda gessit seculis.

Sensere gentes impiæ
 Bello Dei potentiam :
 Pœnas luendo, judicem
 Sensere justum et vindicem.

Promissâ solvit optimâ
 Fide Ifaci nepotibus,
 Partæ salutis testibus
 Totius orbis incolis.

Huic ergo læti psallite,
 Totius orbis incolæ :
 Hunc ferte in astra laudibus,
 Lætis tubæ et clangoribus.

Laudate Dominum barbitō,
 Nervisque carmen jungite ;
 Lenisque tibîæ modis
 Adsit sonora buccina.

Testetur æquor gaudium,
 Et quicquid æquor occulit :
 Orbisque terræ gestiat,
 Et quicquid orbis educat.

Exultet unda fluminum,
 Leni susurrans murmure :
 Montesque læti planisibus
 Deum venire gaudeant.

En ipse Dominus advenit,
 Cunctis ut orbis incolis
 Det æqua justus præmia,
 Et facta plectat impia.

P S A L. XCIX. CARM. GEN. 13.

JAM regnum Dominus, spirituum piis
 Qui dat jura choris, fuscipit : impiis
 Horror terrificet pectora gentibus,
 Tellurem quatiat tremor.

Nec tantum Solymæ vim Dominus sui
 Fecit conspicuam numinis, et suæ
 Majestatis opes cernere finibus
 Terrarum dedit ultimis.

Ergo te meritis tollat honoribus,
 Augustum celebret gens hominum tuum
 Nomen, qui salubri temperie modum
 Scepbris constituas tuis.

Selectæ soboli qui populi tui
 Jus nullis dederis mobile seculis ;
 Frenas justitiæ qui moderamine
 Æquali genus Isaci.

Sublimem Dominum laudibus et Deum,
 Solus qui liquido regnat in æthere,

Ferte,

Ferte, et scanua pedum, sanctus enim Deus

Est noster, veneramini.

Huic Moses et Aron, et Samuel bonus,

Docti legitimis tingere victimis

Aras, consilium quum peterent, data

Sæpe oracula petentibus.

De pila tereti nubis eis dabat

Responſa ambiguis ſollicito metu,

Legum quod monitus pactaque ſœdera

Servâſſent ſtabili fide.

Aurem ſupplicibus tu ſacilem dabas,

O rerum genitor maxime et optime,

Indulgenſque bonis, et ſclerum ſimul

Vindex, durus in impios.

Sublimem Dominum tollite laudibus,

Solus qui liquido regnat in æthere : et

Montem quo colitur, ſanctus enim Deus

Est noster, veneramini.

P S A L. C. CARM. GEN. 23.

ORBIS omnes incolæ,

A ſole eoo ad heſperum,

Jubilate, et optimo

Rerum parenti plaudite

Mente lætâ, et ritibus

Servite puris numini.

Geffientes gaudio

Adite ſancta limina.

Ille noster eſt Deus,

Noſter parens et conditor :

Non enim nos finximus

Ipsi, ſed illius ſumus,

Qui levi de pulvere
Alit creatos et regit.

Ad fores ergo illius
Adite læti, gratias

Agite : festis laudibus
Benignitatem pangite.

Prædicate ceteris
Numen beatum gentibus.

Nam benignitas Dei,
Et in suos clementia,
Clauſa nullo eſt termino :

Et firma ſtat pactis fides
Poſteriorum poſteris
In ſempiterna ſecula.

PSAL. CL. CARM. GEN. 5.

TE ſalus rerum cano, qui precanti
Lenis irarum eſ, facilisque flecti,
Impiorum idem tetricus rebelles
Frangere faſtus.

Huc meæ vires vigilant, labores
Huc ferent omnes, opis in tuæ ſpem
Semper ut caſtis domus inſtitutis
Culta niteſcat.

Si ſalutarem mihi tu ſerenus
Porrigis dextram, tibi corde puro
Serviam : fraudum ſclerisque pura
Serviet aula.

Nec mihi exemplum ſtatuam ſequendum,
Litibus ſi quis miſeros iniquis
Vexet, aut cauſſam tenuis clientis
Prodidit hoſti.

Sponte

Sponte qui pravis studiis inhæret,
 Sit procul: sævi sceleris minister
 Candidos nunquam mihi censeatur
 Inter amicos.
 Quisquis incautum lacerat fodalem,
 Clam venenato jaculatus ictu,
 Persequar, plēctam, penitusque ab ima
 Stirpe revellam.
 Nec meæ mensæ dapibus fruetur
 Mentis elatæ tumor, arroganſque
 Vultus, et cunctos veluti minores
 Lumine spernens.
 Veritas simplex quibus est amori,
 Hos amo, amplector, video libenter:
 His mihi feros sociis senectus
 Impleat annos.
 Integer vitæ mihi sit minister:
 Tecta non intret mea fraudulentus:
 Nemo mecum intra mea commoretur
 Limina mendax.
 Impios longè, mora nulla, terræ
 Finibus pellam: procul omne monſtrum
 Civitas sancta ut Domini releget
 Flagitiorum.

P S A L. CII. CARM. GEN. 13.

EXAUDI, genitor sancte, meas preces;
 Clamorisque sonum percipe lugubris:
 Neu vultum misero subtrahe, cladibus
 Omni ex parte prementibus.
 Aures suppliciiis nunc adhibe meis:
 Da votis facilem te, pater optime,

Et pressò celerem porrige dexteram,

Et præsentì ope subleva.

Ceu fumi nebulæ, tempora transvolant;

Ut lentis coquitur torris ab ignibus,

Paulatim tacitus sic dolor aridis

Humorem ebibit artubus.

Dum luctu crucio me dapis immemor,

Ut secta è viridi gramina cespìte

Arèsunt nimio torrida sole, cor

Exuccum mihi tabuit.

Crebrò sic remeans spiritus ilia

Tendit, sic gemitus pectora concutit

Mœstus continuò, tabida uti cutis

Jam vix hæreat ossibus.

Ut saltus habitans cuculus avios,

Aut tectis latitans noctua dirutis,

Aut turtur viduus, solus, inops, dies

Et noctes vigiles gemo.

Dum ceu ludibrium rideor improbis,

Irrisumque petunt fraude nefariâ;

Nec panis cinere est gratior arido, et

Potum tempero fletibus.

Istis ira malis me cumulat tua,

Qui me sustuleras ex humili loco,

Sublimi graviùs rursus ut è gradu

Tractum præcipitem dares.

Ut fero in tenebras umbra crepuscule

Vanescit, celeres deproperant dies

In mortem: veluti sub medio die

Fœnum, corpus inaruit.

At te perpetuis secula seculis

Nectentem, volucris non fuga temporis

Carpit,

Carpit, nec memorem nominis obruet

Famam posteritas tui.

Tandem surge, pater, tecta Sionia

Jam lenis placido respice lumine :

Jam pleno redeunt tempora circulo,

Promissumque ferunt diem.

Jam servi lapides respiciunt tui

Disiectos faciles, sparsaque rudera,

Incultique soli jam miserabilem

Versâ mente dolent vicem.

Ut vertat populos terror in exteros,

Ut nomen domini sit celebre omnibus

Et numen, trifidum quâ colitur solum,

Formidabile regibus.

Versam restituet quum Solymam, suæ

Majestatis opes quum dabit adspici :

Lugentûm miseris quum querimoniis

Flectet se, et prece supplice.

Scribentur tabulis ista fidelibus,

Seris ut Domini nota nepotibus

Sit laus, nec senium prodita posteris

Nôrit gloria seculis.

De sanctis adytis æthereæ domûs,

Templi sepositis de penetralibus,

Cœlestis Dominum non piguit soli

Curas respicere ad leves.

Nexorum ut gemitus audiat, et neci

Addictos tetricâ compede liberet :

Laudes ut Solymæ templa Deo sonent,

Et nomen recinat Sion

In cœtu celebri. Tum procul ultimis

Terrarum populi finibus exciti

Illuc

Illuc sacra ferent, et Domino dabunt

Reges munera supplices.

Quamvis in medio curriculo meum

Robur comminuit, destituit manum,

Atque ævi spatiis tempora lubrici

Contraxit brevioribus :

Clamabo tamen, O mi Deus unice,

In vitæ medio ne stadio brevem

Cursum siste rotæ : quantulum ad ultimam

Jam metam superest mihi ?

Te nunquam brevibus clausa recursibus

Astrorum senio conficiet dies :

Tu terræ stabilis mole, volucris

Tu cœli prior ignibus.

Illis interitûs stant sua tempora :

Tu nullo interitum tempore senties.

Annorum series cetera deterit,

Ut vestis teritur vetus :

Ut detrita novis pallia vestibus

Permutat locuples ; sic abit et redit,

Et mutat facies imperio tuo

Mundi dædala machina.

At tu, qui fueras, semper es atque eris :

In te ipsoque habitas ; nec varias vices

Decurso patiens tempore, permanes

Metæ secula nescia.

Sed servi soboles, et sobolis tui

Servi posteritas per seriem, tuis

Tecum perpetuis æmula seculis,

Ævi tempora transigent.

P S A L. CIII. CARM. GEN. 5.

SIT parens rerum mihi carmen : illum
 Vox canat, sensus petat, et remotis
 Quisquis est fibris vigor, et sacratum
 Nomen honoret.

Mens Deo laudes cane, redde grates
 Mens Deo : nullis benefacta seclis
 Excident, et quæ tribuit benignâ
 Munera dextrâ.

Qui scelus tollit maculosum, et ægros
 Sanat angores, animoque vires
 Reddit, et vitæ properante fato
 Prorogat annos.

Qui manu largâ tibi plura donat,
 Ore quàm poscas, animo vel optes ;
 Servat ac in morem aquilæ virentem
 Flore juventam.

Integer iudex, scelerumque vindex,
 Tradidit sancto sua jura Mose :
 Ifaci prolem docuit piarum
 Dogmata legum.

Lenis et blandus, dare dona largus,
 Tardus irasci : neque sempiternæ
 Sævit offensæ memor, aut perennes
 Ardet in iras.

Nec modus pœnæ numerosve nostris
 Æquus est culpis : bonitas redundat
 Latiùs terræ plaga quàm remoto
 Distat olympos.

Tam procul nostri maculas removet
 Criminis, quàm se procul à cubili

Gaditano sol oriens eois

Exerit undis.

Qualis in natos placidi parentis

Lenitas, talis Domini benigni est,

Quisquis illius pietatē verā

Nomen adorat.

Tu sinus mentis penitus repositos,

Tu pater nōsti penetrāle cordis ;

Quippe nos terræ memor è rubenti

Pulvere factos.

Herba ceu, lactens pueri venustas

Prodit, occultoque adolescit ævo,

Donec ut foenum cadat arefactum

Falce senectæ.

Instar aut floris Tyrio comantis

Murice, ut vultu modicè sereno

Risit, afflatu tepidi repentè

Concidit austri.

Sed Dei æternâ bonitate in ævum

Tutus æternum remanet piorum

Cœtus, et longâ serie propago

Sera nepotum :

Si nec æternas violabit icti

Fœderis leges, memorique iussa

Mente servârit, referatque vitâ

Puriter actâ.

Ille flammantis super alta cœli

Culmina immotum solium locavit,

Et suo nutu faciliè universum

Temperat orbem.

Angeli jussis Domini ministri,

Sub jugum jus est quibus et potestas

Cuncta.

Cuncta cogendi, Domino Deoque
Pangite laudes.

Quique castrorum comites meretis
Sub ducis tanti imperio, audientes.
Sedulò dictis, Domino Deoque
Pangite laudes.

Quæque per vastos ubicunque fines
Imperî pollens opifex creavit,
Plaudite, auctori Domino Deoque
Pangite laudes.

Mens Deo grates cane, redde grates
Mens Deo : hunc sensus petat, et remotis
Quisquis est fibris vigor, et beatum
Nomen honoret.

PSAL. CIV. CARM. GEN. I.

TE rerum, Deus alme, canam Dominumque pa-
tremque :

Magne parens, sanctâ quàm majestate verendus,
Ætheris æternas rector moliris habenas !
Te decor, auratis ambit te gloria pennis,
Et circumfufum vestit pro tegmine lumen.
Tu tibi pro velo nitidi tentoria cœli,
Et liquidas curvo suspendis fornice lymphas ;
Et levibus ventorum alis per inania vectus,
Frenas ceu celeres volitantia nubila currus.
Apparent accinctæ auræ flammæque ministræ,
Ut jussa accipiant. Stat nullo mobilis ævo
Terra, super solidæ nitens fundamina molis,
Pollenti stabilita manu ; terra obruta quondam
Fluctibus, ut fuso super ardua culmina velo :

Sed simul increpuit tua vox, tonitruque tremendo
 Insonuere auræ, paulatim ascendere montes
 Cernere erat, sensimque cavas subsidere valles,
 Inque cavas valles trepidas decurrere lymphas.
 Neve iterum immissa tellus stagnaret ab unda,
 Limitibus compressa suis resonantia plangit
 Littora, præscriptas metuens transcendere metas.
 Tum liquidi fontes imis de collibus augent
 Flumina, per virides undas volventia campos ;
 Unde sitim sedent pecudes, quæ pingua tondent
 Pascua, quique feris onager saxa invia silvis
 Incolit : hîc levibus quæ tranant aëra pennis,
 Per virides passim ramos sua tecta volucres
 Concelebrant, mulcentque vagis loca sola querelis.

Tu pater aërios montes camposque jacentes
 Nectare cœlesti saturas, fœcundaque rerum
 Semina vitales in luminis elicis oras :
 Unde pecus carpat viridis nova pabula fœni ;
 Unde olus humanos geniale assurgat in usus ;
 Quæque novent fessas cerealia munera vires,
 Quæque hilarent mentes jucundi pocula vini,
 Quique hilaret vultus succus viridantis olivi.
 Nec minùs arboribus succi gentiabilis humor
 Sufficitur : cedro Libanum frondente coronas,
 Alitibus nidos : abies tibi consita surgit,
 Nutrit ubi implumes peregrina ciconia fœtus.
 Tu timidis montes damis ; cava saxa dedisti,
 Tutus ut abstrusis habitaret echinus in antris.

Tu lunæ incertos vultus per tempora certa
 Circumagis ; puroque accensum lumine solem
 Ducis ad occiduas constanti tramite metas :
 Inde superfusis cuncta involventibus umbris,

Per

Per tacitas spargis nocturna silentia terras.
Tum fera prorepat latebris, silvisque relictis
Prædator vacuis errare leunculus arvis
Audet, et è cœlo mugitu pabula rauco
Te patrem exposcit : dein rursus, sole renato,
Abditur occultis prædatrix turba cavernis ;
Inque vicem subeunt hominumque boumquæ labores,
Donec fera rubens accendat lumina vesper.

Sic pater in cunctos didis te commodus usus.
Nec tantum tellus, genitor, tua munera sentit,
Tam variis fœcunda bonis : sed et æquora ponti
Fluctibus immensas circumplectentia terras,
Tam laxo spatiosa sinu : tot millia gentis
Squamigeræ tremulâ per stagna liquentia caudâ
Exultant : tot monstra ingentia et horrida visu
Veliferas circum nant puppes : grandia cete
Effingunt molles vitreo sub marmore lusus.
Atque adeò quæ terra arvis, quæ fluctibus æquor,
Educat, à te uno pendent, pater optime, teque
Quæque suo proprium possunt in tempore victum.
Te magnam pandente manum, saturantur abundè
Omnia : te rursus vultum condente, fatiscunt.
Te tollente animam, subito exanimata recurrunt
In cinerem : inspirante animam te denuò, surgit
Illicò fœcundæ sobolis generosa propago,
Et desolatas gens incolit aurea terras.

Sic eat, ô nullo regnet cum fine per ævum
Majestas divina ! suumque in secula lætus
Servet opus Deus : ille Deus, quo territa tellus
Concutiente tremit, montes tangente vaporant,
Fumiferâ trepidum nebulâ testante pavorem.
Hunc ego, dum vivam, dum spiritus hos reget artus,
Usque

Usque colam: tantum ille meas facilisque bonusque
 Accipiat voces: nempe illo oblector in uno.
 At verò impietas planè extirpetur ab ima
 Radice, et scelerum stirps nulla repullulet: ac nos
 Te rerum, Deus alme, patrem Dominumque canemus.

P S A L. CV. CARM. GEN. 24.

CANITE Dominum, et invocate nomen ejus: exteris.
 Facta gentibus per orbem prædicate illustria.
 Ille sermo, carmen ille, et illius miracula:
 Nomen ejus, numen ejus una nobis gloria.
 Hunc amantum et hunc petentum palpitet eor gaudio.
 Robur ejus, pignus ejus sacrosanctum roboris
 Petite; vultum ejus beatum continenter quærite.
 Subeat animum quanta nostris edidit majoribus
 Signa, quæ portenta; legum scita quæ reliquerit.
 Vos Abrami, vos Jacobi posteris, servi Dei
 Separati, sorte lecta natio, vos alloquor.

Ille rerum rector unus, orbis unus arbiter,
 Pacta nostris firma servat facta cum majoribus;
 Verba meminit: mille sancta in secula necit fœdera,
 Icta primitus cum Abramo, deinde jurata Isaco:
 Isaci sancita nato, lege non mutabili:
 Posterisque sempiterno roborata vinculo;
 Quum, Tibi Chananæa, dixit, arva forte dividam.
 Turba numero parva quamvis advena illic degeret,
 Aucta nondum stirpe longis temporum decursibus:
 Regna quanquam et nationes exul errans verteret;
 Hos tamen Dei benigna fovit indulgentia;
 Vimque duram præpotenti dextrâ ab illis arcuit;
 Et minis reges potentes tetricis comescuit:
 Ne mihi, inquit, consecratos, ne mihi unctos tangite;
 A meis,

A meis, moneo, prophetis abstinete injuriam.
Quum famem voracem in orbem contumacem induceret,
Gentibusque alimenta latè noxiis subduceret,
Prævium misit ministrum Nili ad arva fertilis:
Filiū pulchræ Rachelis mango turpis vendidit:
Carceris latuit tenebris, crura vinctus compede;
Somnii donec soluti nota regi veritas,
Crura ferro liberavit, solvit animum crimine:
Et novâ sortis benignæ jam vicissitudine,
Regionum servulorum servus antè ignobilis,
Frena rerum tractat unus: nuper è custodia
Missus, aulæ purpuratos nunc coërcet vinculis:
Et senum juvenis severæ præsidet prudentiæ.
Isaci tandem propago culta linquens patria,
Pinguis ad fluentia Nili castra fixit advena.
Ac, Deo fovente, lætâ stirpe sic reffloruit,
Viribus brevi ut præiret inquilinus incolas.

Tum Phari rector superbæ, mente versâ, Abramidas
Fraude molitus nefandâ stirpitis revellere:
Circulo donec voluto destinati temporis,
Legifer cum fratre Moses missus est divinitus;
Ac Pharon Pharique regem terruit miraculis.
Ergo natura, imperantis non rebellis jussibus,
Vestit polum tenebris, et solum caligine
Condidit, ceu nocte cæcâ sole jussu cedere.
Unda decolor cruoris tabe rivos polluit,
Squameæque strage gentis inquinavit littora.
Terra felix antè frugum, more nunc præpostero,
Turpibus fœcunda ranis squallet; ipsa regia
Fœta ranis, ipsa regum fœta sunt cubilia.
Fusa deinde nube densâ musca Memphin occulit;
Et pediculi ubique fœda erant examina.

Instar

Instar inebrium ruebat mista flamma grandini,
 Arbores nudans comantes fronde, flore, fructibus.
 Quod reliquit atra grando, mox locusta perdidit;
 Bruchus abstulit, locustas quod voraces fugerat.
 Tot malis subinde sævis icta Nili regia,
 Quum ferox non mitigaret contumaces spiritus,
 Dira populum mox in ipsum versa pœna sævit.
 Prima pignorum repentè per penates omnium
 Occidere: cuncta planctu, cuncta fletu personant.
 Rege tandem pertinace cladibus perterrita,
 Sancta Memphim gens reliquit, jam tyranno libera,
 Dives auro argenteisque barbarorum poculis:
 Nec tot inter millia ullum languor attentaverat.
 Ergo Nili jam pavore liberata regia,
 Voce, vultu, plausibusque præferebat gaudium.
 At parens memor benignus gentis electæ sibi,
 Per siticulosæ arenæ vastitatem imperviam
 Castra nubes texit umbrâ, luce; noctem luridam
 Ignium latè corusco temperavit lumine.
 Arva, victum cum rogarent, texit imber alitum:
 Panis impluit per auras more densæ grandinis.
 Petra iussa fudit undas; deque rupis viscere
 Antè sicca solitudo flumen hausit. Scilicet
 Fœderis parens benignus immemor nunquam sui,
 Quod sibi caro cum Abramo sempiternum fecerat.
 Sic parentum stirps piorum, tuta ductu numinis,
 Arva liquit fraudulenta perfidi Pelusii:
 Occupatis efferarum nationum sedibus,
 Tradidit Deus labores impiorum eis carpere:
 Sanctiones ut tenerent sacrosancti fœderis,
 Et piarum ad iussa legum facta cuncta fingerent.
 Laus, honor, decusque Regi sempiterno cœlitum.

P S A L. CVI. CARM. GEN. 14.

LAUDATE Regem cœlitum, Regem bonum,
Suisque nullo non benignum tempore.

Quis facta verbis æquet? eloquentiâ

Quis assequetur illius potentiam?

O ter beatos æqui amantes, et tuæ

Præscripta legis qui tuentur jūgiter!

Memento nostrî facilis et favens, tuum

Prospicere populum quâ soles clementiâ ::

Et me revise lenis ac salutifer;

Ut separati tibi bonis populi fruar,

Carpamque lætus quo fruuntur gaudio,

Hæreditatique comes applaudam tuæ.

Scelesti proles cum scelestis patribus:

■ te rebelles multa iniqua fecimus;

Abominanda, dira perpetravimus.

Nam nec tyranni Ægyptii ex ergastulo

Nostri parentes liberi per te, tua

Ostenta graviter ponderârunt, nec tuæ

Meminere gratis mentibus clementiæ ::

Sed propter undas æquoris rubri, duces

Adversus animis turba contumacibus

Obmurmuravit. At parens malis bonus

Pœnas remittis, ut tuam clementiam

Agnoscat orbis, et tremat potentiam.

Nam comminanti cessit unda fluctuum:

Suspensa moles hinc et inde per sali

Tranquilli arenas aridam dedit viam,

Ceu solida campis figerent vestigia ::

Donec tyranno liberati et hostium

Crudelitate, tuta tuti littora

B b

Tenere :

Tenuere : at hostes vorticoso gurgite
 Absorpsit unda, cladis ut nec nuncius
 Superesset. Illic tum salutis compotes
 Fidemque verbis præbuere, et cantibus
 Cecinere festis numinis potentiam.
 Metu repulso, protinus lascivia
 Animos rebelles perculit : nec ampliùs
 Meminere signa nec pericla pristina.
 Repentè pravâ perciti libidine
 Arserè, verbis et Deum procacibus
 Iræ impulerunt frena justæ solvere :
 Ac flagitatos impiè dedit cibos,
 Justisque pœnis impios coërcuit.
 Nec pœna mentes, nec benignitas feras
 Mollire potuit, quin procaciter ducem
 Ducisque fratrem peteret æmulatio,
 Et freta studiis semper ambitio malis.
 Sed factiosos terra vasto condidit
 Sinu dehiscens, flammeique gurgitis
 Torrens vorago devoravit impios.

Nec noxiorum monita tot pœnis modum
 Gens prava sceleri fecit. Horebi in jugo,
 Proh facinus ! ante imaginem bovis dei
 Imago sese stravit, et fronde saturi
 Simulacra tauri coluit instar numinis ;
 Partæ salutis nuper ingrata, immemor
 Miraculorum in urbibus Niloticis ;
 Et fluctu eodem sospites se, subrutos
 Hostes superbos vorticosis æstibus.
 Ergo scelestos ira iusta perdere
 Ibat, furenti ni Deo carum caput
 Pro gente Moses obtulisset, et prece

Frenâset

Frenâsset iras. Nec tamen turbæ furor
Illic quievit : expetitur tamdiu
Uber feracis spreuit agri ; nec fidem
Mosi docenti, pollicenti nec Deo
Habuit : tumultu castra complens respuic
Imperia ; donec ille munificus parens,
Delere promptus inter invia montium
Toties rebelles, extulit dextram, et genus
Per nationes impias disperdere
Jam destinârat. Ante sculpta numina
Iterum protervi procidère, et mortuis
Dîs thura, lectasque immolârunt hostias ;
Deum sceleribus provocaverunt novis,
Iramque rursus exasperârunt vindicem ;
Justâ incitatus donec irâ Phineas
Ferro scelestam puniit licentiam,
Et sævientem dexteram compescuit
Domini, sibi que peperit æternum decus,
Quod nulla fileant posterorum secula.

Nec contumaces supplicia tot spiritus
Coërcuerunt, Meribæ ad undas quin Dei
Rursus furorem accenderent : nec publico
Moses furore liber, etiam incredulâ
Oratione vertit iram numinis
In se. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum semen omne gentium
Disperdiderunt funditus, nec jussibus
Rectè monentis paruerunt numinis :
Sed se profanis miscuere gentibus,
Didicere ritus, serviere ludicris
Dîs ; ac, eorum mancipati cultibus,
Tenuere puras à scelere nullo manus

Quippe immolârunt filios ac filias
 Ad dæmonum aras ; et suæ propaginis
 Tinxere sculptos sanguine innocuo deos,
 Terramque sanctam polluerunt cædibus,
 In scelera proni abominandâ, dum suæ
 Manûs adorant opera, patrium Deum
 Justas ad iras provocârunt, ut suam
 Hæreditatem abominatus impiis
 In servitutem manciparet hostibus ;
 Quorum severo penè contriti jugo,
 Posuere sævam spiritûs ferociam.
 Ac liberati sæpe Domino vindice,
 Rursus rebelles spiritus in vindicem
 Sumpsere ; rursus ob scelera pœnas sua
 Dedere : mitis nec Dei bonitas tamen
 In rebus arctis innocentium à prece
 Avertit aurem : fœderis memor sui
 Pœnas remisit lenis et placabilis.
 Quin et superba corda gentis barbaræ,
 Cui serviebant dirutâ jam patriâ,
 Lenivit ; animos omnium ut perstringeret
 Imago fortis flebilis vel hostibus.
 Tu nos tuere, Domine noster et Deus,
 Et è profanis gentibus recollige ;
 Ut te canamus, nomen ut sanctum tuum
 Celebremus unum ; populus omnis ut simul
 Dicat, Deo, quem posteri Abrami colunt,
 Sit laus, honorque in seculorum secula.

Amen, amen.

P S A L M O R U M

LIBER QUINTUS.

P S A L. CVII. CARM. GEN. I.

CANTEMUS Dominumque bonum, facilemque
parentem,
Cujus habet nullas, larga indulgentia metas.
Hunc grato simul ore canant, quos, dira tyrannis
Quum premeret, sævo incolumes ex hoste recepit,
Et juga captivo excussit servilia collo.
Perque feras gentes sparfos, quæ surgit ab undis,
Et quæ diversas abiens se condit in undas
Phœbus, ab arctœ campis glacialibus urfæ
Collegit, tepidoque domum revocavit ab austro.
Per steriles saltus et inhospita saxa vagantes,
Quæ nulla ad cultas ducunt vestigia terras,
Fracti animos mœrore, inopes undæque cibique,
Auxilium miseris imploravere querelis:
Audiit orantes, et opis miseratus egenos,
Omnibus exolvit mœrentia pectora curis,
Monstravitque viam cultas quæ ferret ad urbes.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque pa-
rentem;

Et latè ignotis pendant facta inclyta terris.

Quippe sitim victuque famem compescuit ægram,
Reddidit et membris vires, animoque vigorem.

Quique Dei monitis ingrata mente relictis,
Carceris in tenebris et cæcâ nocte jacebant,

Quum

Quum tremarent gelidæ exanimes formidine mortis,
 Afflictique malis humiles fractique jacerent,
 Auxilium miseris imploravere querelis:
 Audiit orantes, et opis miseratus egenos,
 Omnibus exolvit mœrentia pectora curis:
 Vincula manu validâ rupit, mortisque timorem
 Reppulit, et tetris pavidos eduxit ab umbris.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque parentem;

Et latè ignotis pandant facta inclyta terris:
 Liminaque et portæ qui claustra refregit ahenæ.
 Deliciis animi vires quum stulta libido
 Affligit, corpusque gravi languore solutum
 Stultitiæ pendit pœnas, et morte propinquâ
 Rejiciunt omnem fastidia marcida victum;
 Auxilium miseris qui imploravere querelis,
 Adspicit orantes, et opis miseratus egenos,
 Omnibus exolvit mœrentia pectora curis:
 Ereptisque suo lethi de limine verbo,
 Restituit lætumque novat per membra vigorem.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque parentem;

Et latè ignotis pandant facta inclyta terris:
 Et meritis cumulent memores altaria donis,
 Et gratâ acceptam testentur voce salutem.
 Qui mare fluctifonum sulcat, curvisque carinis
 Admoveret externas vaga per commercia gentes,
 Non ignota illi divina potentia, nec quæ
 Monstrat in immenso miracula sæpè profundo.
 Quum jubet, irrumpunt venti stridente procellâ,
 Et mare nunc spumis canentibus astra laceffit,
 Et nunc tartarei subsidit ad ima barathri:

Pallent

Pallent ora, metus trepidantia pectora pulsat,
Et velut oppressis vino vestigia nutant :
Callida nec cani juvat ars aut cura magistri.
At Dominum ut mœstis imploravere querelis,
Exaudit trepidos, et opis miseratur egenos.
Jam venti ponunt, strataque æqualiter undâ,
Arrident taciti tranquilla silentia ponti.
Jam positrâ læti gaudent formidine nautæ,
Cum laceræ optatum portum tetigere carinæ.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque parentem ;

Et latè ignotis pendant facta inclyta terris.
Hunc populi cœtus laudent, sanctique senatûs
Concilium super astra ferat, qui flumina siccat,
Et riguos passim rivis bullantibus agros,
Fontibus occlusis sitienti damnat arenâ ;
Et sæcunda, sui facta ob scelerata coloni,
Arva jubet falsis subito sterilesce glebis.
At contrâ in sterili campo malè pinguis arenæ
Stare lacus, pinguesque facit stagnare paludes ;
Et fluviis siccos rivisque fugacibus agros
Irrigat, atque inopi transmittit habere colono :
Quique novas sanctis moderetur legibus urbes,
Et scrobibus credat vites, et semina sulcis,
Unde legat dulces maturo in tempore fructus,
Quos pater omnipotens alit, et proventibus auget
Assiduis pecorum fœtus. Ubi nescia rursus
Commoda fortunæ modicè mens ferre secundæ,
Frena dedit vitiis, retrahit sua munera justus
Arbiter : indomitos animos et corda superba
Cladibus affligit : sævis punire tyrannis
Tradit, et ignavo petulans sub principe vulgus
Contemptum

Contemptum, populis prædam jubet esse propinquis.
 Perque inopes victûs terras traducit, ubi antè
 Nulla hominum tritam monstrant vestigia callem.
 Avertit mala pauperibusque, animique modestis,
 Atque hilares multâ fœcundat prole penates.
 Hæc spectant gaudentque boni: malè-conscia mustat
 Turba metu. Ast, animi quibus est solertia, curâ
 Assiduâ volvunt, memorique hæc mente recondunt,
 Luceat ut cunctis Domini clementia terris..

P S A L. CVIII. CARM. GEN. 2.

MENS invicta malis, animi vigor integer, orbis
 Te voce, rector, te celebrabit lyrâ.
 Eia age, depositis mens expergiscere curis,
 Et tu canora barbitos cum nabliis.
 Ociùs auroræ quàm lucifer excitet ignes,
 Aurora cantus quàm volucrum exuscitet,
 Te pater alme canam: populos tua facta per omnes,
 Quâcunque tellus panditur, vates feram.
 Nam tua fiderei bonitas fastigia cœli,
 Fidesque tractus nubium supervolat.
 O Deus augustum nitido caput exere cœlo,
 Ostende terris gloriæ jubar tuæ;
 Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
 Præsens, et opifer invocantes audias.
 Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
 Vocem rependit gaudii prænunciam.
 En tibi frugiferos Sichimæ dispertiar agros:
 Vallem Sucothi metiar decempedâ.
 Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis
 Vel pecore tondet arva, vel vomere fecat?

Oppida

Oppida sub pedibus Syriæ calcabo superbae,
 Moabum, Idumen, et Palaëstinas domos.
 Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces ?
 Muros Idumes divitis quis diruet ?
 Quis ? nisi tu nostræ gentis, Deus unice, tutor ?
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,
 Offensus vitiis pravis ; nec in arma ruentes
 Nostros præibas dux, ut antè, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis :
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, victrici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

P S A L. CIX. CARM. GEN. 2.

NE fileas, ne dissimula, mea gloria, neve
 Sine veritatem supprimi mendacio.
 Me scelerati oris fraus, et crudele venenum,
 Proterva fictis lingua me premit dolis.
 In me odia occultis acuunt sermonibus iras,
 Et immerenti fabricant molestiam.
 Qui mihi debebant fidum solamen amici,
 Probra ingerebant clanculum et convicia.
 Ast ego, secretæ tibi qui penetralia mentis
 Cernis, dolente corde fundebam preces.
 Omnibus officiis culti mihi damna rependunt,
 Remunerantur odio amorem simplicem.
 Tu pater hunc sævo vexandum trade tyranno :
 Vastator illi ad dexteram adstet angelus.
 Judicis adstiterit cum sordidus ante tribunal,
 Damnatu aspris exeat sententiis.
 Quum volet iratos animos inflectere fando,
 Oratione iudices exasperet.

Ante diem fato pereat præreptus acerbo :
Locumque vacuum dominus occupet novus.
Orba fleat soboles, viduâ gemat uxor in aulâ :
Ejecta proles patrio exulet solo :
Instabilis, mendica, vagis erroribus orbem
Lustret ; quietum reperiat nusquam locum.
Conturbetque domum miseram, inscribatque penates,
Scrutatus omnes fœnerator arculas.
Ignotusque hæres longo congesta labore
Rapiat, opemque nemo poscenti ferat :
Nullaque progeniem miseratio sublevet orbam.
Mors falce totam demetat semel domum :
Proxima gentem omnem cum nomine deleat ætas.
Apudque Dominum, patris erratum, ut recens,
Ante oculos interque manus versetur et erret :
Nec vitia matris tollat ulla oblivio.
Utque erat oblitus miserandi, oblivio gentem
Ejus perenni supprimat silentio :
Qui dejectum, inopem, et curis mordacibus ægrum,
Pertrahere mortis nixus est in retia.
Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,
Maledicta in illum et execratio cadent.
Ac veluti studio fugit benedicere pravo,
Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
Et velut obtegitur talari corpus amictu,
Totus miseriis ille fordeat obsitus :
Sic in cuncta illi passim se viscera fundant,
Ut oleum in ossa penetrat, unda in viscera,
Hoc ergo incedat semper vestitus amictu :
Hæc zona lumbos cingat illi et ilia.
Ante Deum tales pendat detractio pœnas,
Et clam salutem quisquis oppugnat meam.

Alme.

Alme pater, pater alme, tuâ me protege dextrâ,
Et invidorum libera calumniis :
Ut nomen latus omne tuum telluris honoret,
Et suavitatem sentiat clementiæ.
Eripe me invidiæ : sum pauper, egenus et expes,
Animumque curæ turbidum urunt anxia.
Non aliter pereo, species quàm futilis umbra,
Pallent tenebris fera quum crepuscula ;
Aut ubi decussis solerti indagine ramis,
Locusta tectis pulsa frondeis cadit.
Genua labant infirma : artus jejunia solvunt :
Exangue fœcis corpus aret ossibus.
Me tumidi probris hostes petiere superbis :
Me conspicati capita quassârunt sua.
Adfer opem, servumque tuum, pater optime, serva
Pro lenitate semper affueta tibi.
Agnoscantque tuam, rerum pater optime, dextram :
Tuâque sâlvum me sciant clementiâ.
Dum maledicta voment hostes, dum probra loquentur,
Bonusque placidusque benedices tu mihi.
Dum confusa illis turpis pudor ora notabit,
Lætitia servi pectus hilarabit tui.
Hos pudor, ut talos à vertice vestis ad imos
Effusa latè corpus omne contegit ;
Hos pudor, et mœrens turbato infamia vultu,
Qui me maligno dente rodunt, obruat.
Ast ego tum Domino grates memor ore sonabo,
Cœtuque laudes in celebri concinam ;
Qui stetit auxilio dexter cum paupere, vitamque
Eripuit ejus hostium ludibrio.

P S A L. CX. CARM. GEN. 3.

SIC allocutus Dominus est Dominum meum,
 Affide dexteram ad meam,
 Dum proterendos, ceu scabellum, sub pedes
 Hostes tibi provolvero.
 Ad orbis oras ultimas fasces tuos
 Alta ab Sione proferam ;
 Ut juris æqui vinculis coërceas
 Fastus rebelles hostium.
 Te pompa lætis quum reducet plausibus
 Ad templa voti compotem,
 Sancto decorus apparatu exercitus
 Lætum celebrabit diem.
 Non roris imber ante lucem argenteis
 Tot vestit arva gemmulis,
 Quàm multa cunctis gentium de finibus
 Ad te propago confluet.
 Juravit et se adstrinxit immutabili
 Dominus sacramento tibi,
 Tete futurum Melchisedecis sibi
 Ritu sacrorum antistitem,
 Sol inquieto lucis orbe dum diem,
 Dum luna noctem illuminet.
 Ad dexteram ille semper adstiter tuam :
 Ferro tyrannos vindice
 Compescet : iram commodans suam tibi,
 Gentes rebelles comprimet ;
 Ducesque regnis imperantes ditibus
 Sternet solo : torrentibus
 E fortuitis, dum fugam premet, sitim
 Victor levabit igneam.

Ergo

Ergo, subactis hostibus, cœlo caput
Tollet decorum gloriâ.

PSAL. CXI. CARM. GEN. 4.

SIVE inter fidos tractem secreta sodales,
Seu sancti stipante catervâ
Me populi loquar, alme parens, te pectore toto
Usque canam : tua munera grato
Ore feram, magna æternæ miracula dextræ :
Magna quidem, sed et inclyta certè,
Et manifesta bonis, studio scrutante fideli.
Quicquid enim gerit, omnia splendor,
Omnia divinâ majestas luce refulgens
Illustrat : dum sidera terras
Ignea lustrabunt, hunc justum semper et æquum
Sera agnoscent secla nepotum.
Nec quæ primævi quondam stupuere parentes.
Attoniti, mirandaque natis,
Invida delebunt oblivia : parcere largus
Nempe parens, facilisque querelis
Flectere cor miseris : spoliis ex hoste superbo
Direptis decoravit amicos.
Nec cum gente sua percussi fœderis illum
Immemorem ulla redarguet ætas.
Ostenditque suas per facta illustria vires,
Quum populatus regna superba,
Dimensusque novis hostilia rura colonis,
Dilectæ dedit oppida genti.
Quicquid agit loquiturque, fides immobilis actus
Æqui et regula dirigit omnes.
Quæ jubet, æqua jubet, nulloque interlita furo,
Aut tacitam celantia fraudem ;

Quæque

Quæque nec æterno volventia secula lapsu
 Interimant, aut tempore carpant.
 Quippe aditans fidei firmæ constantia et æquum
 Perpetuò rata jussâ tuentur.
 Quum premeret Pharii imperium crudele tyranni
 Selecta de gente nepotes;
 Excussitque jugum, et regis fera jussâ superbi
 Exiit: æternâque beatis
 Libertate frui donârat, pignora fera
 Si jurata parentibus olim
 Intemerata piæ servâssent fœdera legis:
 Fœdera nullis irrita seclis.
 Quippe Dei sanctum est et formidabile nomen,
 Ac sanctè sua pacta tuetur:
 Exigit et duras violato fœdere pœnas.
 Hunc colere ex animoque vereri,
 Vivendi rectè fons et sapientia prima est.
 Hanc cunctos qui dirigit actus
 Ad metam, verè sapit: hunc ventura nepotum.
 Semper dicent secla beatum.

P S A L. CXII. CARM. GEN. 3.

BEATUS ille, qui Deum rerum patrem.
 Pietate non fictâ colit;
 Deique gaudet legibus: mores suos
 Formare ad illas nititur.
 Latè per urbes divites potentiam
 Ejus propago proferet:
 Prolem piorum numinis benignitas
 Largâ beabit dexterâ.
 Res affluenter suppetet semper domi
 Illi: nec ætas longior

Oblitterabit

Oblitterabit æquitatis gloriam
Fructumque. Quum premet malos
Fortuna, favo gestiens ludibrio
Mutare summis infima,
Benignitatis tum suæ justis Deus
Lucem in tenebris offeret.
Clemens bonusque in omnibus periculis
Stirpem piorum munit.
Misertus inopis vir bonus, largâ manu
Succurret indigentia:
Sic cuncta justo temperans examine,
Nec verba temerè ut excidant.
Non turbo fortis cuncta quatientis, loco
Movebit illum; nec dies
Suprema famam condet ejus invido
Oblivii silentio.
Non livor illum falsa gaudens spargere
Terrebit, aut calumnia;
Bellive rumor, aut egestas lurida,
Fragorque lethi proximi:
Sed mente firmâ provocat discrimina,
Deoque solo nititur.
Ceum cana rupes murmurantis æquoris
Spernit minaces impetus:
Sic ille certâ interritus fiducia
Sortis procellas sustinet:
Ac sustinebit, dum ruinas hostium
Salvus suorum adspexerit.
Opes volucris instar auræ mobiles
Largitus est egentibus;
Sibi æquitatis gloriam superstitem
Servavit: orbe gloriam

Vivaciorem,

Vivaciorem, nec senectæ dentibus
 Æruginosæ obnoxiam.
 Dum laude clarum, reque lautum splendidâ
 Spectabit impius pium,
 Curæque mentem vellicabunt anxie,
 Succumque carpent corporis;
 Dentem fatigans dente ringetur, lue
 Se macerabit tabidâ.
 Dominus malorum vota ridet irrita,
 Spes ut modestas promovet.

P S A L. CXIII. CARM. GEN. 25.

PSALLITE Dominum pueri, Domini
 Nomen festo tollite cantu.
 Nomen Domini sic celebretur,
 Ut seclorum in secula longi
 Nulla obliviam sentiat ævi.
 Primo à carcere solis eoi
 Ad purpureos usque occasus,
 Omnes Domini nomen adorent,
 Qui gentes super arduus omnes
 Celsas ætheris incolit arces;
 Cujus longè gloriâ mundi
 Trans flammantia mœnia vecta est.
 O pietatis nescia veræ
 Pectora ! ritu sacra nefando
 O qui fingitis, ane deorum
 Quenquam Domino similem nostro
 Nostis ? quem super ardua cœli
 Culmina positum nil latet imæ
 Sub cava clausum viscera terræ;
 Nil humano procul adspectu

Trans

Trans multiplices ætheris orbes.
Inopem terræ qui prostratum
Suscitat, et de pulvere egenum
Tollit, ut alto positus folio
Populi primos carpat honores.
Qui maternos sterili fructus
Exoratus donat, et orbos
Lætâ renovat prole penates.

PSAL. CXIV. CARM. GEN. 22.

QUUM domus Isacidûm patrias remearet ad oras,
Barbaraque invisæ linqueret arva Phari :
Ipse Deus Judam cœlesti numine tutum
Fecit : erat populi signifer ipse sui.
Vidit et attonitas trepidum mare diffudit undas :
Jordanis refugas in caput egit aquas.
Dura per intonsos salierunt culmina montes,
Ut saturas gessit dux gregis inter oves :
Celsaque frondentes movêre cacumina colles,
Agnus ut in pratis luxuriare solet.
Quid mare vidisti solito cur cesseris alveo ?
Cur fugis in fontes fluminis unda tuos ?
Cur ita concusso saliistis vertice montes,
Ut satur exultat dux gregis inter oves ?
Cur ita frondenti saliistis vertice colles,
Agnus ut in pratis luxuriare solet ?
Nempe Dei trepidum præsentia terruit orbem,
Cui cadit in Solymos victima multa focus :
Qui lapidum venas laticum laxavit in usum,
Cui fluxit largo flumine dura silex.

P S A L. CXV. CARM. GEN. 3.

TE, magne rector orbis, haud victoriam
Ex hoste sævo poscimus,

Nos ut per omnes fama gentes differat,

Nec apparatu ut splendido

Per ora vulgi nos triumphus aureo

Curru superbos transferat ;

Sed impiarum ut secla gentium sciant

Te largum opis cultoribus

Tuis, fideque semper immutabili

Promissa promptum solvere :

Ne fortè rebus insolentes prosperis,

Ubi nunc Deus vester ? rogent.

Deus astra noster incolens, mortalium

Nutu suo res temperat.

At impiarum finxit error gentium

Manu deos inutiles :

Aurum caminis excoquens, aut malleis

Mafsâ è sequaci bracteas

Ducens, figurâ multiformi ludicra

Affixit aris numina.

Inane vocis os habent : oculos habent,

Orbes inanes luminis.

Naribus odores nec trahunt, nec auribus

Surdis sonores hauriunt :

Palpare manibus non queunt, torpentibus

Nec ingredi vestigiis.

Nec vox anhelis edita è pulmonibus,

Cavo recurrit gutture.

Quicumque tales fingit aut colit deos,

Dîs ipse similis sit suis.

At

At tu Jacobi gens, loca fiduciam
Omnem salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
Et vos Aronis posteri, spem ponite
Omnem salutis in Deo,
Qui vos potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
Quicumque cultor es Dei, fiduciam
Loca salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
Qui nos favore semper amplexus memor
Fovit foveoque sedulò :
Cunctos Jacobi qui fovebit posteros,
Aronis et sacrum genus.
Qui se colentes, sive juvenes, seu senes,
Fovebit et custodiet.
Qui nosque donis semper augebit novis,
Et liberorum liberos.
Nam nos profanis segregavit gentibus,
Cœli folique conditor :
Cœlum sibi ipse regiam fecit, solum
Sedem dedit mortalibus :
Remunerantes muneribus illum ut suis
Rerum parentem agnoscerent.
Neque ora laudes in tuas solvent, pater,
Quos mors tegit silentio.
Nos te parentem agnoscimus, qui spiritu
Vitalis auræ vescimur.
Te prosequemur laudibus, dum lucido
Sol axe terras ambiat.

P S A L. CXVI. CARM. GEN. 26.

TO TO pectore diligam
Unicè et Dominum colam,

Qui lenis mihi supplici
Non duram appulit aurem.

Aurem qui mihi supplici
Non duram dedit ; hunc ego,
Donec pectora spiritus

Pulset, semper amabo.

Jam mors ante oculos erat,
Jam stabam super aggerem
Busti, jam dolor anxius

Omni ex parte premebat :

Expes tum prece supplice
Oravi Dominum : Pater,
Quæso, inquam, miserabili

Saltem consule vitæ.

O justum Dominum et bonum,
Et primum veniæ ! auxili
Is me et consilii indigum

Sævo texit ab hoste.

Ergo, mens tibi reddita,
Mœrorem cohibe ; et Deus
Quæ largâ tribuit manu,

Donis læta fruire.

Vitam è faucibus eruit
Mortis, et lacrymas genis
Abstersit, stabili et pede

Firmavit tibi gressum.

Tutus præsidio Dei
Degam ; et polliciti fide

Fretus

Fretus non dubiâ, canam

Grato pectore laudes.

Lassus, rebus et asperis

Afflictus, trepidâ fugâ

Vitæ prospiciens meæ,

Sic mecum ipse loquebar;

Nulli certa homini fides;

At rerum arbiter optimus,

Unus polliciti tenax,

Unus fallere nescit.

Tot liber toties malis,

Tot auctus toties bonis,

Quo tandem officio tibi

Coner solvere grates?

Te festâ dape, te prece,

Te libamine prosequar,

Te vitæ columen meæ

Gratâ voce fatebor :

Te vitæ columen meæ

In cœtu populi tui

Gratâ prosequar hostiâ,

Damnatus tibi voti.

Electos, genitor, tuo

Custos præsidio tegis,

Nec per vim pereuntium

Manes linquis inultos.

Tu servum Dominus tuum,

Ancillæ sobolem tuæ

Me, minacibus hostium

Vinclis eripuisti.

Te, rerum pater optime,

Semper laudibus efferam :

Nomen

Nomen in dubiis tuum
 Usurpabo periclis.

Te voti reus, erutus
 Morte, prosequar hostiâ,
 Sacri limen ad atrii,
 Sacræ redditus urbi.

P S A L. CXVII. CARM. GEN. IO.

OMNES ubique gentium
 Quos solis ambit orbita,

Rerum parentis optimi
 Laudes libenter pangite.

Agnoscite indulgentiam
 Benignius nos in dies
 Foventis, et constantiam
 Promissâ certam reddere.

P S A L. CXVIII. CARM. GEN. 2.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Largâ benignum semper indulgentiâ.

Eia Dei, soboles Jacobi, dicite laudes,
 Largâ benigni semper indulgentiâ.

Eia Deum canat Aronis numerosa propago,
 Largâ benignum semper indulgentiâ.

Eia Dei purâ cultor pietate, fatere
 Largâ benignum semper indulgentiâ.

Audiit orantem Dominus me rebus in arctis;
 Ac liberavit illicò ex angustiis.

Ille mihi assistat solus : non arma, nec ulla
 Humana mî vis adferet formidinem.

Ille

Ille mihi auxilio sit solus : lumina damnis
Explebo, nec me decipit spes, hostium.
Tutius à rerum Domino est sperare salutem,
Confidere armis quàm virorum fortium :
Tutius à rerum Domino est sperare salutem,
Confidere opibus quàm potentûm principum.
In me conjurent populi omni ex parte propinqui ;
Dei faventis conteram cunctos ope :
Circudent omnique premant ex parte licebit,
Dei faventis conteram cunctos ope :
Circudent omnique premant ex parte licebit,
Quàm nube densâ vere se fundunt apes ;
Non secus ac siccis ignis violentia spinas,
Dei faventis conteram cunctos ope.
Improbe, quid frustra labefactum evertere tentas ?
Dei potentis sustinet me dextera.
Ille meæ vires ; illum mea carmina pangent
Unum : salutis unus auctor est meæ.
Cunctaque justorum pariter tentoria plaudent :
Meæ salutis pariter auctorem Deum
Laudabunt : cantuque ferent ad sidera dextram
Belli potentem, divitem victoriæ.
Dextram armis, dextram præstantem robore, dextram
Belli potentem, divitem victoriæ :
Sæva quid insultas mihi mors ? tua tela reconde :
Frustra minaci territas me spiculo.
Vivo equidem, vivusque feram super æthera cantu
Raram benigni numinis clementiam.
Jure parens bonus ærumnâ me afflixit acerbâ ;
At imminentem reppulit mortem tamen.
Pandite pontifices sacri mihi limina templi,
Salute partâ ut laude prosequar Deum.

Hæc

Hæc est illa Deo gratissima janua, justis
 Votis aperta dehinc futura janua.
 Te meritò, pater alme, canam: tu rebus in arctis
 Aurem applicâsti supplici placabilem:
 Sospes, et infesto, duce te, sum tutus ab hoste:
 Et molientùm tecta quem rejecerat
 Artificum improbitas lapidem, fastigia summi
 Latè refulgens jam coronat anguli.
 Scilicet arcano factum est hoc numine, nostra
 Attonita factum quod stupefcunt lumina.
 O lux, festa, ô lux jucunda ad gaudia nata,
 Cœlestis in nos lux favoris conscia!
 Usque fave, custosque tui, pater optime, regis
 Sis, et secundos cœpta duc ad exitus.
 O felix, iterum ô felix, quem rector olympi
 Populo salutis misit auctorem suo!
 Nos, quibus est sacri custodia credita templi,
 Vobis precamur cuncta vertant prosperè.
 Unus enim Dominus rerum moderatur habenas,
 Qui gratiæ in nos lumen effundit suæ.
 Lætitiâ celebrate diem, fœtusque bidentis
 Tenellus aræ vinctus altet cornibus.
 Te Dominum, te mente colam, te voce fatebor;
 Tuumque semper laude nomen prosequar.
 Eia Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Largâ benignum semper indulgentiâ.

P S A L. CXIX. CARM. GEN. 24.

A L E P H.

O BEATOS, qui sequuntur orbitam legis Dei:
 O beatos qui monenti sponte parent numini,

Labe

Labe puri nec relinquunt lege jussum tramitem,
 Quem severitate durâ nos tenere præcipis.
 O gradum regas labantem sic, monenti ut paream,
 A tuis attenta jussis nusquam ut errent lumina :
 Tum ducem canam æquitatis candido te pectore.
 Obsequar tibi : obsequentem tu tibi ne desere.

BETH.

Quid juventam, ne labascas, servat æquè ac lex tua ?
 Hinc ne aberrem, modò laboro : tu laborantem rege.
 Ne vacillet pes, meo tua verba condo pectore.
 Rector orbis, æquitatis regulam tuæ doce
 Me, tui oris verba semper ore mediter ut meo :
 Illa longè cariora semper auro ut æstimem :
 Illa cogitem, illa secter, illa mirer unicè :
 Illa nulla è corde nostro deleant oblivia.

GIMEL.

Da tuæ legi obsequenti vivere : ut propiùs tui
 Conspicer pacti æquitatem, pande mentis lumina.
 Inquilinum jussu legis ne tuæ celaveris.
 Fœderum leges tuorum ægra mens desiderat.
 O, tuæ legis superbum qui premis fastidium,
 Me tuæ legis sequacem vindica : cui divites
 Arroganter obloquuntur, jussu quòd servem tua,
 E tuo sermone vitæ quòd capeffam formulam.

DALETH.

Æger animus languet : ægrum recrea verbo tuo.
 Cordis arcanas latebras prodidi tibi : rudem
 Tu doce, præferque lucem, scita mediter ut tua :
 Et cor anxium tui verbi erigas solatio,
 Absque fūco fac tuarum scita legum ut diligam.
 Recta sector, instituta specto semper ad tua.
 Lex tua animo sculpta inhæret : spem meam ne desere.
 Pande iter tuæ æquitatis : te comes lætus sequar.

H E.

Legum iter monstra tuarum : fœdus erudi tuum,
 Fœdus ut legemque totis imbibam præcordiis.
 Cuncta ut instituta rectâ secter usque semitâ,
 Sordidis averte curis jussâ pectus ad tua :
 Flecte lumina, impias ne vanitates hauriant.
 Languidum excita : fac ut te timeat animus ac amet.
 Libera probro à pudendo me benignus arbiter :
 Tua statuta diligentem servet æquitas tua.

V A U.

Me bonus respice opiferque, fœderis memor tui,
 Ora claudam ut exprobranti spem tuæ fiduciæ.
 Spes salutis, veritatem ab ore ne tuam eripe.
 Semper ut tuis statutis audiens, tuto gradu
 Ambulem, tua jussâ quæro sola. Coram regibus
 Differam, nec me pudebit, de tuis sermonibus.
 Hos amavi, et hos amabo, et obsequens his, brachia
 Tollam : ut usque et usque volvam hos ore, mente
 cogitem.

Z A I N.

Sis memor pacti, columna quæ meæ fiduciæ est :
 Quod levat mœrentem, et ægrum è fauce mortis eripit.
 Rideant licet superbi, te sequar ; legem tuam
 Usque repetam : in rebus arctis hoc erit solatium.
 Impios quum legis hostes cerno, totus horreo.
 Carmen hæc erit mihi, orbem donec hospes hunc colam.
 Hanc ut observem tenebræ me silentes admonent :
 Illa mentem cura semper unicè exercet meam.

H E T H.

Obsequi tibi, mihi una est spes, opes, hæreditas.
 Ut bonus promissa præstes, unicè unum id ambio.

Actiones

Actiones vitæ ut omnes ad tuam componerem
 Legem; ad hanc custodiendam, quâ licet, me conféro.
 Impeditus impiorum vinculis hanc cogito.
 Hujus ergo nocte surgens prosequar te laudibus.
 Qui verentur hanc, amicis utor: hanc, parens bone,
 Qui tuâ benignitate cuncta replet, edoce.

T E T H.

Domine ades, pollicita seruo fac benignè appareant.
 In tua lege acquiescam: me doce legem tuam.
 Vix malo coacta leges mens sequi didicit tuas.
 Scita, fons benignitatis, tua benignè me doce.
 Me superbi criminantur: corde toto ego te sequar.
 Jussa me juvant tua; illis mens hebescit prosperis.
 Erudisti me malis, ut legi adhæream tuæ,
 Hæream ut legi, auri acervis gratiori ingentibus.

J O D.

Da manu tuâ creato nôsse vim legis tuæ.
 Me pii læti obsequentem legibus spectant tuis.
 Justa lex tua est: premis me jure justus arbiter.
 At libenter audientem jussâ me tua recrea.
 Tibi libenter obsequentem præveni clementiâ.
 Servuhum tuum prementem comprime arrogantiam.
 Me tuæ legi obsequentes obsequentem diligant:
 Nec ferat tibi obsecundans pura mens infamiam.

C A P H.

Deficit mens spe salutis, spes nec illam deficit.
 Lassâ languent lumina: utris corpus instar aridi
 Tabuit: solare promissi in malis memorem tui.
 Quis ferendi finis? hostem quando punies meum?
 Mihi tuæ legis superbus hostis effodit scrobem.
 Æqua lex, promissa certa sunt tua: hostes confice

Qui premunt me, quòd te in uno colloce[m] fiduciam.
Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

L A M E D.

Certa eunt promissa, certa stat tuis verbis fides,
Dum polo stellæ micabunt, herba terras vestiet;
Sempiterno quæ recursu legibus parent tuis.
Obruiſſent me dolores, ni affuiſſet lex tua,
Lex salubris : nulla nobis tollet hanc oblivio.
Sum tuus, tua instituta diligentes diligo.
Impii mortem parabant scita meditant[ur] tua.
Ceteris est finis : illa sola semper permanent.

M E M.

O tuam quàm legem amavi ! semper illam cogito.
Hostibus prudentiorem me meis hæc reddidit.
Factus huic fui obsequendo doctior doctoribus.
Huic quòd audiam, senectâ astutior sum callidâ :
Huic ut obsequar, malorum flecto gressum à semitis.
Te docente non recedo paululum à verbis tuis,
Faucibus meis suavi melle suavioribus.
Eruditus his, recedo à semita mendacii.

N U N.

Sancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.
Obstinavi animum tuis ut obsequar sermonibus.
Obrutum malis, tuorum fœderum memor, leva.
Edoce me iussa, et oris hanc bonus cape victimam ;
Jussa non rejecta, quamvis undique instarent mala :
Hæc nec abjeci impiorum penè clausus retibus.
Hæc voluptas, hoc mihi unum gaudium, hæc hæreditas.
Hic scopus mihi manebit, vivus aurâ dum fruar.

S A M E C H.

Diligo legem tuam, sicut malos abominor.
Unica es spes, una verbis in tuis fiducia:

Ut

Ut Dei mandata servem, hinc impii faceffite.
 Me tuo fermone fulci, ne fequar fpes irritas.
 Te regente falvus ufque juffa diligam tua.
 Perfugas calcas tuos, qui vana fruftra cogitant.
 Legem amo tuam, quòd omnes impios extermines.
 Corpus horret, quum feverum cogito te judicem.

A I N.

Æqua ne me diligentem defere opprimentibus :
 Jufta fac amem fuperbo tutus à ludibrio.
 Dum falutem fpero, foita fpecto dum tua, lumina
 Laffa languent : tu benignus edoce fervum tua
 Placita : legum fac tuarum intelligat myfteria.
 Tempus inftat puniendi legis adverfarios.
 At tuum fœdus mihi auro eft carius cariffimo :
 Hoc amo, huc errore miffò dirigo vitæ ordinem.

P E.

Mira rituum tuorum mens colit myfteria.
 Verba pectori imperito luminis funt janua.
 Faucibus tua verba apertis ducò, vitæ ut fpiritum.
 Cen foles te diligentes, intuere me bonus.
 Dirige ad tua verba greflus : tum fcelus non opprimit
 Me. Tuæ legi, impiorum liber à calumnia,
 Obfequar : bonus intuere me, tuam ut legem fequar.
 Si quis hanc fpernit, fluunt mihi more rivi lacrymæ.

Z A D E.

Juftus es creator orbis : jufta juffa funt tua.
 Plena lex eft æquitatis : certa verbis veritas.
 Rumpor irâ, quum fceleftis impiè contemnitur.
 Sermo purus inftar ignis : fervus hunc amat tuus.
 Impii fpernant licebit me, tuam legem fequar.
 Juffa ftant tua fempiterna mota nullo turbine.

Turbidis

Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam : vitam mihi donaveris.

C O P H.

Corde toto audi vocantem, legi ut obsequar tuæ.
Invoco, adjuva invocantem, fœdus ut colam tuum :
Invoco te manè, verbis in tuis fiduciâ est.
Nocte vigiles antevertò, verba mediter ut tua.
Me benignè audi, ut soles, et fauce mortis eripe.
Impii me persequuntur, legis expertes tuæ.
Tu propinqua, Domine, jussâ ejus omnia justa sunt.
Jussâ firma fine nullo, firma nullo exordio.

R E S.

Adspice afflictum : leva me, fœderis memorem tui :
Fœderis memor meam vitam patronus affere.
Impii malè interibunt, jussâ qui tua negligunt.
O bonus sine fine, roborâ, ut soles, vitam meam.
Me prementum multitudo à lege non flectit tuâ.
Mœret animus intuendo pacta qui spernunt tua.
Tu bonus tua jussâ amantem me vicissim recrea.
Cuncta promissâ tua nullum fixa nôrunt terminum.

S I N.

Me premit tyrannis : at cor verba meditatur tua,
Verba gratiora gazis aureis animo meo.
Diligo legem tuam, ceu vanitatem abominor.
Septies tuam æquitatem me canentem lux videt.
Legem amantibus tuam pax multa, nulla offensio.
Spectat à te mens salutem, nixa promissis tuis.
Mens amat promissiones unicè et servat tuas.
Servo tua pacta, ut vicissim tu vitam observas meam.

T H A U.

Invocanti da tuarum scire legum abscondita :
Invocantem libera me, fœderis memor tui.

Te docente prædicabit os tuas laudes : tua
Jussa lingua nunciabit, jussa longè æquissima.
Dexterâ tuâ obsequentem jussibus juva tuis.
Abs te opem spero : tuarum scita legum diligo.
Sospita me, ut prædicem te : lex juvabit me tua.
Me, vagam ut pecudem, require fœderis memorem tui.

PSAL. CXX. CARM. GEN. 3.

HINC me obsidebant bella, et hinc calumniæ
Livor faces admoverat :
Ad te refugî destitutus omnibus,
Rerum creator optime.
Te voce supplex invocavi, tu meas
Non lentus audisti preces.
A fraudulentæ toxico linguæ Deus
Me protege et mendaciis.
O lingua fraudis machinatrix impiæ,
Quâ spe meum oppugnas caput ?
Scythæ ferocis lingua pestilentior
Tinctis veneno spiculis :
Ignis voracis lingua flammis acrior,
Quum silva flagrat arida.
Heu vita tristis, vita dura et anxia,
Per invios erratica
Montes, latrones inter, atque inhospita
Gentis feræ mapalia :
Mens ægra vitæ carpitur fallidio,
Hostes quietis accolens ;
Hostes quietis, blanda quos oratio
Ferociores efficit :
Quos innocentis mentio concordia
Ad bella sæva exasperat.

P S A L. CXXI. CARM. GEN. 17.

DUM ferox armis inimicus instat,
 Ad montes vaga lumina
 Proximos circumfero, si quid illinc
 Fortè appareat auxili.
 At mihi cœli Dominus solique
 Certam solus opem feret.
 Ille (quid vano trepidans tumultu
 Cor pulsas mihi pectora ?)
 Ille sanctorum, mihi crede, custos
 Noctes excubat et dies :
 Victa nec blandi illecebris soporis
 Unquam lumina dimovet :
 Leniter passis tibi semper alis
 Umbrae more supervolat ;
 Ne cutem solis violentioris
 Urant spicula de die,
 Nocte ne lunæ nebulosioris
 Artus degravet halitus.
 Seu domi clausus lateas, latentem
 Clausis servat in ædibus :
 Seu foris pacis obeas amicæ,
 Seu belli fera munera,
 Sospitem è cunctis Dominus periclis
 Semper te bonus eruet.

P S A L. CXXII. CARM. GEN. 26.

O Lux candida, lux mihi
 Læti conscia nuncii :

PSALMUS CXXII.

Jam pleno stata tempora

Reddit circulus anno :

Jam festi revocant dies

Augustam Domini ad domum :

Jam sacri pedibus premam

Lætus limina templi.

Jam visam Solymæ edita

Cælo culmina, et ædium

Moles nobilium, et suo

Augustam populo urbem :

Urbem, quam procul ultimis

Terræ finibus exciti

Petunt Ifacidæ, ut Deum

Placent more parentum :

Jussam cœlitus oppidis

Urbem jus dare ceteris ;

Et sedem fore Davidis

Cuncta in secula proli.

Mater nobilis urbium,

Semper te bona pax amet :

Et te semper amantibus

Cedant omnia rectè.

Semper pax tua mœnia

Colat ; semper in ædibus

Tuis copia dexterâ

Largâ munera fundat.

Dulcis Ifacidûm domus,

Te pax incola fospitet :

Sedes numinis, omnia

Succedant tibi faustè.

P S A L. CXXIII. CARM. GEN. 6.

AD te levavi, rex, pater, et Deus;
 Ad te levavi lumina, qui procul
 Contagio humano remotus,
 Templa habitas radiata cœli.
 Ut servus observat Domini manus,
 Gestus et omnes lumine mobili;
 Arguta ceu nutus acutis
 Serva oculis dominæ tuetur :
 Te nostra spectant, te, Domine et Deus,
 Intenta mentis lumina, dum graves
 Iras remittas, servulisque
 Des veniam bonus atque pacem.
 Jam lenis in nos respice : servulis
 Jam parce tandem, parce fidelibus,
 Quos hostis insultans superbo
 Ludificatque premitque vultu.
 Contemptus hosti ac opprobrium fumus,
 Vitæque tædet : ferre animus nequit
 Supercilî fastum superbi,
 Ludibriumque opibus tumentum.

P S A L. CXXIV. CARM. GEN. 24.

NI faventis affuisset numinis præsentia,
 Dicat Ifaci propago, numinis præsentia
 Ni faventis affuisset, quum veniret perditum
 Nos superba multitudo, freta stultis viribus,
 Fortè vivos devorassent, debilesque et pauculos :
 Ira fervidi furoris, avida nostri sanguinis,
 Obruisset

Obruiſſet inſtar undæ nos procellâ cladium :
 More torrentis nivali ab imbre turgidi, impetus.
 Nos repente ſuſtuliffet : uſque ad animam gurgites,
 Uſque ad animam tranſiiffent gurgites impervii.
 Sempiterno laus Deo ſit, qui ſuos non tradidit
 Dentibus prædam cruentis perfidarum gentium.
 Caſſibus fractis dolofis ſoſpites evaſimus :
 Capta veluti jam volucris rete fugit aucupis.
 In Deo noſtræ ſalutis ſpes repoſta eſt unico,
 Qui ſolum cælumque fecit vi potentis dexteræ.

P S A L. CXXV. CARM. GEN. 6.

SIONIS arcem non aquilo impotens
 Saxo ſedentem perpetuo quatit,
 Nigrantibus non auſter alis
 Imbriferas glomerans procellas.
 Quicumque verè ſpem locat in Deo,
 Non hoſtis hunc vis, non quatiet dolus :
 Si fractus illabatur orbis,
 Incolumis fugiet ruinam.
 Ut civitatem mœnia montium
 Sanctam tuentur, ſic Dominus ſuos
 Vi cingit arcanâ, nec unquam
 Præſidii viduos relinquet.
 Nec impiorum perpetuo jugo,
 Sinet piorum prægeniem premi,
 Ne turpibus contaminetur
 Flagitiis labefacta mentem.
 Ut affluenter fac bona ſint bonis,
 Ut continenter fac malè ſit malis,
 De calle quos recti illecebris
 Impietas malè ſana flexit.

Fac, sancte rerum conditor, ut domum

Beata semper pax colat Ifaci :

Tranquillitas secura pulchræ

Exhilaret Solymæ colonos.

P S A L. CXXVI. CARM. GEN. 2.

QUUM pater omnipotens captam remeare Sionem,
 Dulcemque jussit patriam revisere ;
 Attoniti stupuere animi, necopinaque secum
 Metum librantes inter et spem gaudia.
 Vixque sibi credunt : veluti qui noctis opacæ
 Sopore pulso manè versat somnia.
 Pro lacrymis redeunt risus : sua gaudia quisque
 Sermone celebrat, patrium laudans Deum.
 Nec minùs attonito stetit ad miracula vultu
 Sic barbarorum turba secum mustitans,
 En pater ille deûm quot signa ostendit amoris !
 Hujus saluti gentis usque ut prospicit !
 Nec falsò : nam signa Deus monstravit amoris
 Præclara, nostræ dum saluti prospicit.
 Ergo alacres læto testamur gaudia plausu.
 At tu benigne fac parens ut ceteri
 Jam redeant, plenisque viis sic agmen inundet,
 Ut, æstuosi quum fiat austri spiritus,
 Indignata suis cohiberi flumina ripis,
 Vagâ per agros murmurant licentiâ.
 Qui malè fœcundæ commisit semina terræ,
 Et corde tristis multa volvit anxio,
 Si venit uberior seges imbribus aucta benignis,
 Exultat hilari cor metentis gaudio.
 Nos quoque longa fugæ post tædia, postque labores,
 Læti arva dulcis patriæ revisimus.

Te

Te patrium canimusque Deum, semperque canemus :
Agimusque memores atque agemus gratias.

P S A L. CXXVII. CARM. GEN. 3.

NI cœpta Dominus juverit, frustra struis
Moles superbas ædium.

Ni Dominus urbem fervet, incassum excubat
Muris vigil custodia.

Frustra antevertis manè solem, et vespere
Sero domum reverteris :

Victum labore vix parabis anxio,
Ni Dominus admôrit manum.

At ille amicis interim suis dabit
Purum soporem somniis :

Domumque dulci prole factam liberum
Præbebit. Hæc hæreditas,

Hæc illa merces, quâ beat caros sibi
Rerum ille Dominus omnium.

Non sic timori est dexteram telis gravis
Bellator hostis hostibus,

Ut quem parentem masculæ propaginis
Favor beavit numinis.

O ter beatum et amplius, qui talibus
Pharetram sagittis impleat !

Non ad tribunal erubescet jurgia
Procacis adversarii.

P S A L. CXXVIII. CARM. GEN. 26.

FELIX ô ter et amplius,
Quem timor Domini tenet,

Quem

Quem non illius à via
Flectit devius error.

Felix, et tibi prosperè

Cedent omnia : nam tuo

Carpes dulcia fercula

Comparata labore.

Instar palmitis uberi

Proventu gravidæ, et comâ

Cingentis viridi domum,

Te conjux hilarabit.

Ceu plantaria fertili

Pubescunt oleæ solo,

Jucundo tibi liberi

Cingent agmine mensam.

Quem timor Domini tenet,

Inter talia commoda

Vitæ tempora transiget.

At te ex arce Sionis

Ditabit Domini manus

Larga : et conspicias bonis

Florentem Solymam, tibi

Donec vita manebit.

Prolis adspicies tuæ

Longâ stirpe propaginem ;

Festâ semper et Isaci

Latos pace nepotes.

P S A L. CXXIX. CARM. GEN. 24.

JURÉ dicat grex bonorum, Mille me molestiis
Factio preffit malorum : prima ab usque origine
Factio preffit malorum mille me molestiis :
Nec tamen subvertere unquam quivit ullis machinis.

Terga

Terga sævis exaravit verberum vibicibus :
 Terga longis secta fulcis, hostis ad fastidium :
 Sed parens rerum benignus vincla rupit impia,
 Meque nervo liberavit servitutis asperæ.
 Qui Sionis non amico spectat arces lumine,
 Vota semper vana volvat, spes inanes nutriat :
 Marceat, ceu sole marcet herba languens torrido,
 Herba summis nata tectis, quæ repentè corrui
 Ante falcis plagam acutæ, sicca marcidis comis :
 Unde nec sinum replevit qui maniplos colligit,
 Nec manum messor perustus, prata tondens florea ;
 Nec viator ominatus prospera est metentibus,
 Sic precatus, Arva læta, et arva lauta, et rōscida,
 Hunc in annum, et usque in annos hunc sequentes,
 numinis
 Vos favor semper benigni fervet, ornet, augeat.

PSAL. CXXX. CARM. GEN. 8.

CURARUM rapidis fluctibus obrutus,
 Arcanis animi de penetralibus,
 Audi verba precantis,
 Clamavi, pater optime :
 Audi verba, pater, quæ tibi supplices
 Multo cum gemitu fundimus : applica
 Intentam bonus aurem
 Tristes ad querimonias.
 Si vindex tetricus facta nefariè
 Pœnis cuncta velis plectere, quis sibi
 Tam confidit, acerbum
 Ut non horreat exitum ?
 At tu non furiis tristis es asperis,
 Sed largus veniæ, et munificus parens :

Ut te jure colamus,
 Legum et jussa salubria.
 Nam spes polliciti me recreat tui,
 Promissique fides fallere nescii,
 Et fiducia certa
 Mentem sustinet anxiam.
 Non sic præcipiti nocte vigil diem
 Observat roseum, non roseum vigil
 Phœbi sic avet ortum,
 Ut flagrat mea mens Deum.
 Securi in Domino figite spem pii,
 Non duro veniam supplicibus dare;
 Et prompto dare pressis
 Duro servitio manum.
 Electi generis progeniem gravi
 Pressam servitio ex hostibus asseret:
 Et de morte redemptam
 Noxis eximet omnibus.

P S A L. CXXXI. CARM. GEN. 27.

SI spiritu impotenti,
 Si lumine insolenti
 Elatus ambulavi;
 Si virium mearum
 Fiduciâ superbus
 Despexerim minores:
 Si mentis arrogantis
 Sublimè vectus âlis,
 Majora, quàm liceret
 Sperare, cogitavi:
 Ni vota temperavi
 Modestiâ salubri:

Nil

Nil deprecor rogove,
 Nullam recuso pœnam.
 Qualis puer tenellus
 Vix lacte pulsus, unam
 Suspirat in parentem,
 Hanc spectat, hac ab una
 Dependet, ambit unam :
 Æterne rector orbis,
 Te mens mea intuetur
 Unum, uni adhæret, unum
 Te vindicem salutis
 Agnoscit. O piorum
 Propago sancta patrum,
 Unum Deum parentum :
 Spectate, spes in uno
 Locate, cuncta ab uno
 Sperate : spem nec unquam
 Fovebitis caducam.

P S A L. CXXXII. CARM. GEN. I.

DAVIDIS esto memor, genitor, memor esto laborum

Quos tulit, in rebus tua iussa secutus egenis.
 Ille tibi, Hebrææ gentis Deus unice, votis
 Obstrinxit caput, et promissis ora recludit :
 Non ædes prius ingrediar, mollive reponam
 Membra toro, aut oculis dulcem indulgebo soporem,
 Quàm fanum inveniam, et sacri fundamina templi
 Designem, sanctisque locum dimetiar aris.
 Fama licet patriæ multum promitteret oræ,
 Inter saxa tamen silvestribus obsita dumis

G g

Monstravit

Monstravit Deus ipse locum. Deus ipse perenne
 Hic templum, templique sacris sedem innuit aris.
 Ergo alacres gratam Domino properemus ad ædem:
 Scamna pedum pronis veneremur vultibus: et tu
 Sancte parens, bonus ac placidus cape vota, tuamque
 Lætus adi sedem: neu dedignare penates
 Qui memorem æterni servabunt fœderis arcam.
 Templâ sacerdotes casti tueantur, et omnes
 Qui tua ritè piis venerantur numina sacris,
 Lætitiâ exultent. Si David pectore puro
 Te coluit, ne Davidicæ nunc respue prolis
 Dona, tui populi cui frena tenenda dedisti.
 Davidi enim quondam (neque jam sententia vertet
 Ulla tuam mentem) jurâsti: E stirpe propago
 Nata tuâ solium et sceptrum retinebit avitum.
 Quòd si posteritas servet mea fœdera, pactis
 Si steterit, leges si non temerârît avitas,
 Nulla dies folio, vis nulla extrudet avito,
 Et natos natorum, et qui nascentur ab illis.
 Ipse mihi sedem elegi sine fine Sionem,
 Quam colerem: hîc mihi certa quies, hîc certa vo-
 luptas:

Hæc mihi grata domus: cœli indulgentia fruges
 Faxo alat, et duros largè saturabo colonos.
 Templâ tuebuntur casti justique ministri,
 Lætitiâque piis perfundam pectora certâ:
 Davidicoque novum producam è semine germen,
 Quod latè in populos fundet sua brachia: stirpi
 Prospiciam feræ solium qui illustret avitum,
 Claraque per cunctas diffundat lumina terras.
 At pudor, et turpes maculas infamia spargens,
 Hostibus inficiet vultus. Jessæa propago

Florebit,

Florebit, cingetque sacrum diademate crinem,
Transmittetque suam longæva in secula famam.

PSAL. CXXXIII. CARM. GEN. 3.

NIL caritate mutuâ fratrum, nihil
Jucundius concordîâ ;
Non aura suavis balsami, quum funditur
Aronis in sacrum caput,
Et imbre læto proluens barbam et sinus.
Limbus pererrat aureum :
Non ros, tenella gemmulis argenteis.
Pingens Sionis gramina,
Aut verba dulci inebrians uligine
Hermonis intonsi juga.
Fraterna quam pax incolit, domum juvat
Dominus benignâ dexterâ :
Et opibus auget, filiorum et filios
Multis propagat seculis.

PSAL. CXXXIV. CARM. GEN. 3.

DOMINI ministri, nocte qui custodiæ
Sancti excubatis atrii,
Laudate Dominum, laudibus donec sacro
Nox annuit silentio.
Interque laudes mentibus puris manus
Cœlo supinas tollite.
Et vos beabit Dominus invicem omnibus
Cœli solique commodis :
Dominus Sionem qui tuetur, unicus
Cœli solique conditor.

P S A L M CXXXV. CARM. GEN. I.

VOS quibus est sacri custodia credita templi,
 Eia Deum laudate : Deum celebrate ministri,
 Qui sacra assiduâ vigilatis ad atria curâ.
 Eia Deum laudate bonum, nomenque beatum
 Tollite perpetuò vestro super æthera cantu.
 Quippe Jacobum ultrò legit, lectumque dicavit
 Hunc sibi, ceu privam patrimonî in secula fortem.

Nota quidem Domini est immensa potentia, notum
 Numen ; quippe deos sub se premit altior omnes,
 Quos alii stolidâ placant ceu numina curâ.
 Versat enim nutu cœlo, terrâque, marique,
 Aut si quod cæcis clausum est penetrabile tenebris
 Naturæ, quodcunque libet : de viscere terræ
 Evocat, et liquido suspendit in aëre nubes :
 Fulguribusque vagis venientes prævenit imbres,
 Deque suis promit ventorum flamina gazis.

Ille hominum primos fœtus pecudumque per arva
 Divitis Ægypti stravit : regemque superbum,
 Et quicumque bibunt septemflua flumina Nili,
 Terruit ostentis : validis ille oppida muris
 Turrita evertit : numerofo milite cinctos
 Cum stirpe extinxit violento funere reges :
 Stravit Amorrhæum validâ virtute Seonem,
 Quique Basan Ogus magnâ ditione tenebat,
 Regnaque non uni Cananeia subdita sceptro :
 Arvaque, dejectis nuper viduata tyrannis,
 Accepere novos Jacobi è stirpe colonos.
 Sancte parens rerum, qui justo examine nôsti
 Parcere subjectis, et debellare superbos,
 (Posteritas te sera canet : tua splendida facta

Nulla

Nulla unquam ex animis tollent oblivia nostris.
 At sibi quæ variis finxit simulacra figuris
 Vana superstitio, calidis fornacibus aurum
 Argentumve liquans, nil sunt nisi ludicra dextræ
 Humanæ commenta : illis os vocis inane :
 Lucis egent oculi : surdas sonus advolat aures :
 Et patulas frustra nares jucundus odorum
 Halitus incurfat : calidus non pectora pulsat
 Spiritus. O ! quisquis ludibria talia fingit,
 Aut colit, ipse suis similis dīs exigit ævum,
 Mentis inops, et lucis egens : non aure nec ore
 Accipiat reddatve sonos ; nec nare sagaci
 Sentiat halantes per prata nitentia flores.
 Tu verò genus à magno Israëlè profectum,
 Et domus Aronis, genitique è sanguine Levi,
 Et quicumque pio rerum venerare parentem
 Obsequio, laudate Deum, qui tecta Sionis
 Ardua, qui sacram Solymæ bonus incolit ædem.

P S A L. CXXXVI. CARM. GEN. 2.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonum
 Largâ benignum semper indulgentiâ.
 Eia Deum laudate : Deus namque ille deorum est,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.
 Cui domini rerum submitunt sceptrâ tyranni,
 Largâ benigno semper indulgentiâ.
 Qui facit attonito solus miracula mundo,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.
 Qui nitidos mirâ arte polum convolvit in orbes,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.
 Qui liquidis terras emergere jussit ab undis,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.

Qui

Qui vitreo accendit flammantia lumina coelo,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Qui solem auricomum iussit dare jura diei,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Qui lunam et stellas tenebras distinguere noctis

Iussit, benignâ semper indulgentiâ.

Pignora prima Phari qui fato extinxit acerbo,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Ifacidas medio incolumes ex hoste recepit,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Qui rubri oceani torpentes diffudit undas,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Perque undas fissas sobolem traduxit Abrami,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Pharonem et Pharios submersit gurgite currus,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Deduxitque suos deserta per avia tutos,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Et validos meritâ prostravit clade tyrannos,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Stravit Amorrhæum validâ virtute Seonem,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Stravit et incassum confisum viribus Ogum,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Metatusque novis agrum est utriusque colonis,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Ifacidis habitare suis dedit hostica rura,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

Qui nos in rebus miseros respexit egenis,

Largâ benignus semper indulgentiâ;

Avertitque ferum nostris cervicibus hostem,

Largâ benignus semper indulgentiâ.

• Qui

Qui genti vitam humanæ victumque ministrat,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.
 Astrigeros laudate Deum qui temperat orbes,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.

P S A L. CXXXVII. CARM. GEN. 22.

DUM procul à patria mœsti Babylonis in oris,
 Fluminis ad liquidas fortè sedemus aquas ;
 Illa animum subiit species miseranda Sionis,
 Et nunquam patrii tecta videnda soli.
 Flevimus, et gemitus luctantia verba repressit ;
 Inque sinus liquidæ decidit imber aquæ.
 Muta super virides pendebant nabilia ramos,
 Et salices tacitas sustinere lyras.
 Ecce ferox dominus, Solymæ populator opimæ,
 Exigit in mediis carmina læta malis :
 Qui patriam exilio nobis mutavit acerbo,
 Nos jubet ad patrios verba referre modos ;
 Quale canebamus, steterat dum celsa Sionis
 Regia, finitimis invidiosa locis.
 Siccine divinos Babylon irrideat hymnos ?
 Audiat et sanctos terra profana modos ?
 O Solymæ, ô adyta, et sacri penetralia templi,
 Ullane vos animo deleat hora meo ?
 Comprecor, antè meæ capiant me oblivια dextræ,
 Nec memor argutæ sit mea dextra lyræ ;
 Os mihi destituat vox, arescente palato,
 Hæreat ad fauces aspera lingua meas :
 Prima mihi vestræ nisi sint præconia laudis ;
 Hinc nisi lætitiæ surgat origo meæ.
 At tu (quæ nostræ insultavit læta rapinæ)
 Gentis Idumææ tu memor esto, pater.

Diripite,

Diripite, ex imis evertite fundamentis,
 Æquaque, clamabant, reddite tecta solo.
 Tu quoque crudeles Babylon dabis impia pœnas,
 Et rerum instabiles experiere vices.
 Felix qui nostris accedet cladibus ultor,
 Reddet ad exemplum qui tibi damna tuum.
 Felix qui tenero consperget saxa cerebro,
 Eripiens gremio pignora cara tuo.

P S A L. CXXXVIII. CARM. GEN. 28.

PECTORE te grato Dominumque Deumque fa-
 Coram superbis regibus, [tebor
 Et tua facta canam.
 Ad tua templa oculis, animo ad tua numina spectans,
 Nomen celebrabo tuum,
 Perpetuamque fidem :
 Qui donis promissa novis cumulata rependis,
 Andis vocantem, robora
 Das animo trepido.
 Te, quâcunque patet tellus circumflua ponto,
 Reges fatebuntur Deum,
 Quum sine labe fidem
 Audierint : ritusque tuos super æthera cantu
 Ferent, tuæque gloriæ
 Ad jubar attoniti.
 Nam liquidi quanquam trans ignea mœnia mundi
 Beatus in te permanes :
 Attamen haud humiles
 Despicias ; elatosque premis : discrimina mille
 Passim mihi circumstrepant,
 Te duce tutus ero.
 Tu validâ obstites dextrâ furialibus ausis

Qui

Qui me laceſſunt hoſtium :

Incolumnique dabis

Quod ſupereſt, ſi quid ſupereſt : bonitate perenni,

Quo cœperas gradu, tuæ

Facta tuere manûs.

P S A L. CXXXIX. CARM. GEN. 3.

MOMENTA vitæ nulla te latent meæ,
Rector benigne cœlitum.

Seu ſedeo, ſive ſurgo, ſeu quid cogito,

Tu cuncta præſens adſpicias.

Lux ſive curam, ſeu quietem nox tulit ;

Curam et quietem temperas.

Nec te minutæ vocalæ fugit ſonus,

Quam lingua temerè fuderit.

Et os et humeros, totiuſque corporis

Sic arte mirâ fabricam

Finxiſti, acumen nullum ut humani ingenî

Ratiove poſſit aſſequi.

Quonam ergo vultum fugero tuum ? quibus

Claufus latebris occular ?

Petanne cœlum ? præſto es hîc : ad inferos

Demergar ? illinc non abes.

Aurora curru me volucris ut deferat

Ad occidentis limitem,

Hîc deprehendes me, nec hîc tutus tuæ

Vitabo fulmen dexteræ.

Incauta mens ſi fortè ſecum cogitet,

Nox me tenebris occulet,

Obscura tenebris noſtra nox luce eſt tibi

Meridianâ clarior :

H h

Tibi

Tibi nec tenebræ sunt tenebræ, nec tuæ
Nox ulla providentiæ est.
Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
Arcana fabricatus es :
Qui me parentis ventre conditum, cutis
Tenello amictu involveras.
Compago mira corporis nostri, tuæ
Miraculum est solertiæ :
Stupenda cujus opera nec nostra assequi,
Sed nec negare mens potest.
Nam nulla nostri tam minuta est corporis
Pars, ut tuam scientiam
Fugiat : nec ulla claustra pectoris latent
Te conditorem pectoris.
Massæ recentis rudia adhuc primordia,
Rudisque massæ semina,
Ceuscripta haberes, corporisque lineas,
Motum statumque noveras.
Et membra nondum quum forent, quid adderent
Dies sciebas singuli.
Hæc mente tacitâ cogitanti mihi, stupor
Torporque sensus alligat :
Animus labascit, quum tuæ miracula
Perpendo mecum dexteræ.
Citiùs inibo numerum, arenæ in littore
Quot volvat æstus corpora :
Quamvis ocellis pervigil nunquam meis
Dulcem soporem indulsero.
O quando perdes impios, rerum parens ?
O quando sanguinarios
A me repelles, qui scelesti nomini
Et numini illudunt tuo ?

Te quisquis odit, non ego odi ? non tuos
 Hostes habebam pro hostibus ?
 Odi profectò: nec tuis ex hostibus
 Amicus est quisquam mihi.
 Revolve mentis intimos sinus, Deus,
 Latebrasque nostri pectoris ;
 Nisi hîc amorem videris tui, nisi
 Animum obsequi nunquam pigrum,
 Si par scelestis scelere sum, vitæ parem
 Da cum scelestis exitum.

PSAL. CXL. CARM. GEN. 6.

ÆTERNE rerum conditor, à malæ
 Linguae veneno me bonus assere,
 Meamque perjuri tuere
 Hostis ab insidiis salutem,
 Qui fraude tectâ bella nefaria
 Ciet : nec atris mitior anguibus
 Vibratque linguam virulentam, et
 Ore vomit rabido venenum.
 Averte fraudem, et me violentiæ
 Hostis scelesti subtrahe, qui mea
 Vestigia observat, scrobisque
 Objiciens, laqueosque tendens.
 At tu, salutis præsidium meæ,
 Audi precantem : tu Dominus mihi
 Deusque ; tu me liberâsti
 Incolumem crepero è duello.
 Idem impiorum nunc bonus irrita
 Fac vota : sævam frange superbiam :
 Virusque linguae pestilentis
 In domini exitium refunde.

Dejecta cœlo flammea perfidos
 Procella fundat præcipiti fugâ,
 Cæcosque propellat profundas
 Perpetui in barathri tenebras.
 Linguae loquacis perfida vanitas
 Nunquam quieto deget in otio :
 Sed impiè dignum patrat
 Exitium domino parabit.
 At impiorum à vi Dominus suos
 Et fraude vindex asseret : ut pii
 Numen Dei præsens potensque
 Perpetuo celebrent honore.

P S A L. CXLI. CARM. GEN. 3.

AUREM vocanti da parens properè, meas
 Audi preces salutifer.
 Quum verba fundo tristis, et puras manus
 Attollo, sic preces meas
 Manusque puras respice, ac si thureo
 Odre manè te colam ;
 Ac si colam te victimâ et libamine
 Sero rubente vespere.
 Freno coërce linguam : ad oris januam
 Fac excubet custodia.
 Fac mens sequatur recta, fac in lubricam
 Ne flectat erroris viam.
 Fac ne scelesto gaudeat cœtu, neque
 Mensâ fruatur impiâ.
 Me malo justus increpet, me verberet,
 Quàm palpet impius, comam
 Quàm rore nardi spargat. Impii, precor,
 Et impiorum præfides,

De rupis altæ quum ruent specula, sui
 Supplicia sceleris ut luant ;
 Tum subeat animum conscium, salubriter
 Quòd me monentem spreverint.
 Sic mortis horror ossium compagine.
 Mihi laxat, ut cæsæ jacent
 Fagi per arva fissâ cuneis fragmina.
 Tu sancte rector cœlitum,
 Spes una nobis es salutis, unicum
 Agnoscimus te vindicem.
 Vitam tuere ab impiorum cassibus,
 A fraude quam struunt mihi :
 Compos salutis impios fac in sua
 Cernam ruentes retia.

P S A L. CXLII. CARM. GEN. 17.

INVOCO supplex Dominum, manusque
 Tendo ad sidera supplices.
 Mentis huic pando lacrymas : querelis
 Imploro miseris opem.
 Pectus afflictum dolor obruebat :
 Quamvis, rex bone cœlitum,
 Puriter vitæ mihi tu peractæ
 Effes arbiter optimus.
 Quum domo gressum tamen efferebam,
 Tendebant mihi retia.
 Nec mihi notus, nec amicus usquam,
 Quoquò lumina verteram :
 Exitus nusquam, fuga nulla, nemo
 Qui me sospite plauderet.
 Ergo te, rerum pater, invocavi,
 Unum præsidium in malis :

Tu

Tu meæ vires, mea spes, opesque,

Dum sedes hominum colo.

Da meis aurem facilem querelis

Fracti cladibus ultimis :

Affere à sævi manibus tyranni,

Qui me fortior opprimit.

Carceris vitam rape de tenebris,

Ut te laudibus efferam :

Teque conventus celebret piorum,

Promptum ferre piis opem.

P S A L. CXLIII. CARM. GEN. 15.

AUDI vocantem rebus in asperis,
Et lenis aurem da precibus meis,

Rerum creator : quâque soles fide

Et æquitate ex hostibus eripe.

Juris severi ne trutinâ meam

Expende vitam : nemo hominum innocens

Sic est, tribunal possit ut ad tuum

Se profiteri crimine liberum.

En hostis atrox imminet, et premit

Stratum : tenebris tristibus abditus,

Et lucis exors dego, velut specu

Quos in sepulchri mors fera condidit.

Mens penè curis obruta volvere

Priora cœpit tempora, quum patres,

Spes quos fovebat præsidii tui,

De fauce lethi sæpe revelleres.

Hâc recreatus rursus imagine,

Imploro supplex auxilium tuum,

Intenta mens te respicit, arida

Tellus ut imbres sub cane torrido.

Non

Non lentus audi, nam mihi spiritus
 Vix fessa pulsat pectora: si tui
 Avertis oris lumen amabile,
 Mors atra siccis faucibus imminet.

Spe mens labores auxilii tui
 Fert: spectat unum te, pater optime.
 Audi precantem lenis, et exitum
 Jamjam obruturis pande periculis.

Ab hoste sævo protege me, meæ
 Custos salutis: prava repellere
 Mentem manumque, et recta capeffere
 Doce, unicum te qui veneror Deum.

Arcana fac vis numinis ut tui
 Per plana gressum dirigat, ut tua
 Mandata sefter: neu malè credulum
 Error malorum vertat in orbitam.

Ut nulla numen non celebret tuum
 Et æquitatem natio, recrea
 Me destitutum præsidio: et malis
 Hostis scelesti libera ab artibus.

Favoris umbrâ me solitâ tege;
 Et, qui me acerbis usque doloribus
 Affligit, hostem perde nefarium,
 Servumque serva perpetuò tuum.

P S A L. CXLIV. CARM. GEN. 13.

Q UO te rex hominum carmine prosequar?
 Qui firmas animum robore, qui manum
 Et bellare doces, et dubii regis
 Per discrimina prælii.
 Quòd vivo et valeo, tutus et hostium
 A fraude, eximiâ fulgeo gloriâ:

Quòd

Quòd latè validis impero gentibus,
Totum munèris id tui est.

O rerum genitor, quantulus est homo,
Hâc quem prosequeris munificentia,
Et curas patriâ sollicitudine !

Figmentum fragilis luti :

Quo nec bulla levis vanior est, neque
Quæ mentes agitant somnia turbidas,
Nec serum fugiens umbra crepusculum,
Nec fumi volucris vapor.

Cœli pande fores, rex bone cœlitum,
Ac de fidereis labere sedibus :

Montes nube operi ; per liquidi aëris
Campos fulgura trajice.

Turbatos trepidâ sparge fugâ impios,
Et sparsos jaculis perde sequacibus :
Porrectâque manu me, pater optime,
Sævis eripe fluctibus.

Hofis pelle malam vim bonus impii :
Linguae vaniloquæ reprime toxica ;
Assuetæque dolis pestiferis manûs
Vires contere viribus.

Ut te nostra novo carmine barbitos
Dicat, subsidio qui recreas tuo
Reges : qui gravibus sæpe periculis
Vitam Davidis eripis.

Hofis pelle malam vim procul impii :
Linguae vaniloquæ reprime toxica ;
Assuetæque dolis pestiferis manûs
Vires contere viribus.

Natorum soboles crescat, ut ubere
Surgit filva solo laurea : virgines

Cultu sic niteant, ut laquearibus
 Templorum tholus aureis.
 Stipentur gravidis horrea frugibus :
 Pleno cuncta penu copia suggerat :
 Fœcundi pecoris non capiant greges
 Latis pascua saltibus.
 Pingues plaustra boves et nitidi trahant :
 Nec tristi resonent compita classico,
 Nec fletu plateæ : nec furor hosticus
 Clausis affremat oppidis.
 Felicem populum, inter bona talia
 Qui vitam in tacito transigit otio :
 Felicem populum ter quater, omnium
 Cui rerum pater est Deus.

P S A L. CXLV. CARM. GEN. 29.

TE regem Dominumque canam, dum lucida volvet
 Lucidus astra polus,
 Et unicum colam Deum.
 Lute canam te, nocte canam te : nulla carebit
 Laudibus hora tuis,
 Rerum creator et salus.
 Magne parens, nullo cui clausa potentia fine est,
 Secula cuncta tuas
 Laudes sonabunt : et patres
 Longævi tua facta canent, seræque nepotum
 Per seriem soboli
 Prodent : nec ætas gloriam
 Nesciet ulla tuam : mirandaque facta decusque
 Ille memor referet,
 Hic magnitudinem canet :
 Ille bonum feret et justum, et placabilis iræ,

Et veniæ facilem, et
 Largâ benignum dexterâ :
 Totque inter decora, et laudum præconia nullo
 Emoritura die,
 Nil clarius clementiâ.
 Ergo, parens rerum, stellantis machina cœli
 Cuncta suo gremio
 Complexa prædicat tuum
 Robur : et intacti scelerum contage nefandâ,
 Te celebrant alacres,
 Tuque vires imperi
 Per populos latè vulgant : ne nescia sceptri
 Terra sit ulla tui,
 Et gloriæ et potentiæ.
 Imperium sine fine tibi ; nec legibus ævi
 Subdita sceptrâ tenes,
 Aut clausa metis temporum.
 Tu lapsos rursus attollis, firmasque labantes :
 Incolumesque foves
 Vitæ beatæ commodis.
 Te volucrum pecudumque genus, te sava ferarum
 Secula respiciunt
 Unum, suoque tempore
 Accipiunt victum : tu dextram pandis, et omne
 De locuplete penu
 Animal benignè recreas.
 Quicquid agis, justèque et sanctè agis : impiger aurem
 Supplicibus facilem
 Præbes : opisque compotes
 Dimittis puro qui pectore cunque precantur :
 Auxilioque piis
 Præsens es, et periculis
 Eruis

Eruis è cunctis qui te venerantur amantque :
 Cumque suo scelere
 A stirpe vellis impios.
 Ergo omnes te jure canent, nomenque tacebit
 Natio nulla tuum
 In seculorum secula.

PSAL. CXLVI. CARM. GEN. 6.

TE, magne rerum conditor, et tuas
 Sonabo laudes, factaque posteris
 Miranda prodam, dum recurret
 Per calidos mihi sanguis artus.
 Securitatem ne stabilem tibi
 Promitte, regum præsidio : neque
 De stirpe mortali et caduca.
 Pone tibi columen salutis.
 Ut membra liquit spiritus, in suam
 Terrena moles terram abit ; et diu
 Consulta vanescunt, et auras
 Irrita per vacuas feruntur.
 O ter beatum, quem Deus ætheris
 Fido tuetur præsidio, suas
 Qui spes opesque omnes in uno
 Constituit Domino Deoque :
 Qui terram et æquor condidit et polum,
 Et quicquid æquor terraque continet
 Polusque : qui promissa præstat
 Perpetuo stabilis tenore.
 Qui nec tyranni vi finit opprimi
 Infirmiore, aut esurie premi :
 Qui carcerum exemptos tenebris
 Compeditibus levat innocentes.

Qui nocte pulsâ luminis aurei
 Cæcis refundit luminibus jubar ;
 Gressusque firmat claudicantes,
 Justitiamque amat æquus æquam.
 Curâ fideli qui fovet advenam,
 Orbæ marito qui viduæ favet,
 Orbos puellus qui tuetur,
 Et scelerum labefactat artes.
 Rex ergo habenas imperii tuus,
 Sion, tenebit, fidera dum polum
 Pingent, et obliquum per orbem
 Sol rutilos agitabit axes.

P S A L. CXLVII. CARM. GEN. 2.

EIA Deum laudate, Deo date carmina digna ;
 Certè erudito dignus ille est carmine :
 Qui Solymam instaurat rursus, passimque per orbem
 Sparfos reducit exules Abramidas :
 Qui fractos animi levat, et corda anxia lenit ;
 Mulcet dolores, mitigatque vulnera :
 Qui numerat tacito labentia fidera mundo,
 Suisque quæque nuncupat vocabulis.
 Magna Dei virtus, immensa potentia ; nulla
 Quam lingua fari possit, aut mens cogitet.
 Qui mite ingenium fovet, allevat, auget honore ;
 Humique sternit impiam superbiam.
 Eia Deum cantate, Deo persolvite grates ;
 Grato benignum canite patrem barbito :
 Qui cælum obnubit tenebris, terram rigat imbre,
 Montesque læto vestit altos gramine :
 Qui pecudum genti largâ dat pabula dextrâ,
 Corvoque victum se roganti sufficit.

Quem

Quem neque magnanimū delectat robur equorum,

Nec vis ferocis aut lacertus militis ;

Sed pietas animi simplex, et in illius unā

Quæ spem salutis collocet clementiā.

Eia, Dei laudes Solymææ pangite turres ;

Benignitatem mons Sionis prædica :

Qui portarum aditus claustris firmavit ahenis,

Civeſque cunctis commodis auxit tuos :

Qui te pace beat lætā, et defendit ab hoste ;

Et messe flavā tritici campos tegit.

Cujus ad imperium fundit ſua munera tellus ;

Natura cujus prompta paret juſſibus.

Qui nivibus celſos operit, ceu vellere, montes :

Denſas pruinas cineris inſtar dejicit.

Et glacie lapſus ſolidarum frenat aquarum ;

Cujus rigorem quis feret mortalium ?

Quum libuit, molles glacies tabeſcit in undas,

Adſpirat aura mitior, rivi fluunt.

Oſtenditque ſuam per ſigna illuſtria mentem :

Legesque Abrami tradidit nepotibus.

Non ita ſe populis aliis monſtravit amicum,

Qui ſcita legum neſciunt cœleſtium.

P S A L. CXLVIII. CARM. GEN. IO.

LAUDATE Dominum, cœlitum

Chori beati, qui procul

Contagio mortalium

Templa ætheris tuemini.

Laudate Dominum, quos ſibi

Adeſſe juſſit angelos :

Laudate Dominum, exercitus

Parere prompti juſſibus.

Laudate

Laudate Dominum, qui diem:
Sol, luna noctem illuminas:
Laudate Dominum lucidis:
Stellæ decoræ flammulis.

Laudate eum, rotatiles
Tot orbium compagine,
Et unda longè celsior
Campis nitentis aëris.

Huic cuncta laudes dicite,
Numenque cuncta pangite,
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu sustinet:

Fixitque firmo cardine,
Ne vi senectæ corruant;
Certisque vixit legibus,
Quas transgredi non audeant.

Laudate Dominum, sub specus
Terræ dracones abdit:
Et vasta cete, quæ sinus
Ponti repostos finditis.

Ignes, nives, et grandines,
Vaporque, et auræ spiritus,
Ad jussa Domini mobiles
Circumrotantes turbines:

Colles feraces, et feri
Montes, et omnes arbores;
Seu montibus rigescitis,
Seu cultibus mansuescitis:

Mites feræque bestiae,
Humique lentè reptiles,
Et quæ liquentes aëris
Campos volando carpitis.

Reges

Reges et orbis præfides,
 Et nationes liberæ,
 Et pauperi plebeculæ
 Qui jus ab alto dicitis :
 Et vos juventâ floreâ
 Læti puelli et virgines,
 Senesque vitæ in ultimo
 Jamjam exituri limine,
 Laudate Dominum : numini
 Sit ejus uni gloria,
 Unumque noscat omnium
 Cælum solumque principem.
 Hunc omne in ævum laudibus
 Propago tollat Ifaci ;
 Sibi dicatam qui bonis
 Gentem beavit omnibus.

P S A L. CXLIX. CARM. GEN. 10.

CANTATE Domino canticum
 Novum : sonet laus illius
 Cœtus per omnes, qui sacris
 Non se profanis polluunt.
 Oblectet Ifaci genus
 Auctore se suo : suo
 Regi Sionis arduæ
 Congratulentur filiæ :
 Nomen celebrent illius
 Lætis choris et tympanis ;
 Ejusque laudes accinant
 Blandè canoro pectine.
 Gentem bonus parens suam
 Amore sancto amplectitur,

Mitemque

Mitemque mansuetudinem

Firmat salute immobili:

Cœtus piorum ut gestiant

Foris paratu splendido,

Domique secum clanculum

Lætentur in cubilibus.

In ore, rerum præsidis

Laus continenter personet;

Utrinque acuti in dexteris

Vibrentur enses vindices:

In se ferarum ut gentium

Crudelitatem vindicent;

Et in futurum iras, minas,

Superbiamque comprimant:

Reges suorum ut hostium

Arctis catenis alligent;

Et ferreis coërceant

Vinclis feroces principes:

Pœnas secundum cœlitus

Præscripta ab eis ut exigant,

Et laus piorum pervolet

Omnes per orbis cardines.

P S A L. CL. CARM. GEN. IO.

LAUDATE Dominum, lucidum

Templum colentem fiderum,

Qui vi suæ potentiae

Firmavit orbis cardines.

Laudate Dominum fortiter

Ubique gestis inclytum:

Laudate magnitudinem

Captum supra mortaliū.

Laudate

Laudate Dominum bellicæ
Clarissimæ clangoribus :
Laudate Dominum nabliis,
Lyrisque blandè garrulis.

Laudate Dominum tympanis,
Chorique festi cantibus :
Laudate Dominum fidibus, et
Sonore dulci tibiæ.

Laudate eum tinnitibus
Lætissimæ canori cymbali.
Hunc cuncta laudent, quæ trahunt
Vitalis auræ spiritum.

FINIS.

CARMINUM GENERA,

Quibus in hoc opere Poëta usus est.

CARMINUM in Psalmorum Paraphrasi occurrentium genera sunt undetriginta.

I. Genus monocolon. Versus sunt Heroici hexametri, sex regionibus constantes, quarum sextam Spondæus, quintam Dactylus, [nonnunquam Spondæus,] quatuor reliquas indiscriminatim Dactylus aut Spondæus obtinet, hoc modo :

1	2	3	4	5	6
--	-vv	--	--	-vv	--
-vv	--	-vv	-vv	--	

Eo utitur Psal. 1, 18, 45, 78, 85, 89, 104, 107, 132, 135.

II. Dicolon distrophon, ad imitationem Horatii, lib. 5. Od. 16. vel potius Prudentii, hymno 9. περί σιφανών. Versus prior est Hexameter heroicus modò memoratus. Posterior Iambicus Hipponacteus trimeter acatalectus, constans sex pedibus, quorum ultimus semper est Iambus, [sive Pyrrhichius,] secundus et quartus Iambus, et ejus loco haud rarò Tribrachys : locis autem imparibus, *i. e.* primo, tertio, et quinto, præter Iambum, Spondæum etiam,

Anapæstum, Dactylum aut Tribrachyn recipit, juxta hoc schema :

I	2	3	4	5	6
v-	v-	v-	v-	v-	v-
vv-	vvv	-vv	vvv	vv-	vv
--	--	--	--	--	--
-vv	vvv	vvv	-vv	vvv	vvv
vvv	vv-	vvv	vvv	vvv	vvv

Eo utitur Psal. 2, 20, 24, 57, 60, 69, 83, 93, 95, 97, 108, 109, 118, 126, 136, 147.

III. Dicolon distrophon, ad exemplum Horatii, lib. v. Od. 1. Martial. lib. i. Ep. 50. Prudentii secunda præfat. Apotheoseos, Aufon. Epig. 26. Primus quisque versus est Iambicus senarius acatalectus, cujus modò in II. genere meminimus. Secundus verò est Iambicus dimeter, seu quaternarius, acatalectus, constans quatuor pedibus, quorum ultimum constituit Iambus, [vel Pyrrhichius ;] secundum Iambus, vel ejus compar Tribrachys ; primum et tertium Iambus, Spondæus, Anapæstus, Dactylus aut Tribrachys : quanquam Buchananus nunquam, quod meminerim, tertio loco Tribrachyn aut Dactylum usurpat. Ceterùm dimetros, quibus ille usus est, hoc modo metiri possis :

1	2	3	4
v-	v-	v-	v-
--	vvv	--	vv
vv-		vv-	
vvv			
-vv			

CARMINUM GENERA. 253

Eo utitur Psal. 3, 6, 10, 21, 22, 27, 34, 38, 39, 41, 44, 48, 53, 62, 74, 76, 79, 87, 92, 110, 112, 115, 120, 127, 133, 134, 139, 141.

IV. Dicolon distrophon, quale est Horat. lib. i. Od. 7. Versus prior est Hexameter heroicus, ut suprâ; posterior Alcmanius Dactylicus tetrameter acatalectus, quatuor ultimos habens pedes carminis heroici, hoc modo:

1	2	3	4
--	-vv	-vv	--

Eo utitur Psal. 4, 111.

V. Dicolon tetraastrophon, quale est Catulli carmen 11. Horat. lib. i. Od. 2. Statii Silv. 4. carm. 7. Prudentii Cathemerinôn Hymn. 8. &c. Versus primus, secundus et tertius Sapphicus hendecasyllabus pentameter acatalectus, constans Trochæo, Spondæo, Dactylo et duobus Trochæis, [vel ultimo Spondæo,] hoc modo:

1	2	3	4	5
-v	--	-vv	-v	-v

Quartus autem quisque est Adonius pentasyllabus dimeter acatalectus, constans Dactylo et Spondæo, seu duobus postremis carminis heroici pedibus, hoc modo;

1	2
-vv	--

Eo utitur Psal. 5, 17, 51, 55, 65, 67, 72, 90, 101, 103.

VI. Tri-

VI. Tricolon tetrastrophon, ad exemplum Horatii lib. i. Od. 9. quibusdam carmen Horatianum appellatum. Versus primus et secundus est Dactylicus Alcaicus acatalectus, constans ex penthemimeri Iambica, i. e. Spondæo vel Iambo, (sed sæpius Spondæo,) Iambo, et cæsura, seu syllaba longâ, deinde duobus Dactylis, [vel ultimo Amphimacro, sive Cretico,] hoc modo :

1	2	3	4
--	v-	-	-vv
v-		-vv	-v-

Tertius est Iambicus Archilochius dimeter hypercatalectus : pes primus et tertius Spondæus, nonnunquam Iambus ; primus quidem rariùs, tertius verò rarissimè, secundus et quartus semper Iambus, cum syllaba in fine residua, hoc modo :

1	2	3	4
--	v-	--	v-
v-		v-	v

Quartus est Dactylicus Alcaicus, vel, ut alii nominant, Pindaricus, in quo duos Dactylos continuos sequuntur duo Trochæi, [vel ultimus Spondæus,] hoc modo :

1	2	3	4
-vv	-vv	-v	-v

Eo utitur Psal. 7, 11, 15, 19, 30, 46, 50, 56, 58, 77, 82, 91, 123, 125, 140, 146.

VII. Dicolon distrophon. Versus primus Sapphicus, de quo in V. genere ; secundus Iambicus dimeter, de quo in III. genere egimus.

Eo utitur Psal. 8.

VIII. Tri-

VIII. Tricolon tetrastrophon, ad imitationem Horatii lib. i. Od. 5. Versus primus et secundus est Asclepiadeus Choriambicus tetrameter acatalectus, qui quatuor habet regiones, quarum primam Spondæus, secundam et tertiam Choriambus, quartam Iambus [seu Pyrrhichius] obtinet, hoc modo:

I	2	3	4
--	-vv-	-vv-	v-
			vv

Alii autem metiuntur per Spondæum, Dactylum et cæsuram, deinde duos Dactylos, vel ultimum Amphimacrum, hoc modo:

I	2	3	4
--	-vv	-vv	-vv
			-v-

Tertius est Pherecratius heroicus, trimeter acatalectus, constans Spondæo, Dactylo et Spondæo, hoc modo:

I	2	3
--	-vv	--

Quartus denique est Glyconius Choriambicus trimeter acatalectus, constans Spondæo, Choriambico et Pyrrhichio [seu Iambo]. Loco Spondæi interdum recipit Trochæum, aliquando etiam Iambum, hoc modo:

I	2	3
--	-vv-	vv
-v		v-
v-		

Constat satiùs Spondæo, duobusque Dactylis:

I	2	3
--	-vv	-vv

Eo utitur Psal. 9, 64, 84, 130.

IX. Dico-

IX. Dicolon distrophon, quale est Horatii lib. iv. Od. 7. Prior quisque versus est Hexameter heroicus, de quo suprâ. Alter verò Archilochius Dactylicus dimeter hypercatalectus, vel, ut alii volunt, penthemimeris heroica, constans duobus Dactylis et syllabâ, hoc modo:

I 2

-vv -vv

Eo utitur Psal. 12.

X. Monocolon. Versus Iambicus dimeter, cujus in tertio genere meminimus. In hoc imitatus est Prudentium hymno 1. Cathemerinôn, &c. Sedulium hymno ultimo, hymnosque complures Ecclesiasticos: et, quemadmodum illi, ita Psalmi hoc genere carminis compositi per tetrasticha progrediuntur.

Eo utitur Psal. 13, 31, 37, 47, 52, 54, 59, 86, 96, 98, 117, 148, 149, 150.

XI. Dicolon distrophon, ad exemplum Horatii lib. i. Od. 3. Versus prior est Glyconius trimeter; posterior Asclepiadeus tetrameter: de utroque in VIII. genere dictum est.

Eo utitur Psal. 14, 35, 43.

XII. Tricolon tristrophon, quali utitur Præfat. Cathem. Primus quisque versus est Glyconius trimeter, secundus Asclepiadeus tetrameter; de quibus modò, et in VIII. genere egimus. Tertius autem quisque est Choriambicus Alcaicus pentameter acatalectus, qui constat Spon-
dæo,

dæo, tribus Choriambis et Iambo [sive Pyrrhichio],
hoc modo:

1	2	3	4	5
--	-vv-	-vv-	-vv-	v-
				vv

Eo utitur Pſal. 16.

XIII. Dicolon tetraſtrophon, quale eſt Horatii lib. i. carm. 6. Verſus primus, ſecundus et tertius Aſclepiadeus tetrameter, quartus verò Glyconius trimeter, de quibus ſuperiùs egimus in genere VIII.

Eo utitur Pſal. 23, 42, 75, 99, 102, 144.

XIV. Monocolon. Verſus Iambicus Hipponacteus trimeter acataleſtus, ad exemplum Horatii lib. v. Epod. 17. Catulli carm. 20. Prudentii Cathemerinôn hymn. 7, &c. De eo ſuprà in genere II.

Eo utitur Pſal. 25, 94, 106.

XV. Monocolon, quale eſt Stat. 4. Sil. 5. Claudiani carmen Feſcenninum in nuptias Honorii et Mariæ, Prudentii hymn. 14. περί ſεφανῶν. Verſus Daſtylicus Alcaicus acataleſtus, quem in VI. genere explicavimus. Hic quoque obſervandum (quod de Iambicis dimetris ſuprà monuimus,) puros hoſce Alcaicos in tetraſticha ſemper diviſos eſſe.

Eo utitur Pſal. 26, 29, 32, 49, 61, 71, 73, 143.

XVI. Monocolon, quale eſt Horatii lib. i. Od. 1. Prudentii hymn. 5. Cathem. Verſus eſt Aſcle-

L I

piadeus

piadeus tetrameter, de quo supra genere VIII. Notandum verò Buchananum (ad exemplum Prudentii) Asclepiadeos hosce quaternos junxisse.

Eo utitur Psal. 28, 40, 80.

XVII. Dicolon distrophon, quo Boeth. lib. ii. met. 3. imitatur. Versus primus est Sapphicus pentameter, de quo supra in genere V. Alter est Glyconius trimeter, de quo in genere VIII. diximus.

Eo utitur Psal. 33, 70, 121, 142.

XVIII. Dicolon distrophon, ad exemplum Boethii lib. iii. met. 3. Versus primus est Iambicus trimeter, cujus in II. carminis genere meminimus. Secundus verò est pentameter Elegiacus acatalectus, cujus prima et secunda sedes indifferenter Spondæum vel Dactylum recipit, tertia semper postulat Spondæum, quarta et quinta Anapæstum, hoc modo:

1	2	3	4	5
-vv	--	--	vv-	vv-
--	-vv			

Vel, ut aliis placet, versu in duo quasi membra diviso, Dactylum aut Spondæum, primâ et secundâ regione indiscriminatim positum, sequitur cæsura penthemimeris, quæ primam partem terminat: alterum autem membrum post duos Dactylos alterâ itidem cæsura clauditur:

1	2	3	4
-vv	--	-	-vv -vv
--	-vv		

Eo utitur Psal. 36, 63.

XIX. Dicolon tristrophon. Versus primus et secundus est Trochaicus Alcmanius dimeter, seu quaternarius, acatalectus, constans quatuor pedibus, quorum primus et tertius, seu loci impares, Buchanano semper est Trochæus; secundus præter Trochæum Spondæum etiam, ejusque compares Anapæstum et Dactylum recipit; quartus denique est Trochæus, [vel Spondæus,] hoc modo:

I	2	3	4
-v	-v	-v	-v
	--		--

vv-
-vv

Versus autem tertius est Trochaicus Euripidæus dimeter catalectus, qui eosdem habet pedes quos duo priores, præter ultimum, qui postremâ syllabâ detruncatur, hoc modo:

I	2	3	
-v	-v	-v	-
	--		v
	vv-		

Alii metiuntur tanquam Iambicum dimetrum, cujus initio desit syllaba, hoc modo:

I	2	3	4
-	v-	--	v-
	vvv	v-	

Eo utitur Pſal. 66.

XX. Dicolon distrophon. Versus prior heroicus hexameter, de quo in I. genere. Posterior Anapæsticus Partheniacus dimeter catalectus; qui constat tribus pedibus, quorum primus et secundus

L 1 2

Anapæstum

¹ Anapæstum vel Spondæum indifferenter recipit, tertius solum Anapæstum, ac deinde superest syllaba, hoc modo :

1	2	3	
vv-	vv-	vv-	-
--	--		

Vel potius est posterior pars carminis hexametri heroici, cujus primus pes unâ syllabâ mutilus est, semimetro tantum superstitite, *h. e.* syllabâ longâ, vel duabus brevibus, cui deinde tres ultimi pedes carminis hexametri subjunguntur, hoc modo :

$\frac{1}{2}$	2	3	4
-	-vv	-vv	--
vv	--		

Eo utitur Psal. 68.

XXI. Dicolon distrophon, ut Horatii lib. v. Epod. 14. Ausonii Epist. 10. Primus quisque versus est heroicis hexameter, secundus autem Iambicus dimeter; quorum in I. et III. metrorum generibus meminimus.

Eo utitur Psal. 81.

XXII. Dicolon distrophon. Carmen est Elegiacum omnibus notum, ex hexametro et pentametro junctis conflatum: de hoc in XVIII. de illo in I. genere egimus.

Eo utitur Psal. 88, 114, 137.

XXIII. Dico-

XXIII. Dicolon distrophon. Primus quisque versus est Trochaicus Euripidæus dimeter, de quo in genere XIX. dictum est. In illo autem versiculo, *Agite festis laudibus*, Trochæi vicem occupat Tribrachys. Secundus est Iambicus dimeter, quem in III. genere enarravimus.

Eo utitur Psal. 100.

XXIV. Monocolon, quali usi sunt Plaut. Terent. Seneca, &c. Prudentius Cathem. hymn. 9. Aufon. dict. Solon. veteris illius carminis, cui titulus est Pervigilium Veneris, auctor; Venant. Fortunat. Hymn. de cruce Domini, &c. Versus est Trochaicus octonarius catalectus, constans septem Trochæis et syllabâ, recepto tamen in locis imparibus (præter septimum) Tribrachy; in paribus verò, præter Tribrachyn, Spondæo etiam, Dactylo et Anapæsto, hoc modo:

1	2	3	4	5	6	7	8
-v	-v	-v	-v	-v	-v	-v	-
vuv	vuv	vuv	--	vuv	vuv		v
	--		-vv		--		
	vv-		vuv		vv-		
	-vv		vv-		-vv		

Eo utitur Psal. 105, 119, 124, 129.

XXV. Monocolon, quali utitur Boeth. lib. i. met. 5. et Seneca passim in choris. Versus est Anapæsticus Pindaricus dimeter acatalectus, constans quatuor pedibus, in quorum singulis recipit Anapæstum; cujus tamen vices promiscuè supplent Spondæus et Dactylus, [ultimo etiam loco interdum

262 CARMINUM GENERA.

dum Tribrachys, Amphimacer, vel Trochæus.]
hoc modo:

I	2	3	4
vv-	vv-	vv-	vv-
--	--	vv	--
vv	vv	--	vv
			vvv

Eo utitur Pſal. 113.

XXVI. Dicolon tetraſtrophon, ad exemplum ferè Catulli, carmine 34. Primi tres verſus ſunt Choriambici Glyconii trimetri acatalecti; quartus autem quiſque eſt Pherecratiuſ heroicuſ trimeter acatalectuſ: utrâque ſpecie ſub genere VIII. elucida-
datâ.

Eo utitur Pſal. 116, 122, 128.

XXVII. Monocolon, ad exemplum Prudentii hymno 6. Cathem. Verſuſ eſt Iambicuſ Anacreontiuſ dimeter catalectuſ, qui conſtat tribuſ Iambiſ et ſyllabâ, recepto tamen ſæpiſſimè in prima ſede Spondæo, nec nunquam Anapæſto:

I	2	3	
v-	v-	v-	-
--			v
vv-			

Eo utitur Pſal. 131.

XXVIII. Tricolon triſtrophon, quale eſt Horatii lib. v. Od. 13. Primuſ quiſque verſuſ eſt heroicuſ

heroicus hexameter, de quo in primo genere : secundus autem est Iambicus dimeter, de quo in genere III. egimus. Tertius verò est penthemimeris heroica, constans duobus Dactylis et syllabâ, cujus in genere IX. meminimus.

Eo utitur Psal. 138.

XXIX. Tricolon tristrophon, idem ferè quod præcedens, nisi quòd ordo paulum sit inversus ; nam qui illic secundum locum tenebant, hic tertium, et è contrario, versus occupavere : ceterum Horatii Epod. 11. per omnia simile est, præterquam quod illi primus versus est Iambicus senarius, Buchananano autem hexameter heroicus : secundus verò utrique est penthemimeris heroica : tertius denique Iambicus dimeter.

Eo utitur Psal. 145.

F I N I S.

acc.

6 FE 67

ERRATA.

Pf.	ver.	<i>lege</i>
xx.	3. andentior,	audentior.
xxv.	38. bonns,	bonus.
xlii.	44. deerit,	deserit.
xcvi.	31. gusta,	Augusta.
civ.	37. gentiabilis,	genitabilis.

